

CĂRȚILE • ARVEN

Lavinia Călina

Ultimul avanpost

ULTIMUL AVANPOST

CĂRȚILE • ARVEN

© 2014 Lavinia Călina

© 2014 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București

România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

ISBN ePUB: 978-606-8530-11-6

ISBN Print: 978-606-8530-07-9

LAVINIA CĂLINA

ULTIMUL AVANPOST

CĂRȚILE • ARVEN

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

PRIMA PARTE

*Will I wake with a life to remember
Now I'm frozen and cold
I am left alone
With an empty soul
As I put the future on hold.*

(Amaranthe – „Future on hold“)

PROLOG

Ai avut vreodată coșmarul acela groaznic în care te cufunzi în întuneric, în care te simți pierdut, răătăcit, coșmarul acela în care alergi și alergi, te zbați, încerci să fugi, să o iei la goană, dar nu faci nicio mișcare? Coșmarul în care simți cum se apropie pericolul, în care toate simțurile tale sunt în alertă și ești conștient că trebuie să faci ceva până nu e prea târziu, însă nu poți clinti un mușchi?

Coșmarul acela în care frica te macină, corpul îți paralizează și singurul lucru pe care îți vine să îl faci e să ții după ajutor, asta dacă ai mai avea forța să deschizi gura?

Ei bine, eu îl am aproape în fiecare seară.

Sunt desculță. Merg cu pași mici spre capătul coridorului, prin lumina difuză, însoțită doar de sunetul respirației mele și de o durere inexplicabilă în piept, o apăsare ca a unei greutăți nevăzute. Mâna mea dreaptă continuă să strângă cu putere materialul ce-mi înfășoară corpul. E un halat verde, făcut din bumbac, probabil, sau ceva asemănător.

Nu sunt sigură de ce continui să merg, nu știu ce e dincolo de ușa din fața mea, nu îmi amintesc cum am ajuns aici, tot ce știu e că primejdia mă pândește la fiecare pas. Vreau să fug, dar sunt vlăguită, încerc să mă prind de perete, dar nu reușesc să mă țin pe picioare.

Alunec și mă prăbușesc în genunchi, iar asta îmi amplifică și mai mult durerea din piept. Vânătaile din jurul gâtului zvâcnesc și ele la fiecare respirație. Le simt ca pe niște așchii ascuțite ce îmi străpung în mod repetat pielea.

O sirenă stridentă sună încontinuu, însoțită de o lumină roșie ce se stinge și se aprinde la intervale scurte. Toate astea, combinate cu amețea, mă fac să îmi pierd cumpătul.

Ochii îmi lăcrimează. Îmi simt arcada dreaptă umflată, dar nu îmi pot aminti ce a provocat asta. Corpul meu urlă de durere. Durere și mânie.

Pentru o clipă, am senzația că aud ceva. Sau pe cineva. Nu deslușesc exact, dar pare că vrea să mă opresc. O voce, mai multe, strigă spre mine, dar nu, nu strigă numele meu. Nu e numele meu. Eu nu am nume.

Mă întorc cu fața spre locul din care am plecat și încerc să îmi dau seama ce se întâmplă. Lumina slabă și confuzia creată în capul meu nu mă ajută. Ca prin abur, zăresc două persoane cum aleargă spre mine, mă uit mai bine și îmi dau seama că de fapt sunt trei. Doi bărbați, înarmați până-n dinți, și o femeie îmbrăcată într-un halat alb.

Nu știu cine sunt, nu i-am mai văzut până acum. Sau nu îmi aduc aminte. Aș vrea să le explic că nu am făcut nimic rău. Vreau să-i întreb ce vor de la mine, să aflu cine sunt, dar ceva în interiorul meu îmi spune că nu vor sta la discuții. Cei doi mă prind de brațe și mă lipesc de perete, în timp ce femeia aspiră un ser într-o seringă și le ordonă să mă țină nemișcată.

Sunt dezorientată, nu îmi dau seama ce fac, tot ce știu e că vreau să scap, trebuie să scap! Mă smucesc din strânsoarea lor și, într-un ultim efort de a mă apăra, o prind pe femeie de mână. Nici măcar nu realizez, probabil instinctul de autoapărare a pus stăpânire pe mine, căci îi întorc brațul cu atâta forță, încât îi aud osul pocnind și o văd imediat prăbușită la pământ, scăpând seringă și scoțând un țipăt groaznic.

Unul dintre bărbați mă lovește în spate și mă trânteste la podea. La contactul cu solul, corpul îmi e cuprins de un nou val de durere. Celălalt ia seringă de pe jos și, fără să apuc să mai scot un sunet, simt cum acul îmi străpunge deja pielea, ajungând în mușchi. Substanța își face rapid efectul.

Aș vrea să mă ridic și să ripostez, dar nu mai am forță. Mă simt cuprinsă de o relaxare bizară, nu mă pot opune, capul mi se învâрте, ceața se așază peste ochii mei și nu mai pot să fac nimic. Măinile și picioarele nu mă mai asculta, aș vrea să vorbesc, să zic ceva, să mă zbat, să mă lupt, să cer ajutor.

Dar nu pot...

Rămân întinsă pe podeaua rece, prinsă undeva la granița dintre luciditate și nebunie. Mai multe persoane își fac apariția, dar nu îi disting. Palmele cuiva îmi mângâie părul, încercând să mă liniștească. O voce îmi spune că o să fie bine, dar instinctul meu îl contrazice.

Fiecare nerv, fiecare celulă, fiecare fibră a mușchilor, fiecare particică din mine știe că sfârșitul e aproape... sfârșitul visului, cel puțin.

CAPITOLUL 1

Iași, 08 Mai 2046

Respiră adânc. O să fie bine. Nu, n-o să fie bine, am să uit tot discursul. Degeaba îl repetam în gând, din nou și din nou, aveam emoții. Și o mahnireală groaznică.

Două fete se învârtteau de zor în jurul meu, ca niște albinuțe enervante. Camera de hotel mirosea a tot felul de creme, machiaje, parfumuri. Pe masă erau împrăștiate trusele de cosmetică ale stilistilor. Una dintre *albinuțe* îmi tot încălca părul de fixativ, iar cealaltă nu se putea decide între două nuanțe de ruj.

Le tot încerca pe mână și îmi tot explica ceva în legătură cu rochia și culoarea tenului meu. De parcă la culorile ei de tot rahatul îmi stătea mie gândul! *Albinuța* nr.1 continua să mă intoxice cu produsele ei pentru păr, care îmi provocau greață. Mi-am dus mâna la gură, încercând să estompez senzația de vomă ce îmi cuprinsese corpul.

— Gata! m-am răstit eu la ea. Ce dracu', vrei să mă omori?

— Mă scuzați, a spus băgând capul în pământ.

M-am ridicat de pe scaun și m-am postat în fața oglinzii, ca să pot vedea rezultatul final. Eram conștientă că îmi frecam mâinile de nervi, uram să vorbesc în fața unui public, îmi era greu să fiu naturală atunci când trebuia să recit un text scris de alții. M-am privit în oglindă, să mă asigur că nu mi-am întins machiajul fără să vreau. Dar nu, arătam sublim: părul arămiu, ochii verzi, rochia albastră, colierul de argint, machiajul perfect, toate completau iluzia. Ce mai, eram ca o păpușă, una nouă, proaspăt scoasă din cutie. *Las' că o să treacă și ziua de azi.*

— Sunteți foarte frumoasă, mă linguși una dintre *albinuțe*.

— Rochia asta vă vine perfect, adăugă cealaltă.

Mi-am dat ochii peste cap. Aveam buna dispoziție a unui condamnat la moarte și numai de linguşelile lor nu îmi ardea. În colțul oglinzii, senzorul pâlpâia anunțându-mă că am trei mesaje necitite. Două de la Sonia, primul compus din multe înjurături la adresa unei firme de pantofi, iar al doilea în care îmi spunea că e în drum spre hotelul unde eram eu cazată. Al treilea era de la unul dintre consilieri, lung și plictisitor, ca de fiecare dată, în care mi se prezenta programul complet pe ziua de azi.

Aș fi dat orice să fiu acasă. Și asta era doar prima oprire, după prânz urma să mergem în

Regiunea 5, loc care îmi displăcea groaznic. Zonă industrială, cartiere sărace, mult fum, multă mizerie, oameni veșnic nemulțumiți, cam la asta se rezuma 5. În urma războiului rămăseseră puține orașe locuite, marea majoritate fiind azi pustii și considerate zone restricționate. Speram ca măcar acolo să fie mai răcoare, căci în Regiunea 1 era caniculă.

Pașii mei se îndreptau spre micul bufet amenajat într-un colț. Am furat un fursec cu ciocolată și mentă și l-am mâncat pe nerăsuflăte, mi-am pus și o cană de cafea, dar n-am ajuns să amestec bine zahărul în cană, fiindcă m-am trezit cu Sonia intrând nervoasă în cameră.

Sonia Vincescu, cel mai bun designer de modă din regat. Creează rochii, haine și bijuterii de la vârsta de 17 ani și toți sunt înnebuniți după hainele ei. Ne cunoscusem cu 3 ani în urmă, când tata o angajase să îmi facă o rochie pentru majoratul meu, iar de atunci e mereu alături de mine la evenimente importante. Iar azi, azi e un eveniment al naibii de important.

Mi-a aruncat o singură privire și, din deget, mi-a făcut semn să mă învârt. După mutra pe care o afișa era clar că nici ea nu era bine dispusă în dimineața aceea. Ținea în mână o cutie de pantofi și vorbea la telefon, asta dacă țipetele ei puteau fi numite „vorbit“. A trântit cutia pe masă, apoi și-a continuat discuția aprinsă, gesticulând nervoasă prin cameră. N-am înțeles eu mare lucru din ce țipa, dar cu siguranță era ceva legat de pantofii mei, cu o nuanță și jumătate mai deschiși decât ar fi vrut.

La început, când făcea crize de genul ăsta, credeam că e ne bună și înfumurată, pe urmă am ajuns să o accept așa cum e. Mereu voia totul perfect. Uneori mă exaspera. Era extravagantă și puțin îi păsa de părerea altora.

Nici ea nu mă îndrăgise de prima dată, eram mofturoasă, nu mă mulțumea nimic și nu mă puteam hotărî niciodată în privința culorilor. Totuși era ceva ce ne lega. Niciuna dintre noi nu avusesem prea multe prietene în copilărie, eram amândouă distante față de ceilalți. Ne plăcea să ne contrăm și să ne certăm când era de luat o decizie, dar era singura persoană cu care puteam discuta și care reușea să mă binedispună. În plus, prietenia noastră ne aducea publicitate și atenție atât din partea presei, cât și din partea populației. Era o plăcere pentru mine să îi port creațiile oriunde mă duceam, iar pentru ea era o onoare ca fiica Ministrului Afacerilor Interne să fie mereu surprinsă în poze purtându-i realizările.

— Uită-te și tu ce căcat mi-au trimis ăștia! îmi făcu ea semn spre cutie. Păi eu asta am cerut? Ai dracu' incompetenți, nu sunt în stare să execute o simplă comandă!

Deschizând cutia, am avut o clipă tentația de ai spune că exagerează și că sandalele respective au aceeași culoare cu rochia, dar m-am abținut. N-aveam nervi să o scot mai tare din sărite.

— E în regulă, am spus eu. Oricum e prea târziu să căutăm altele.

A oftat și s-a așezat bosumflată pe un scaun.

— Arată fantastic! spuse ea.

— Nu mai are cin' să te laude? am întrebat-o, zâmbind.

— Cineva trebuia s-o spună, mă alintă ea.

— Îmi pare rău, Sonia, sunt foarte amețită în dimineața asta. Rochia e minunată, mulțumesc!

Își admiră creația, de parcă acum era prima dată când o vedea. Ochii ei mari, căprui, mă priveau plini de fascinație. Se ridică și începu să se învârtă aiurea prin cameră. Sonia era mai mică de statură ca mine, fapt pentru care se cocoța mereu pe tocuri cât mai înalte. Aveai uneori impresia că la cel mai mic pas greșit avea să se împiedice și să se împrăstie pe jos.

— Ai văzut ce zarvă e afară? spuse ea îndreptându-se către ecranul de pe perete.

Un simplu gest din încheietura mâinii și ecranul se aprinse. Toate canalele de televiziune difuzau imaginii din Piața Unirii. Locul era împânzit, iar oamenii continuau să vină. Fiind zi de sărbătoare, nimeni nu lucra. Fabrici, birouri, magazine, toate erau închise.

Oamenii din oraș și din satele vecine se înghesuiau ca să fie cât mai aproape de marea scenă amplasată în mijloc. Purtau steaguri cu însemnele regatului, aveau flori și bannere în mână. Cei

din Armata Regală împânzeau zona, verificând fiecare persoană care se îndrepta spre piață. Dronele de supraveghere survolau în aer, iar reporterii făceau poze și luau interviuri. Ofițerii se pregăteau de defilare.

— Nu mă așteptam să fie atâta lume, am spus eu fără să-mi arăt emoțiile. Deci, ce zici de păr? Am aprobarea ta sau nu?

— Ești superbă, îmi spuse ea apropiindu-se să îmi examineze câteva șuvițe. Vezi, îți stă mai bine roșcată, decât cu castaniul ăla spălăcit. Stiliștii mei au făcut o treabă bună. În plus, culoarea se asortează cu rochia. Să nu uiți la interviu să zici cine a creat-o!

— Nu uit! am asigurat-o eu, de parcă la asta îmi stătea mie gândul.

Telefonul ei sună, iar Sonia ieși pe ușă înjurând pe cel ce îndrăznise să o deranjeze. Albinuțele erau aproape gata de plecare. Făcuseră curățenie în urma lor, dar mirosul dulceag și înțepător al produselor de cosmetică încă se simțea în cameră.

Mi-am mai luat un fursec cu ciocolată, dar Sonia reveni în încăpere și mă certă.

— Fii serioasă! O să umpli rochia de firimituri și o să-ți strici machiajul. Ai puțină răbdare, o să mănânci mai târziu!

Îmi luă fursecul din mână și reverifică machiajul. Îndepărtându-mă de ea, am scos sandalele din cutie. Pe lângă faptul că eram destul de stresată, mă mai exaspera și ea.

— Mi-e foame, n-am apucat să iau nici măcar o gură de cafea! M-am culcat târziu, nu am putut dormi... iar am...

— Iar ai avut coșmarul? Îmi termină ea gândul.

Nu mulți știau despre nopțile mele pline de teroare, în care mă trezeam transpirată toată și țipam diverse lucruri. Sonia se număra printre puținii cărora le împărtășisem acest lucru.

— Nu am timp să mă gândesc la asta acum, am închis eu subiectul.

— Așa se explică de ce ești atât de cu susu-n jos în dimineața asta! Fără cafea, fără somn și mă gândesc că și fără vreo țigară.

— Suntem la etajul 26, camera mea nu are balcon și căcatul ăsta de geam nu merge deschis, am comentat eu, încercând în același timp să îmi leg breteaua la sandalele.

Avea dreptate, mi se ceruse mereu să fiu un exemplu, să arăt și să mă comport ca o domnișoară bine crescută, iar viciul meu strica imaginea perfectă, creată din greu de alții. Așa că, de fiecare dată când participam la câte o manifestare publică, trebuia să îmi mușc buzele așteptând să se termine sau să mă strecor la baie, într-o mașină ori o cameră întunecată, ca să pot fuma liniștită. Iar dacă aveam ghinionul să mă vadă cineva, trebuia să ascult din nou discursul plictisitor al consilierilor. De multe ori, când lumea nu era atentă, mai trăgeam câte un fum pe ascuns de la Alex.

— Alex s-a îmbrăcat? am întrebat, realizând că de când m-am trezit nu am primit nicio veste de la el. Te rog, nu-mi spune că doarme!

— După cheful de aseară? spuse Sonia râzând. Apropo, am auzit...

N-am mai stat să ascult comentariile ei, i-am făcut semn că nu mă interesează și am deschis ușa la cameră. M-am îndreptat spre cei doi gardieni ai mei, întrebându-i dacă știu ceva de Alex, dar amândoi au dat din cap că nu. Apoi am realizat că e ceva diferit și privirea mi s-a fixat pe unul dintre ei. El zâmbi, îmi întinse niște hârtii și încercă să zică ceva. I-am tăiat-o scurt:

— Tu cine naiba mai ești? Și ce sunt astea?

— Mă scuzați, se fâstăci el, trebuia să mă prezint mai devreme, dar nu am vrut să deranjez. Am fost angajat chiar în dimineața aceasta... știți, pentru mine e o mare onoare să...

— Plictisitor, am spus eu. Și cu astea ce mama dracului trebuie să fac?

— Să semnați aici, vă rog! Doar o formalitate, știți...

Am aruncat o privire fugitivă printre hârtoagele alea, n-am înțeles nimic și am semnat fără să mai stau pe gânduri. Eram pe fugă, nu aveam timp să-i și fac noului venit tot tacâmul cu protecția

muncii. I-am aruncat hârtiile semnate în brațe, iar când am văzut că mai vrea să zică ceva i-am făcut semn să își țină gura. Am trecut pe lângă el, mergând pe coridor spre apartamentul în care era cazat Alex, rugându-mă în sinea mea să fie gata la timp.

Mirosul de alcool și tutun era insuportabil. Camera arăta groaznic. Pe jos era plin de chiștoace, pahare sparte și resturi de mâncare. Un scaun de lemn zăcea rupt pe jos, în timp ce pe un perete se puteau vedea pete de vin – *sper că sunt de vin*. Pe o măsuță, un pliculeț cu un praf alb se întindea împrăștiat lângă o sticlă de whisky. *La naiba, Alex, ce ai mai făcut de data asta?* Stăteam în fața dormitorului lui, ezitând să apăs pe clanță.

Probabil că ar fi trebuit să mă rog mai mult, căci deschizând ușa am descoperit camera devastată. O tipă blondă cu suvițe verzi, puțin decolorate, dormea în pat. Nu îmi aminteam s-o fi văzut cu o seară înaintea, dar nici n-am prea dat importanță oamenilor prezenți. Fata bolborosi ceva, mijindu-și ochii, apoi se întoarse pe partea cealaltă, adormind la loc. *Te rog, fii majoră, te rog...* îmi repetam în gând.

Încercam să-mi amintesc câte ceva de la petrecere, dar nu îmi veneau decât frânturi, nimic concret. Știu că la un moment dat cineva a spart niște sticle de perete, câteva persoane s-au luat la bătaie, iar unul dintre gardienii mei a fost rănit. *Acela cu glumele lui, cum naiba îl chema?... Da, asta explică de ce a venit tipul cel nou*. Se pare că tata nu pierduse mult timp și deja trimisese un înlocuitor. M-am apropiat ușor de față, când un zgomet ce venea din baie mi-a atras atenția.

— Alex?

— Ce? spuse scoțând capul pe ușă.

— Ce faci? Ești gata?

— Nu! îmi făcu semn spre cravată.

Am intrat după el în baie și i-am aranjat gulerul la cămașă. Mă privea încontinuu, probabil aștepta să încep cu reproșurile sau să reacționez în vreun fel. Nu am spus nimic, dar la un moment dat privirile ni se întâlniră și mi-am văzut chipul reflectat în ochii lui albaștri. Aș fi vrut să spun multe, dar nu am făcut-o. I-am legat cravata și am dat să ies din baie, dar el mă prinse de mână și mă trase înapoi.

— Ai plecat devreme azi noapte! spuse el ca un soi de muștrare și scuză, totodată.

— Nu era devreme, era ora unu, în plus mă simțeam foarte obosită.

— Păcat, ai pierdut o petrecere bestială. Mă mir că nu ne-au dat afară din hotel.

— Da, aș vrea eu să văd prostul care ar încerca să te dea afară pe tine.

— — Poftim? întrebă el deranjat.

— Nimic, am răspuns eu mușcându-mi buzele.

Alexandru Ivan Negri, sfidător, narcisist, petrecăreț, egocentrist și dependent de mai toate substanțele toxice la care te poți gândi, legale și ilegale. La cei 25 de ani ai lui, era cel mai problematic membru al familiei Negri. În caz că nu am menționat mai devreme, familia lui Alex e cea care conduce regatul... *a, da...* și Alex va fi viitorul meu soț.

Atitudinea sa de petrecăreț/rebel punea o amprentă urâtă pe imaginea familiei regale, așa că măică-sa, viitoarea mea soacră, angajase câțiva consilieri care să mascheze totul. Astfel, în urmă cu vreo patru ani, cineva a decis că o logodnă cu o fată dintr-o familie bună ar putea să ascundă fața adevărată a lucrurilor.

Eu aveam 17 ani și el 22 când părinții noștri ne-au logodit. Nu am putut spune nu, de fapt nici nu am fost întrebată vreodată dacă vreau, decizia era deja luată, eu doar am fost pusă în fața faptului împlinit. Alex nu era un băiat urât, ba din contră, era blond, avea ochii albaștri, nu era foarte înalt, dar avea o atitudine impunătoare. Știa mereu ce să spună și în ce mod să o spună, încât să obțină exact ce voia. Și mereu obținea ce voia.

Citiserăm într-o carte, sau auzisem de la cineva, – nu mai știu sigur –, că dragostea ține doar trei ani; ei bine, la noi a ținut trei săptămâni. Am fugit, mă rog, așa, de ochii lumii, împreună la

Sinaia, unde ne-am și făcut pentru prima dată publică relația, am stat acolo două săptămâni, apoi ne-am întors în Capitală. Urma majoratul meu. Articolele din presă prezentau totul ca fiind ceva neașteptat, o poveste de dragoste frumoasă, niște prostii cum că părinții noștri nu ar fi fost de acord la început, dar iubirea noastră a învins. Ipocrizii menite să facă babele să plângă, femeile măritate să suspine și pe virginele proaste să viseze încă la Făt-Frumos. Eu zic să nu mai credeți tot ce vedeți în presă, dar, na, fiecare cu iluziile lui.

Nu a durat mult *luna de miere*. Alex și-a pierdut interesul pentru mine și și-a căutat distracția prin alte părți. Nu sunt sigură că am suferit, poate doar să fi fost un pic de dezamăgire. Oricum, de-a lungul timpului începusem să ne înțelegem... cât de cât bine, dar asta pentru că eram obligați, nu pentru că am fi avut altă variantă.

— Hei, Dia, zise Alex văzând că eram cu gândurile aiurea. Mă ascultî?

— Da, sigur, îmi fac griji să nu întârziem.

— Nu întârziem, mă liniști el întorcându-se spre oglindă. Și, dacă întârziem, să aștepte! Pentru ei e un privilegiu că mă aflu aici, ar trebui să-mi fie recunoscători, nu să-mi impună un program. Fă-mi o favoare!

— Sigur.

— Du *gunoiul*! îmi arătă el spre dormitor.

Mi-am dat ochii peste cap și am strâns din dinți. Oare chiar nu găsisse pe nimeni altcineva să facă curat după el, iar trebuia să o fac eu? Fătucă nu dădea semne că ar avea de gând să se trezească și, sincer vorbind, îmi era scârbă să pun mâna pe ea. Mirosea groaznic a alcool și mi-am simțit din nou mațele zvârcolindu-se. Am ieșit pe coridor și i-am făcut semn uneia dintre gărzile mele.

— Hei, tu, ăla foarte *onorat*, mișcă. Am ceva pentru tine!

De cum intră, se opri și examină atent haosul dinăuntru. *Mda, se vede că e nou*. Cercetă totul cu privirea și rămase mut când i-am făcut semn spre fata care era întinsă pe pat. Era încordat, nesigur, nu știa cum să reacționeze și asta mă scoase din sărite.

— Hai, *Onoare*, n-am timp să stau, ia-o de aici!

— Da, doamnă. Și, apropo, numele meu este Dan. Adică puteți să-mi spuneți pe numele mic.

— Nu-mi pasă, în ritmul în care te miști, o să fii concediat într-o săptămână. Și încearcă măcar să afli cum naiba o cheamă, iar dacă are de gând să ciripească ceva, dă-i niște bani.

Nu i-a picat bine ordinul meu, s-a încruntat, chestie care i-a făcut ochii și mai întunecați decât erau. L-am urmărit cu privirea, convinsă că în mintea lui îmi adresa doar vorbe de dulce. Se apropie de fată și îi verifică pulsul, apoi încearcă să o trezească. *Doamne, încet se mai mișcă tipul ăsta!* O luă ușor pe brațe și fata ridică o mână în semn de protest. Era încă dusă și nu dădea semne să își revină prea curând.

— Hai odată, ce dracu' te miști ca un melc! am țipat eu furioasă. Cine naiba te-a mai angajat și pe tine? Nu înțelegi că ne grăbim?

Nu zise nimic, mă privi încercând să ascundă o urmă de furie și ieși cărând-o pe fătucă. O clipă m-am gândit să-l sun pe tata și să-i spun ce idiot mi-a trimis pe cap, dar nu voiam să-l deranjez acum. Sigur se grăbea să ajungă la festivitățile din Regiunea 2, așa că nu avea rost să îl mai necăjesc. Aveam să rezolv problema asta mâine, acum trebuia să mă asigur că nu întârziem.

Alex ieși din baie și păru amuzat.

— Slugă nouă?

— Mda, un idiot, am remarcat eu plictisită. Nu știu unde naiba îi găsește tata, dar parcă sunt din ce în ce mai incompetenți. Nu e de ajuns că am emoții, mi l-a mai adus dracu' și p-ăsta pe cap.

— Ai emoții? mă întrebă turnând niște coniac într-un pahar. Asta o să te mai scape de ele.

— Nu pot să mă duc acolo și să duhnesc a alcool. Și nici tu!

I-am luat paharul din mână și l-am pus pe masă. Numai un strop din paharul ăla și mi-aș

vomită mațele. Nu înțelegeam cum putea să bea așa, de dimineată. Alex mă prinse de mână și mă luă în brațele lui.

— Nu ai de ce să fii emoționată. Reciti o poezie pentru o ceată de idioți.

— Alex!

— Poți să te încurci de câte ori vrei, dacă dă naiba și comentează careva sau nu te aplaudă, îmi pun gardienii să-l jupoaie de viu și-ți fac cizme din pielea lui.

Am început să râd, nu de alta, dar eram convinsă că vorbea serios. În final, are dreptate. Pot să le cânt *O, brad frumos* pe scenă, oricum oamenii aplaudă. Nu cred că au vreo altă opțiune.

— Hai, lasă prostiile și să mergem, îmi spuse el.

Afară simțeam din nou că mă sufoc, căldura era insuportabilă. În fața hotelului, câțiva reporteri se înghesuiau să prindă pe cineva cunoscut la vreun interviu. Gardienii ne-au făcut loc să trecem prin mulțime, spre mașină. Am salutat oamenii și cineva mi-a dăruit un mic buchet de flori. Mașina era spațioasă, gen limuzină, blindată și cu geamuri fumurii. Alex era deja plictisit, își turnă un pahar de ceva tărie și mă luă la rost:

— Trebuie neapărat să le dai atenție? Parcă ziceai că o să întârziem.

— Îmi fac doar datoria, nu ți-ar strica să mai zâmbești și tu din când în când.

— Asta a fost o rugămintă sau un ordin? m-a întrebat el, strângându-mi mâna mai tare ca de obicei. Ai impresia că vorbești cu plebea sau e necesar să îți aduc aminte că tu nu îmi dai mie ordine?

— Era o rugămintă, am spus reușind cu greu să schițez un zâmbet.

Mi-am mușcat limba, ca să nu mai îmi scape și alte remarcе. Mașina se puse în mișcare și se îndreptă spre locul planificat. Mi-am proptit mâna pe geam și am privit în gol. Orașul era agitat și mă agita și pe mine. Începusem să îmi frec mâinile de nervi. Clădirile noi, apărute în ultimii ani, se înălțau tot mai mult spre nori. Mereu se schimba ceva la orașul acesta, n-am mai fost în Iași din decembrie și deja aveam senzația că ne rătăcisem.

Undeva în depărtare se lucra la o șosea, iar traficul din zonă era deviat. La ce nebunie era pe străzi, îmi pierise orice speranță că o să ajungem la timp. Alex își pierdea vremea vorbind la telefon și butonând un ecran din mașină.

Nu era mult de mers, dar drumul era aglomerat. Ne-am făcut loc cu greutate și, printr-un miracol, am întârziat doar zece minute. Mi-am verificat machiajul înainte de a mă da jos. Fugitiv, mi-a trecut prin gând că ar fi fost bine să iau și eu o gură de ceva tare, nu de alta, dar poate prindeam curaj și îmi dispăreau emoțiile.

Era aproape imposibil să treci printre oamenii care se tot împingeau încercând să dea mâna cu noi, să facă poze sau să filmeze. Aduseseră mai multe garduri de delimitare a zonelor, dar erau ca inexistente, lumea nu ținea cont de ele. Cei din Armata Regală au ieșit în față și au format un cordon în jurul nostru. Zadarnic însă, parcă mai mult stăteau pe loc, decât ne mișcam. Lumea se foia, era agitată și începu să se împingă din toate părțile. M-am trezit blocată în mijlocul lor fără a mai putea înainta sau da înapoi.

Căldura insuportabilă, mirosul de transpirație care venea dinspre oameni și durerea de cap de la vinul din seara trecută, toate amestecate cu emoțiile, m-au făcut să îmi pierd echilibrul. Noroc că unul dintre gardienii mei m-a prins de braț.

Nu aveai loc să arunci un ac. Am rămas nemișcată câteva clipe, până și-a făcut apariția un nou rând de soldați, abia acum reușind să împingă mulțimea în spate.

— Ești bine? Întrebă Alex.

— Da! am răspuns eu, deși nu era adevărat.

— Tâmpiți necivilizați, îmi șopti Alex. Te-ai aștepta la mai mult la cei din 1, dar sunt la fel toți, din toate regiunile. Ar merita să le tăiem rația de alimente la jumătate, ca să învețe cum să se poarte.

— Fii serios, am spus eu zâmbind.

— Sunt!

Primarul oraşului şi alte oficialităţi urcară pe scenă, anunţând sosirea noastră. Aplauzele şi uralele publicului se amplificaseră la simpla menţionare a numelui lui Alex. Toată piaţa răsună de bucurie. Mă întreb dacă oamenii aceia veniseră pentru că ne plăceau, erau obligaţi sau oricum nu aveau altceva mai bun de făcut.

Alex ţinu să le mulţumească tuturor pentru invitaţie, iar unul dintre prezentatori începu să ridice în slăvi familia regală şi, bineînţeles, să laude progenitura risipitoare. „*Venerabile-n sus, venerabile-n jos*“, totul părea a fi o piesă de teatru prost jucată. Simţeam că o să mi se facă şi mai rău de la atâta linguşală, însă pe Alex nu părea să-l deranjeze. Apoi luă cuvântul, recitând un discurs învăţat cu o zi înainte. Se poticni un pic la început, îşi mai strică ritmul, dar şarmul lui îl ajută să iasă din impas. Are un farmec aparte când vorbeşte, ştie când să facă glume şi ştie cum să se ascundă pe după fraze atunci când nu îşi mai aduce aminte ce trebuie să spună.

Mi-am păstrat tot timpul zâmbetul pe buze, deşi, privind spre puhoiul de lume, tot ce îmi doream era să mă teleportez pe o insulă pustie. *Of, ce naiba caut eu aici?* m-am gândit, dar nu mai aveam cum şi nici pe unde să fug. Alex îşi termină discursul şi urma numărul meu. Brusc am avut senzaţia că totul se mişcă în slow motion. Aplauzele se auzeau undeva în fundal, nişte voci pe care nu le mai înţelegeam tipau ceva. Căldura de afară mă ameţea, dar trebuia să îmi păstrez cumpătul. Gândul că mă simt rău din cauză că iar am uitat să îmi iau pastilele se înfipse adânc în mintea mea. Dar era prea târziu. Primarul dădu mâna cu Alex. Se descurcase excelent, în cele din urmă. Privindu-l, regretam de-a binelea lipsa acelui pahar cu alcool, chit că aveam stomacul întors pe dos.

Am tras aer în piept, iar timpul şi-a reluat viteza lui normală, tot ce trebuia să fac era să uit de tot, de emoţii, de durerea de cap şi de palmele care îmi transpirau groaznic. Mi-am luat inima în dinţi şi am păşit spre pupitrul din mijlocul scenei.

— Domnule primar, stimate oficialităţi şi cetăţeni ai Regiunii 1, îmi face o deosebită plăcere să fiu astăzi alături de voi. *Îmi face pe dracu', cred că o să vomit!* M-am oprit şi am zâmbit politicoasă, după care mi-am reluat ideea: Să sărbătorim împreună această zi în care aniversăm trecerea a 20 de ani de la încheierea celui de-al III-lea Război Mondial. *Uf, simţeam cum îmi creşte un nod în gât.* A sosit momentul să... ne aducem aminte de cei... care au murit pentru a ne reda libertatea, de... bravii noştri ostaşi care au înfruntat duşmanii neamului şi care ne-au reîntregit ţara,... formând,... chiar cu preţul vieţii, Regatul Unit al Țărilor Române. — *aici am început să-mi revin* — Să ne amintim şi de înţelepţii conducători, care au întors spatele sistemului corupt şi dizgraţios pe care îl reprezenta la vremea aceea Uniunea Europeană. Să ţinem un moment de reculegere în memoria celor care nu mai sunt azi, aici, şi să le mulţumim pentru tot ce au făcut pentru noi.

Mulţimea se opri câteva clipe, iar cei care erau pe scenă au dus mâna dreaptă spre inimă în semn de respect — *oribilă imagine*. Mi-am tras şi eu sufletul, apoi am insistat în discursul meu despre semnificaţia măreţei zile, despre cum acum mulţi ani eram priviţi ca fiind coada Europei, despre cum pe vremea aceea multor români le era ruşine cu ţara lor. Despre sistemul politic bolnav care nu le asigura condiţii oamenilor. Despre sărăcia care îi obliga pe bieţii oameni să plece peste hotare, să îşi lase copiii singuri şi să meargă la muncă departe de pământul lor iubit — *nu pot să cred că am fost obligată să zic rahatul ăsta* —. Am adus aminte de război, despre cum ţara noastră a fost obligată de organizaţii precum NATO şi UE să intre într-un război care nu-i aparţinea şi pe care nu şi-l dorea. Cum un grup brav de oameni, în frunte cu bunicul lui Alex, au dorit binele poporului şi au atacat conducerea ţării, alungându-i de la putere pe cei care ne vânduseră patria. Cum în fiecare zi din viaţa noastră ar trebui să le mulţumim acestor oameni pentru curajul lor, pentru că ei ne-au redat libertatea.

Mulţimea îmi sorbea cuvintele şi mă aproba atunci când vorbeam despre prezent şi huidaia

când pomeneam de vechiul regim. Mă uitam în special la tinerii din primele rânduri, care se întreceau în scandări. Nu înțelegeam cum tinerii aceștia puteau urî ceva de care nici măcar nu își aduceau aminte, majoritatea se născuseră după război. Probabil era la modă să vii la manifestări de genul ăsta și să ții cât te țin plămânii fără să știi ce naiba zice ăla pe scena. *Super tare!*

Cine scrisese discursul făcuse o treabă minunată, mulțimea răspundea, câțiva bătrâni își ștergeau lacrimile din ochi – *dacă oamenii înghit balivernele ce îmi ies pe gură, atunci își merită soarta*. Am terminat destul de repede și, spre mare mea uimire, nu mă fâstăcisem. Prea mult. La final am mulțumit încă o dată familiei regale care a schimbat soarta țării în timpul războiului și care a făcut din România minunatul regat în care trăim astăzi.

Alex mi se alătură și am salutat împreună publicul, primarul ne mulțumi din nou și ne înmână o cheie-simbol a orașului. *Plictisitor* – dar publicul era în delir. Pe ecranele mari amplasate de-a lungul întregii piețe am observat un prim plan cu mine. Sonia avea dreptate, îmi stătea bine vopsită și tunsă așa. Am rămas pe scenă și am ascultat discursurile celorlalți. Toate erau trase la indigo. Nu știu cum de lumea nu se plictisea, căci eu mă chinuiam din greu să nu casc.

— Mai rabdă puțin, îmi șopti Alex la ureche. Mai e o oră și plecăm în 5.

— O, da, și mai multe discursuri neinteresante.

— Să nu uiți și de biletele la operă, spuse ironic. Oricum, avem noroc, Carmen termină de cântat pe la zece, iar în Timișoara adevărata distracție abia atunci începe.

I-am răspuns cu un zâmbet, încercând să ascund faptul că deja mă gândeam la o scuză să nu merg. Nu aveam chef de petrecerile lui. Nici cu o seară înainte nu avusesem dispoziția necesară, dar am stat împreună cu Sonia, am băut câteva pahare de vin și, când am prins ocazia, sau mai bine zis când am simțit că se învâрте camera cu mine, m-am făcut nevăzută.

De îndată ce festivitatea se termină, soldații porniră defilarea printr-un culoar făcut în mijlocul mulțimii. Pe cer începu o demonstrație a unor drone de ultimă generație. Poate aș fi stat să văd întreg spectacolul, părea promițător, dar aveam un orar fix. La unu trebuia să fim pe aeroport pentru a pleca spre Timișoara, unde urma să luăm masa cu alte oficialități, iar la ora patru trebuia să mai recit încă o dată discursul, de data asta pentru publicul din Regiunea 5.

Se țineau parade și festivități concomitente în întreg regatul. Cu mulți ani în urmă, vechiul regim împărțise România în 8 regiuni de dezvoltare, plus Capitala, format care se păstrase și în ziua de azi, doar că odată cu extinderea granițelor se făcuseră zece. Așa că în capitalele de regiune se țineau în fiecare an festivități de Ziua Unirii. Ziua când, învingători ai celui din urmă război, ne-am recuperat teritoriile luate cândva de alții și ajunsesem una dintre puterile mari ale continentului.

Sigur, familia regală de azi nu avea nicio legătură cu cea care condusesse România cândva. Erau doar niște papagali cu gura mare care au știut cum să își joace cărțile la timpul potrivit. Bine, asta gândeam în sinea mea, pentru că în viața de zi cu zi eram o mare susținătoare a noii regalități, nici nu aveam cum altfel.

CAPITOLUL 2

Drumul spre aeroport a fost mult mai scurt. Mulțimea era deja mulțumită. Am intrat în avion și m-am aruncat direct pe una din canapele. Scăpasem cu bine de prima parte a zilei. Alex a activat un ecran de sticlă pe care erau proiectate știrile curente. Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate, nu voiam să mai aud de ziua asta.

— Haide, știu că te-ai abținut toată ziua, îmi spuse Alex, întinzându-mi tabachera lui.

— Nici n-ai idee ce greu mi-a fost, am zis eu, luând o țigară cu tact, abia oprindu-mă să nu-i smulg tabachera. Crezi că maică-ta o să fie mulțumită de noi? Sau iar o să pună consilierii să ne țină morală?

— Doar o știi, ea să fie mulțumită vreodată de ceva?

Alex s-a tolănit lângă mine și am început să privim împreună relatările oficiale despre festivitățile din diferite părți ale regatului.

— Nu pot să cred că pe noi ne-au trimis la dracu' în praznic, în timp ce ei stau bine-mersi acasă, comentă Alex imaginile din Capitală. Frate-miu face baie de mulțime pe faleză, iar pe mine mă trimit în 5. El inaugurează noile achiziții ale Marinei, iar pe mine mă trimit la nespălațiiăștia.

Nu încerca să-și ascundă mânia, rar se putea abține. Își turnă un pahar de whisky și luă o gură zdravănă. În Capitală festivitățile erau oficiale de Regină împreună cu fratele lui Alex, Iulian. Acesta era cu zece ani mai mare și avea un caracter total diferit, era diplomat, temperat, abil intelectual, manierat. Era căsătorit cu Tasha Jenika, fata unui important politician rus. Aveau și un copil de nouă ani, Ștefan. Nu prea ne intersectam cu ei, exceptând cinele oficiale, festivități, evenimente sau sărbători. Alex nu îl suporta pe Iulian, probabil pentru că, la moartea mamei lor, el avea să preia conducerea regatului. Așa că făcea tot posibilul să se vadă cât mai puțin, iar de cele mai multe ori, când se întâlneau, se luau la harță.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Alex plictisit. De ce nu plecăm?

— Sunt ceva probleme pe aeroportul din Timișoara, ne informă unul din însoțitorii de bord. Vom avea o întârziere de cel puțin două ore, dacă vremea nu ține cu noi, sunt nori și...

— Grozav! se smuci Alex, trântind paharul pe masă. Asta mai lipsea. Aici murim de cald, iar la Timișoara o să murim de frig și voi vă fâțâiți de colo-colo ca niște cretini. Ce, vă e greu să apăsați trei butoane și să dați o comandă? Incompetenții dracului!

— Nu e vina lor, i-am atras eu atenția. Încearcă să te calmezi.

— O să-l sun pe Emil când ajungem în 5, să vezi ce mă calmez atunci.

— Bleah! am reacționat eu. Nu Emil, nu, te rog, abia îmi revin de aseară, m-am mâțâit puțin, ca să-mi ascund adevărata părere.

— Ai băut doar trei pahare de vin, Dia, nu-mi spune că ți-au pus capac.

De fapt au fost vreo șase, dar cine a mai stat să le numere...

— Vreau o cafea! am țipat eu, în speranța că mă aude cineva și mi-ar aduce.

Alex își întinse picioarele pe canapea și își lăsă capul la mine în poală. Începu să se joace cu o șuviță din părul meu și se uita nedumerit la lungimea ei. Cred că nu observase până acum că-mi tusesem părul până deasupra umerilor. Cei din staff-ul nostru se tot învârteau, când în avion, când afară, fără prea mult spor. Într-un final, cineva îmi întinse o cană cu cafea.

— Unde ți-e prietena? spuse Alex, referindu-se la Sonia.

— A plecat mai devreme, ne vedem în 5. Asta dacă mai ajungem acolo.

Alex nu mai avea stare și începea să se enerveze, era un efect dat și de drogurile pe care le tot lua, nu îmi plăcea să îl văd așa, de multe ori își vărsa nervii inclusiv pe mine. Plictisit, se ridică de pe canapea și începu să caute prin valiză ceva *rămășițe* de azi-noapte. Îl uram când făcea asta, nu mai era el, devenea cu totul altă persoană, o persoană în preajma căreia nu îmi plăcea să mă aflu, așa că făceam tot posibilul să nici nu-i fiu prin preajmă.

— Ce faci? am întrebat, urmărindu-l cu privirea.

— Mi se rupe de festivitățile voastre, am alte planuri, spuse fluturând un pliculeț transparent, cu mici pastile în el. Vrei?

— Alex! m-am ridicat și i-am smuls plicul din mână. Nu am chef să ajungem acolo, iar tu să fii pe altă planetă, încetează.

— Dă-mi-l!

— Nu!

— Îți spun pentru ultima dată, și știi bine că nu îmi place să mă repet.

Refuzul meu atrase din partea lui o privire încruntată. Realizam că începuse să se enerveze de-a binelea. Nu era tocmai momentul pentru o scenă, dar nici n-aveam starea să-i suport mofturile sau nesimțirea. Plus că toată lumea din avion se uita fix la noi. Alex bătu în retragere câteva secunde, apoi se năpusti asupra mea și mă lovi peste față cu dosul palmei. Am tresărit, nu mă așteptasem la un asemenea gest. I-am aruncat plicul pe jos și mi-am dus mâna la față, simțind cum îmi ardeau obrazii, de durere și de furie.

— Vezi ce ai făcut? îmi spuse el. Să-ți fie învățătură de minte!

Avea figura cuiva complet nevinovat.

— Să te duci dracu'! i-am răspuns și am dat să plec.

Degeaba, însă, Alex mă prinsese de mână și mă trăgea înspre el. Își înfipse degetele în carnea mea și strânse cu putere. M-am smucit și am încercat să mă eliberez, dar mă ținu și mai tare.

— Ți s-a urcat faima la cap, Dia?! Ochii îi sclipeau de mânie. Iar ai uitat cine te-a făcut ceea ce ești azi? Sau trăiești cu senzația că toți oamenii aceia te plac pentru că ești tu deosebită?

— Dă-mi drumul!

N-a slăbit strânsoarea, m-a fixat în continuare cu privirea. Mi se uscasc gura, cuvintele mi s-au oprit în vârful limbii și-am rămas mută. Poate că nu a fost o idee bună să îl înfrunt. Nu intenționasem să-l supăr, tot ce am vrut a fost să îl păstrez cu picioarele pe pământ până la sfârșitul zilei. Cu coada ochiului l-am zărit pe unul dintre gardienii mei apropiindu-se cu pași mici. Am dat ușor din cap și i-am făcut semn să nu intervină. Cred că l-a văzut și Alex, pentru că îl aținti cu o privire dură.

— Afară toată lumea! Acum!

Cei din suită schimbă câteva priviri între ei, apoi se îndreptară către ieșire. Rămăsesem singură cu el, într-o liniște sumbră și o atmosferă tensionată. Am înghițit în sec.

— Alex, nu am vrut să...

Jumătatea cealaltă a propoziției rămase nespusă. O nouă lovitură din partea lui mă opri. Mi-am mușcat buza. Undeva înăuntru meu voiam și eu să îl lovesc, voiam să îl fac să sufere, să simtă și el durerea mea.

— Mai ai curajul să vorbești? Îmi aruncă pe un ton tăios. În locul tău mi-aș ține gura.

Zicând asta, mă împinse pe canapea și mă apucă de ambele încheieturi. Își propti fruntea de a mea și mă privi fix în ochi. Avea un zâmbet sadic, iar ochii lui albaștri erau cuprinși de furtuni întunecate. Era mai rău ca niciodată. Nervos era puțin spus. Alex părea mai degrabă nebun.

— Știi că îmi ești dragă, Diane, dar nu profita de asta. Nu uita că aici eu dau ordinele, nu tu. E clar?

— Da, am zis eu cu jumătate de gură.

— Fă bine și bagă asta la cap, sau ți-o bag eu cu forța.

Îmi eliberă mâinile și începu să-mi mângâie ușor părul. Am vrut să îmi trag capul, dar știam că asta îl va enerva și mai rău. Așa că am rămas locului, cu privirea pierdută în gol, tăcută.

Își lăsă mâna să alunece din părul meu, ușor în jos, pe gât, pe sâni, până ajunsese pe coapsa mea. Îmi prinse cu degetele tivul rochiei, care îmi ajungea până la genunchi, și trase de el în sus.

— Lasă-mă, am ripostat eu.

— Ți place să mă provoc, rânji ușor sadic. Sau ce? Ce poți tu să-mi faci? O să țiți? Crezi că o să mă oprească cineva? Chiar crezi că îi pasă cuiva de tine?

N-am răspuns. Aș fi vrut să înceteze, de fapt l-aș fi lovit cu ceva în cap, dar nu puteam. Nu puteam să-mi folosesc unghiile, deși aș fi avut o satisfacție fenomenală. Mâinile mele erau împietrite și nu dădeau atenție instinctului meu de apărare. Nu aveam nici puterea, dar, mai presus de asta, nu aveam dreptul de-a o face. Domina situația pe toate planurile. Singurul lucru pe care puteam să îl fac era să stau acolo, să strâng din dinți și să mă rog să termine repede.

Intrasem într-o stare de amorțeală, de paralizie. Îmi blocasem toate simțurile. Nu voiam să îl văd, să-i simt parfumul, să îi aud respirația, sau să-i simt degetele pe pielea mea. Nu îmi doream altceva decât să pot fugi, să alerg și să alerg, departe de tot. Să găsesc un loc unde să mă ascund și în care el să nu mă găsească niciodată.

Mă trase spre el și mă sărută. Un sărut ce era mai degrabă o demonstrație de forță din partea lui, decât un gest romantic. Era o încununare a propriei victorii și un semn al înfrângerii mele. Cum și-a dezlipit buzele de ale mele, m-am și tras înapoi. Furia din ochii lui a fost înlocuită de dezgust. Mi-a dat drumul și s-a ridicat în picioare.

— Hai, marș și tu afară, că vreau să dorm până plecăm. Oricum cu tine nu rezolv nimic.

N-am așteptat să-i dau timp să se răzgândească, așa că am ieșit val-vârtej din avion.

Afară era cald, sufocant chiar, câțiva oameni se foiau pe lângă avion. Unii șușoteau, dar tăcură brusc când m-au văzut. Sigur, nu mi-am dat seama despre ce vorbeau. Mă priviră câteva clipe, apoi își găsiră de lucru care-încotro.

Aeroportul era închis traficului obișnuit, așa că nu exista niciun pericol. Am luat-o într-o direcție oarecare, fără să bag de seamă că cineva era pe urmele mele. M-am întors și am văzut un gardian urmându-mă la câțiva pași în spate.

— Iar tu? am spus enervată. Ce dracu' te tot ții după mine?

Se uită nedumerit la mine. Apoi îmi spuse fâstâcit :

— Știți, eu am fost angajat să vă păzesc.

Am început să râd. O spusese cu atâta seninătate, că nu m-am putut abține să nu pufnesc.

— Mă crezi proastă? am întrebat eu.

Făcu ochii mari, dar nu îmi răspunse. Mi-am dus mâna spre cap și am început să îmi frec tâmpla. Ori el nu mă înțelegea, ori eu nu vorbeam românește.

— Ah! Nu pot să cred că ești așa de naiv, am continuat eu. Știu și eu de ce ai fost angajat. Asta

nu înseamnă să stai după mine ca o muscă. Poți să mă supraveghezi și de mai încolo. Nu trebuie să îmi consumi tot oxigenul.

Nu intenționasem să fiu răutăcioasă, dar simțeam nevoia să fiu singură. Stătea în fața mea cu mâinile la spate și nu făcea nimic. Nu pricepuse aluzia. Mă întreb cui și câți bani a dat să prindă postul acesta. Bine măcar că era drăguț, că de inteligență nu părea să dea pe dinafară. I-am făcut semn cu mâna să se care. Făcu câțiva pași înapoi, dar l-am oprit.

— Stai! Ești fumător?

— Ce?

— Dumnezeu! În primul rând nu se spune *Ce?*, ci *Poftim?*, sau *Mă scuzați, nu v-am înțeles!* În al doilea rând, te-am întrebat dacă fumezi.

— Păi da, spuse el intimidat.

— *Păi*, atunci servește-mă și pe mine cu o țigară! am spus eu ironică. Îți ofer această *onoare*.

— Mda, spuse el. Știi, de dimineață nu m-am prezentat cum ar fi trebuit, eu...

— Nu-mi pasă, sincer nu îmi pasă, am spus eu iritată. Nu știu cine te-a trimis sau ce rude ai pe la resurse umane de ai ajuns să-mi fii gardian, dar te sfătuiesc să cauți altă slujbă, că aici nu te văd bine.

— Sigur, mă scuzați.

— Dacă ai dat bani cuiva să îți dea postul, ar fi bine să-i ceri înapoi!

Se încruntă. Probabil ghicisem adevărul. Am stat puțin și m-am întrebat oare cât valora o astfel de poziție? Știam și eu cum merg treburile, nu ajungeai în vârf fără a umple prima dată niște buzunare. Bine măcar că eu nu trebuia să-mi bat capul cu asemenea lucruri.

— Îmi dai țigara azi sau trebuie să mai spun o dată?

Îmi întinse pachetul, împreună cu o brichetă ruginită în forma unui glonț. Am tras din țigară cu poftă, încercând în același timp să mă calmez. Era cât pe ce să mă înec, tutunul era de o calitate foarte proastă. M-am strâmbat și am tușit de două ori. Nu se putu abține și începu să râdă.

— Ești bine? spuse amuzat.

— Poftim?

— Sunteți, sunteți, am vrut să spun, se corectă el. Mă scuzați.

Își plecă capul. Își dădu și el seama că avea un mod prea direct de a vorbi, fără să mai pui la socoteală că nu avea nici cele mai vagi noțiuni despre protocol.

M-am uitat pentru prima dată la el cu atenție și l-am studiat din cap până-n picioare. Nu arată rău. Mai înalt ca mine, pielea albă, ochii de un castaniu închis ce bătea spre negru, bine făcut, brunet. Nici uniforma nu stătea rău pe el, *oare cum arată fără?*

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă mirat.

— A, nu, mă gândeam la – *tu, eu, o sticlă de șampanie* – la ceva.

Se apropie de mine și îmi atinse ușor obrazul cu mâna. Am înlemnit, oare îmi ghicise gândurile?

— Ce e?

— Scuze! Aveți un semn.

Mi-am dus și eu mâna la obraz. Aveam o rană. Când mă lovise Alex, îmi julise obrazul cu inelul. Nu simțisem până în acel moment mica zgârietură de sub ochi.

— O să se umfle puțin, spuse el.

— O să îți ții gura. N-ai văzut nimic. Așa sunt eu de felul meu, mai împiedicată. Mai cad din când în când, iar câteodată mă aleg și cu vânăți.

Am tras încă un fum și am încercat să mă calmez. Doar fiindcă Alex se purtase ca un bou cu mine, nu însemna că trebuia să îmi descarc nervii pe gardian. Nu era vina lui. Aveam senzația că faptul că îmi petreceam aproape tot timpul cu Alex începuse să mă afecteze, personalitatea lui începea să se reflecte în faptele mele.

— Nu e nimic, am spus eu într-un final. O să treacă. Îmi e doar ciudă că nu putem pleca odată.
— Mai bine să așteptăm, dacă sunt probleme în Timișoara, mai bine să rămâneți aici.
— Probleme? am spus eu nedumerită. Ce probleme?
— Nu știu sigur, nu mi-au dat prea multe detalii, spuse el agitat. O încăierare între niște oameni nemulțumiți și armată.

— Din nou?
— Așa se pare. Nu cunosc detalii.
— Nu pot să cred că nu m-a anunțat nimeni până acum, am spus eu frustrată. Orice ai face, să nu-i spui lui Alex. Și așa e... – m-am oprit și mi-am analizat cu atenție cuvintele – e obosit, nu aş vrea să îl supăr cu o asemenea veste. Am să îl sun pe tata și o să decidem cea mai bună variantă. E într-adevăr o zi importantă, dar siguranța prințului e și mai importantă.

Se uită la mine neîncrezător, poate nici eu nu-mi jucasem rolul cum ar fi trebuit. A cedat într-un final.

— Dacă mai aflu ceva, am să vă anunț.

— Mulțumesc.

S-a retras, lăsându-mă singură cu gândurile mele. Am scos telefonul din geantă și i-am dat un apel video tatălui meu. A răspuns imediat.

— Diane, cum a fost la Iași?

— Bună! A fost bine, doar că acum avem de așteptat două ore pe aeroport.

— Da, am auzit, îmi spuse. Vremea în Timișoara e groaznică...

— Tată..., l-am oprit eu, dându-i de înțelese că știam ceva.

Tăcu câteva clipe. Expresia de pe fața lui mă îngrijoră. Ridurile de pe frunte păreau acum și mai adânci. La cei cincizeci și trei de ani ai lui arăta bine, avea doar câteva fire cărunte pe care se încăpățâna să nu le vopsească, așa cum făceau marea majoritate a bărbaților de vârsta lui. Avea ochii verzi, exact ca ai mei, doar că în ziua aceea cearcănele de sub ei erau vizibile. Sigur nu dormise bine cu o noapte înainte. Iar acum înțelegeam de ce.

— Au fost niște probleme azi-noapte în apropiere de aeroport, îmi spuse pe un ton rece și serios. S-a rezolvat, dar armata încă mai face cercetări, să se asigure că totul e în ordine.

— Poate ar trebui să revenim în Capitală, am sugerat eu. Alexandru se simte obosit după toată agitația de azi, iar dacă au fost probleme, atunci nu ar trebui să plecăm în 5.

— Am spus că s-a rezolvat. O să aveți o mică întârziere...

— Dar...

— Niciun dar. O să mergeți acolo și o să vă asigurați că lumea din 5 își aduce aminte astăzi de eroii noștri, că îi cinstește cum se cuvine. Avem nevoie de cineva care să ne reprezinte acolo.

— Dar Alex...

— O să fie în siguranță. Ți-ai luat pastilele? mă întrebă el, deviind de la subiect.

— Păi, da, știu, am încercat eu să o dreg cumva. Aseară m-am culcat devreme, eram obosită și am...

— Te-ai culcat pe dracu' devreme. Crezi că nu am auzit deja ce s-a întâmplat?

Stomacul meu se strânse, nu eram bună la mințit, sau cel puțin el mereu își dădea seama când ascundeam diverse lucruri de el.

— Ce-a fost în capul tău când l-ai lăsat singur pe Alex?

— Nu era singur, am încercat eu să mă scuz. Mai erau și alții și m-am gândit..

— Ba eu cred că nu ai gândit. Nu am destule pe cap cu toate festivitățile, mai trebuie să am grijă și de voi. Te credeam mai responsabilă.

Era în pat cu alta, ce vroiai, să mă duc și eu? mi-am spus în sinea mea. Apoi pentru el:

— Îmi pare rău. Nu am vrut. Nu trebuia să plec.

— Evident, mă bucur totuși că ai reușit să îl duci pe scenă la timp. Te înțeleg că e greu, da...

— Da, am întârziat puțin, dar oricum totul a fost bine, în cele din urmă.

— Ai avut noroc. Am să te rog să ai grijă când ajungi în 5, dacă are chef de plecat în oraș, să nu-l lași singur. Iar dacă ai vreo problemă, să mă suni.

Te mai sună dracu', mă suni tu când nu-ți convine ceva.

— Să nu pleci niciunde fără gardieni, mă avertiză.

— Apropo de gard...

— Ne-am înțeles? mă întrerupse el. Niciunde!

— Da, tată!

— Să știi că am văzut câteva imagini din Iași, pe fugă, ce-i drept, dar cred că a fost bine.

Mă feliță pentru apariția spectaculoasă și am continuat să discutăm despre altele. Nu am avut niciodată o relație apropiată, el avea lucruri importante de rezolvat și era mai mereu plecat. Îmi dăruise tot ce îmi doream, bani, haine, mașini, bijuterii, bani, un apartament în Capitală, o cabană de vacanțe la munte, bani. Am mai spus o dată bani? Nu mai contează. Având toate astea, tata se așteaptă să fiu fericită. Unde mai pui că el s-a *ocupat* personal de viitorul meu mariaj.

Mama murise cândva după nașterea mea, probabil i-a fost greu fără ea, de asta nu vorbea de ea niciodată. Crescusem într-o vilă la Brașov, dar aveam locuințe peste tot în regat, așa că mă mutam des dintr-o parte în alta. Nu prea aveam amintiri plăcute din copilărie, toate erau vagi, neclare, nici că mi-ar fi trebuit. La ce bun să stochez în memoria mea lucruri neînsemnate?

Copilăria mea a fost plictisitoare, anostă, nimic deosebit. Nu am fost niciodată la o școală normală, așa, ca alți copii, am studiat acasă. Doar când am mers la facultate, am aflat ce însemna să te trezești și să respecti un program impus de alții. Nu am fost încântată de materii, nici de colegi nu îmi plăcea, așa că mă duceam rar la ore, iar tata avea mereu grijă să îmi *facă rost* de note bune.

Dacă te luai după rezultatele mele la examene, ai fi zis că sunt un geniu; dacă era după mine, de mult aș fi dat foc facultății respective.

— Trebuie să închid, mă anunță el. Ai grijă ca Alex să ajungă întreg în 5, bine?

— Bine.

— Și, Diane, te rog, ia-ți pastilele! Nu mai uita.

— Da, nu uit.

În clipa în care am închis, mi-am dat seama că uitasem să îi spun cât de idiot era noul gardian. Nu l-am mai sunat, aveam să o fac cu altă ocazie. Oricum, tata era nervos, așa că mai bine o lăsam pe altă dată. Am așteptat pe aeroport să treacă timpul. L-am evitat pe Alex și mi-am căutat de lucru pe afară, până când cineva a venit să ne informeze că putem să ne imbarcăm.

Când am ajuns în Timișoara, norii se adunaseră pe cer și nu mai avea mult până să înceapă ploaia. Undeva la orizont se auzeau slab și niște tunete. Nu mi-a plăcut niciodată Regiunea 5, mi se părea că oamenii erau mereu posomorâți și aveam impresia că prin simpla lor atitudine mă deprimeau și pe mine. Iar vremea aceea mohorâtă nu înfrumuseța deloc peisajul.

Sigur Regiunea 5 era cea mai săracă din toate, poate de asta nici mie și nici lui Alex nu ne plăcea să fim trimiși aici. Ce-i drept, Timișoara era un oraș superb, avea aerul acela istoric, parcă fiecare clădire avea farmecul ei, fiecare stradă avea câte o poveste de spus. Nu știu cum un oraș așa frumos ca acesta a ajuns în 5.

Nu am vorbit tot drumul cu Alex, nici măcar nu m-am uitat la el. Totuși, când am ieșit din avion, m-a apucat de mână, pentru că ne luaseră în primire cei de la presă. Am dat câteva interviuri și am făcut poze cu niște copile care ne întâmpinaseră cu flori. O coloană oficială ne-a condus în Piața Operei, unde evenimentele s-au desfășurat repede, atât din cauza întârzierii noastre, cât și din cauza apropiatei furtuni. Pentru mine a părut o eternitate.

Am fost și aici întâmpinați cu multe ovații și urări. O mare de oameni a sorbit fiecare mișcare a noastră și fiecare cuvânt pe care l-am spus. Am ținut același discurs ca și la Iași, cu ușoare

modificări ici-colo, și am primit aceleași puternice aplauze ca mai devreme. Am ascultat iar imnul regatului și am ținut un moment de reculegere. Discursurile noastre au mai sensibilizat încă o dată lumea și stomacul meu s-a mai dat o dată peste cap. Bine măcar că aveau garduri solide de protecție și paza era mult mai aspră decât la Iași. Dacă mai întindea vreun țaran certat cu apa mâna spre mine, aveam să vomit cafeaua băută în avion.

Au urmat câteva interviuri împreună cu Alex. Desigur, reporterii au pus aceleași întrebări tâmpite: *Cum sărbătoriți ziua de azi?*, *Ce semnifică pentru voi această zi?* și preferata mea: *Când stabiliți data nunții?* Întrebare pe care trebuia mereu să o aud din gura câte unui idiot și la care trebuia să răspund cu calm și un zâmbet fals. Cred că per total am făcut treabă bună, dacă nu, oricum o să citesc despre greșelile mele în raportul de mâine. Mi-am adus aminte în ultima clipă și am menționat că rochia mea era creată de Sonia. Eram obosită, abia am apucat să mă urc în mașină să plecăm spre hotel. Nu voiam să fac altceva decât să dorm.

În timp ce ne îndreptam spre hotel, telefonul lui Alex sună. Emil, un prieten bun de-al lui din facultate, aflase de venirea noastră în Timișoara și ținea neapărat să ne vadă. Nu puteam să îl sufăr pe tipul asta. Era mereu cu nasul pe sus, plin de bani, deținea vreo 5 cluburi de fițe prin regat și o colecție impresionantă de mașini de lux. Se credea important și se ascundea mereu în spatele unor grămezi de bani când dădea de greu. Sigur, acesta era și motivul pentru care era prieten cu Alex, făceau parte din aceeași specie de nevertebrate.

— Clar ne vedem diseară, îi spuse Alex. Nu se pune problema. Aveam bilete la o prostie de operă, dar deja mi s-a stricat ziua, așa că am nevoie de un chef, ceva, să-mi mai treacă supărarea.

— Eu nu vin, am spus eu.

— Normal că vine și ea, îl informă Alex, aruncându-mi o privire aprigă. Nu ne-am mai văzut de mult. Trebuie să ne întâlnim.

Când am ajuns la hotel, m-am dat jos furioasă din mașină și am trântit ușa în urma mea. Alex mă prinse de mână și îmi zâmbi dulce. O clipă m-am întrebat ce naiba făcea, apoi am observat o grămadă de oameni care așteptau în fața hotelului. Ne-am strecurat cu greu printre ei, unii făceau poze, alții scandau ceva, erau și vreo doi ziariști.

Nu le-am dat atenție, am zâmbit doar și am salutat politicos, tot ce voiam era să mă întind în pat și să dorm. Eram obosită atât fizic, cât și psihic. Și totuși ceva mă rupse din starea mea de amorțeală. Un sunet strident se declanșă în capul meu, ca o alarmă. Nu știu ce se întâmpla, dar toată ființa mea devenise dintr-o dată conectată întregului peisaj și, fără ca eu să-mi dau seama ce se petrece, ea înțelegea. Era ca și cum, desprinsă de propriul trup, mă înălțam la cer și priveam de acolo toată scena.

Nu a fost nevoie să îl văd, era ascuns în mulțime, dar l-am simțit. Mâinile mele se mișcă înaintea să conștientizez ce se întâmplă. L-am trântit pe Alex la pământ, încercând în același timp să-l protejez cu propriul meu corp. Gardienii noștri încă erau în faza în care abia procesau ce se petrece. În clipa în care trupurile noastre au atins asfaltul, am auzit împușcătura. Oameni strânși în fața hotelului începură să țipe, să se agite, se se împingă unul în altul. Un singur cuvânt putea descrie tot ce s-a petrecut în continuare: haos.

Cineva mă ajută să mă ridic, iar gardienii făcură cerc în jurul nostru. Arma se mai descărcă o dată, însoțită de și mai multe țipete, iar un om aflat în apropierea noastră căzu secerat. Unul dintre gardieni mă împinse spre intrare. Paznici din fața hotelului își făcură loc în mulțime și împreună cu gardienii noștri imobilizaseră deja o persoană. Era un individ la vreo 50 de ani, ne bărbierit, cu cearcăne adânci și murdar pe haine. Era ținut la pământ, dar continua să scandeze ceva împotriva familiei lui Alex. L-am văzut pe om prin ușa de sticlă, se zvârcolea încontinuu, probabil unul dintre gardieni îl electrocutase. Armata regală își făcu apariția și îl încătușară.

Inima mea bătea puternic, încet-încet am redevenit stăpână pe propriul meu corp. Mi-am dus mâna la gură, eram șocată de cele petrecute. De fapt mă uimise reacția mea. Probabil, în situații

critice, așa ar fi reacționat oricine. Am privit în jur, să mă asigur că toți erau în siguranță.

Alex țipă ceva la telefon, apoi își vârsă mânia pe gardieni. Înjură de câteva ori, apoi mai dădu câteva telefoane și mai trase o tură de țipat. Directorul hotelului își făcu apariția, iar Alex îl luă la rost. Nu am vrut să îi dau ocazia să se descarce și pe mine, așa că am plecat spre camera mea, fără să mai zic nimic.

Câteva persoane mă urmară, cărându-mi bagajele. Un reprezentant al hotelului, un idiot, veni după mine cerându-și întruna scuze pentru neplăcerea creată, fără să înțeleagă starea de șoc în care mă aflam.

— Domnișoară, vă rog să mă credeți, așa ceva, la noi... niciodată, auzeam scuzele bărbatului. Este inacceptabil, o să înăsprișm paza pe toată perioada șederii dumneavoastră aici.

— Un pic cam târziu pentru asta, am răspuns, revenindu-mi. Probabil că siguranța prințului trebuia să fie numărul unu pe lista voastră de priorități, nu inventarea de scuze jalnice.

— Dar, domnișoară...

— Nicium *dar*, ai măcar grijă ca bagajele noastre să ajungă cu bine la noi în camere!

I-am făcut semn să plece, a mai vrut să zică ceva, dar mi-am îndreptat privirea spre lift și l-am ignorat. Înainte de a se deschide ușile, m-am adresat unuia din gardienii mei:

— Du-te și vezi, poate afli ce naiba s-a întâmplat.

A încuviințat cu un gest ferm și s-a făcut nevăzut. Ușile ascensorului se deschiseră și am pășit înăuntru. Îmi era ciudă pentru cele întâmplate. Sigur totul avea să fie mușamalizat, dar, ca asta să se întâmple, eu trebuia să îmi petrec după-masa completând un raport detaliat. Alex nu avea să o facă, așa că treaba cădea din nou pe umerii mei. *Al naibii bou*, am gândit eu, nici nu-l interesase dacă eram bine sau nu. Aș fi putut să-l las să moară, la câte-mi făcuse. Eram confuză.

L-am alungat pe Alex din mintea mea, ca să pot înțelege mai bine. Salvându-l pe el, mă expusesem eu. Dar scăpasem cu bine.

— Sergiu mi-a transmis că omul a fost dus la interogări, îmi întrerupse cineva gândurile.

M-am dezmeticit și am realizat că gardianul meu cel nou vorbea cu mine. Uitasem că mă urmasse în lift.

— Cine? am întrebat eu.

— Sergiu, celălalt gardian al dumneavoastră.

Îmi făcu semn spre casca din ureche.

— A, da! am spus. Nu mi-am dat seama despre ce vorbeai.

— Mai rămâne puțin să vadă ce mai poate afla și ne urmează.

— Bine. Nu pot să cred că, după toate problemele care există în 5, au insistat să venim aici. Ar fi fost mai bine dacă ne întorceam în Capitală. După ce că sunt săraci și murdari, mai au tupeul să facă asemenea scene, exact nouă, noi care încercăm să-i ajutăm.

— Da, e groaznic ce pot face foamea și disperarea din oameni. Poate o masă caldă i-ar fi impresionat mai mult decât un spectacol în care să vă demonstrați puterea.

— S-a mai încercat faza cu mâncarea. Tot ce s-a reușit a fost să-i facem să se calce în picioare ca niște vite. Oamenii aceștia nu au pic de respect pentru cei care i-au eliberat.

— Eliberat sau încătușat?

— Poftim?

I-am văzut chipul reflectat în ușile metalice ale liftului. Deși imaginea era distorsionată, puteam să-i disting privirea întunecată. O clipă m-am cutremurat, inima mi s-a oprit și am fost cuprinsă de frică. Felul în care vorbise cu mine, gravitatea tonului și modul în care se exprimase m-au tulburat. Am înghițit în sec, nu-mi doream să-și dea seama ce impact au avut vorbele lui asupra mea, așa că mi-am reluat atitudinea îngâmfată.

— Problema sunt cei care l-au adus în starea aceasta, spuse el. Acțiunile altora și-au pus amprenta asupra lui, el doar acționează în consecință.

— Mi se pare mie sau tu îi iei apărarea?

— Nu, nu-l disculp. Dar probabil ar trebui să ascultați și ce are de spus înainte de a-l azvârli în închisoare.

— Probabil că tu ar trebui să îți amintești care îți e locul. Te cam ia gura pe dinainte și nu aş vrea ca prima ta zi aici să fie ultima. Ne-am înțeles?

— Da, doamnă.

— Domnișoară, l-am corectat eu. E ușor să judeci pe alții, atunci când tu faci diverse învârteli să prinzi un post bun. Nu? Nu te văd ajutând bătrânii să treacă strada sau hrănind copiii orfani.

Tensiunea dintre noi crescuse simțitor. Mi-am întors capul spre el și l-am văzut încleștându-și pumnii. Probabil m-ar fi lovit dacă lucrurile ar fi stat altfel. S-a apropiat, prea mult după părerea mea, și mi-a șoptit pe un ton aspru.

— Cu tot respectul, domnișoară, dar nu pe mine a încercat să mă omoare.

Neliniștea mă cuprinsese, dar nu am cedat în fața lui.

— Ascultă bine la mine, m-am răstit eu. Nu știu pe cine ai pupat în cur pentru postul acesta, dar asta să fie ultima dată când îmi mai întorci vorba. Altfel o să am personal grijă ca următoarea ta slujbă să fie ștersul de praf 24 din 24 de ore în subteran la Roșia Montană. Să stai acolo până te ia dracu' și pe tine, și tot neamul tău. M-am făcut înțeleasă?

— Da.

— Nu te-am auzit!

— Da, domnișoară. Am înțeles.

N-a mai zis nimic până am ajuns în dreptul camerei mele, probabil se simțea stânjenit.

— Rămâi aici! i-am poruncit. Și dacă afli ceva de Sonia, spune-i să vină neapărat la mine, o să am nevoie de niște haine de la ea.

— Da, sigur.

— Ești în stare să îți minte atâta lucru sau îți scriu pe o foaie?

Am închis ușa în urma mea și mi-am aruncat geanta pe un fotoliu. Spre norocul meu, în camera asta de hotel aveam balcon. Cel puțin acum puteam să îmi înec amarul în nicotină. Nu am stat pe gânduri, am căutat în geantă după țigări și mi-am aprins una.

Mirosul de ploaie și vântul răcoros mă făceau să uit de tot. Bine că balconul era acoperit și puteam să fumez fără să mă ud. *O să o scot eu cumva la capăt.* Bineînțeles, dacă Alex făcea vreo prostie, toate oalele se spargeau în capul meu. M-am prăbușit pe un scaun, care era așezat în fața unei mese de sticlă. Am comandat ceva de mâncare și încă o cafea, căci mă aștepta o seară lungă. Am fumat vreo trei țigări. Voiam cu disperare să uit de ziua asta.

Am mâncat ceva pe fugă, doar din dorința de a-mi potoli foamea. M-am ridicat de la masă și m-am îndreptat spre baie. Simțeam pînă în măduvă că trebuie să mă spăl și să scap de mirosul acela oribil care se îmbibase în hainele mele la contactul cu mulțimea din Iași. Am intrat în baie și am dat drumul la apă în vană.

Era o încăpere relativ drăguță, decorată în alb și galben. Pe pereți erau câteva tablouri cu imagini din deșert. De o parte și de alta a căzii, care se afla în centrul încăperii, erau puse vase cu flori. Mirosul de crini albi plutea în aer și îmi provoca greață. M-am îndreptat spre oglinda aflată deasupra chiuvetei. În colțul din stînga al oglinzii, am observat un mic buton pe care scria *Meniu*. Am apăsat butonul, iar pe suprafața oglinzii au apărut tot felul de opțiuni, după bunul plac al fiecăruia. Am apăsat câteva butoane și am simțit cum parfumul de crini este înlocuit de mirosul răcoritor al mentei. Și culorile predominante ale camerei se schimbă pe măsură ce mă jucam cu setările. M-am decis într-un final să merg pe o combinație de alb cu verde. *Mult mai bine*, am gândit eu. Acum baia era decorată pe gustul meu. Verdele mă relaxa de fiecare dată. Și tablourile de pe perete își schimbă imaginea, acum având niște poze cu munți și păduri.

Apa caldă îmi relaxă corpul și așa fi dat orice ca după această baie să pot așipi. Cred că așa fi

putut dormi trei zile.

Totuși, nu am avut de ales, Alex insista să vin cu el la cheful lui Emil, de tipul *Vii, faci act de prezență și o ștergi când începe lumea să vadă dublu*. După toate cele petrecute, mă mir că încă mai avea chef de aventură. Sau poate doar mima curajul. Nici nu aveam hainele necesare la mine. Noroc că Sonia, prevăzătoare ca întotdeauna, avea la ea îmbrăcăminte adecvată pentru aproape orice ocazie.

— Nu știi ce te-ai face fără mine, îmi spuse ea. Nu iei niciodată cu tine tot ce îți trebuie.

— Așa e, am aprobat eu. Fără tine aș fi pierdută. Mulțumesc că vii și tu în seara asta.

— N-ai de ce, iubita, oricum aveam de gând să ies.

— Serios? Pe mine încă mă doare capul de ieri.

Sonia râse și mă bătu ușor pe umăr. Mi-a dat o pereche de cizme negre dintr-un material subțire, o fustă, cam scurtă după părerea mea, și un corset negru cu ceva paiete care băteau într-un verde deschis. Mi-am prins părul și Sonia mi-a dat o perucă brunetă de la ea. Mi-am luat niște ochelari de soare, ca să nu fiu recunoscută așa ușor, și o jachetă albă ca fusta. Am avut grijă să îmi pun stilistii să ascundă bine rana, așa că lovitura nici nu se mai vedea.

Aveam să îmi pierd noaptea într-un loc pe care îl detestam, cu niște oameni care îmi provocau scârbă. Măcar o aveam pe Sonia alături. *Ce putea merge prost?*

— Doamnelor, sunteți superbe, ne spuse Alex când ne-am întâlnit pe coridorul hotelului. Sonia, te rog să ne lași un minut singuri.

— Sigur, dragilor, ne vedem jos.

Alex se apropie de mine și îmi mângâie obrazul. Apoi se apleacă și mă sărută, șoptindu-mi ușor că îi pare rău. Bagă mâna în buzunar și scoase o mică cutie cu o fundă pe ea.

— Pentru tine, m-am gândit că o să-ți placă.

Înăuntrul ei se afla un inel din aur alb cu trei pietre mici negre. Nu îi stătea în caracter să își ceară scuze când greșea, așa că am acceptat cadoul de *împăcare* și mi l-am pus pe deget.

— Mulțumesc, e foarte drăguț.

— Știi... , spuse el cu jumătate de gură.

— Știu, am completat eu.

— Voiam să îți mulțumesc și pentru...

— Stai liniștit, am zis eu, pentru nimic. *Mimam detașarea*. Apropo, ce s-a întâmplat cu cel de mai devreme?

— Nebunul care ne-a atacat?

— Da.

— Doamne, Dia, de asta îți faci tu griji acum? A fost dus de aici, departe, îți garantez că nu o să mai auzim niciodată de el. Haide să nu-l lăsăm pe Emil să aștepte.

Oh, nu, să nu cumva să aștepte Emil după noi. Dacă se îmbată înaintea ta?

CAPITOLUL 3

Afară se lăsase deja întunericul, iar ploaia se mai domolise. Clubul era în partea cealaltă a orașului. Mai fusesem acolo în urmă cu un an, nu mi-a plăcut, prea multă gălăgie, prea mult fum, prea mulți idioți. Nu oricine putea să intre, aveai nevoie de rezervare. Dar cum Emil era proprietarul – spre marea mea bucurie – noi aveam acces oricând. M-am dat jos din mașină împreună cu Sonia și Alex. Ne pregăteam să intrăm, dar sorțile au decis să mă împovăreze și mai mult în acea seară. Astfel porțile iadului au fost deschise și cea mai subțire, pițigăiată și enervantă voce mi-a zgâriat urechile.

— Hei, Alex, ce cauți aici?

— Jo, păpușă, cum o mai duci? spuse Alex îndreptându-se spre ea.

— Ce naiba caută asta aici? m-a întrebat Sonia.

— Sigur Emil a dat cu papagalul că suntem în oraș! am răspuns eu.

Ioana Isabella Ionescu, zisă și Jo: bogată, mofturoasă, răsfățată, capricioasă, exigentă, frumoasă. Genul de fată care face senzații la petreceri, care știe mereu cine cu cine iese și de ce, ce se mai întâmplă în viața mondenă etc. Apăruse pe copertile mai multor reviste și participase la diverse prezentări de modă. Un succes, cum s-ar zice.

Și chiar arăta ca o prințesă, cu părul lung și blond, revărsat pe umerii goi și în rochia roz strâmtă, semnată JeanV – competitorul direct al Soniei. La gât avea un colier de pietre scumpe și o brățară identică. Era însoțită de câteva fete la fel de împopoțonate ca și ea.

Auzisem de la cineva că, înainte să fiu desemnată ca logodnică pentru Alex, ea a fost cealaltă variantă. Cred că la caracter se potriveau de minune, formau cuplul perfect, aveau și aceeași vârstă, se cunoșteau de mult. Totuși eu am avut norocul, sau ghinionul, să fiu aleasă. Probabil că atunci când a aflat vestea a avut o cădere nervoasă.

Pe scurt, ne înțelegeam bine, aveam o singură opinie diferită: ea se vedea o mare vedetă, iar eu o vedeam spânzurată de un pom. De cum l-a zărit pe Alex, s-a și agățat de gâtul lui și l-a sărutat pe obraz. Nici măcar n-a observat, sau nu a vrut să observe, prezența mea și a Soniei.

Îmi simțeam pumnii cum se strâng și mușchii cum se încordează. Un acces de furie îmi cuprindea corpul și mi-am stăpânit cu greu dorința de a mă înfige în părul ei blond. Sonia mă apucă de braț și îmi făcu semn pe ascuns să mă liniștesc.

— Bună, Jo, am spus eu într-un final.

— A, Diane, să nu te recunosc, ce mă bucur să te văd.

— Da, sunt convinsă, am zămbit eu ironic.

Jo se apropie de mine însoțită de un zâmbet fals, mă îmbrățișă și mă sărută pe obraz. I-am răspuns cu un zâmbet la fel de fals. Oricine ne-ar fi văzut ar fi zis că suntem prietene de nedespărțit. Imaginea îmi amintea de tema aia biblică în care o persoană sărută o alta doar pentru a o trăda mai târziu.

— Cu ce gânduri prin umilul nostru oraș? întrebă ea.

— Am venit să urmărim starea și progresul economic din zonă, spuse Alex.

— Of, tu! se linguși Jo, începând să râdă forțat la gluma proastă a lui Alex. – *Cineva să-l împuște, serios, acum vă și plătesc!*

— Atunci ce ar fi să intrăm și să contribuim și noi la progresul ăsta economic, se linguși Jo, și trase cârdul după ea.

— Cred că o să vomit, i-am șoptit eu Soniei.

Am intrat cu toții în club, însoțiți de gardieni. Încă de la ușă, mulți dintre cei prezenți își îndreptaseră privirile spre noi. Câteva fete șușoteau, aruncându-ne pe ascuns câte-o ochiadă. Emil ne aștepta împreună cu niște prieteni. Era ca de obicei înconjurat de fete și îi privea pe toți de sus. În local era întuneric, dar Emil își ascundea ochii căprui în spatele unor ochelari de soare. *Doamne, poți fi mai prost de atât?* Nici măcar nu i se potriveau cu fața lunguiață și tunsoarea extravagantă. Își făcuse recent niște șuvițe blonde în părul castaniu și avea un breton lung, tuns într-o parte. Ne-a făcut cunoștință cu prietenii lui, dar nu am înțeles mai nimic, din cauza muzicii dată prea tare.

Clubul era plin de oameni, dar Emil ne rezervase un separeu la etaj. Pe mese erau foarte multe băuturi și pahare. Câteva dansatoare, îmbrăcate sumar și cu pietre fosforescente lipite pe corp, mențineau atmosfera. Dansau pe niște platforme translucide suspendate în aer. Pereții erau decorați cu sticlă, ce părea să imite gheața, din tavan coborau stalactitele făcute dintr-un material transparent și aveai senzația că erai într-o peșteră. Reflectoarele schimbau într-un joc continuu culoarea sticlei, iar pe pereți păreau să se prelingă linii de apă, chestie care îți dădea impresia că peștera de gheață începe să se topească.

Emil ne comandase băuturi și tot felul de cocktail-uri ciudate și ne îndemnă se le încercăm pe toate. Nu am refuzat, la urma-urmei trebuia să fac și eu ceva să îmi dispară proasta dispoziție. Și sincer după al doilea pahar de ce-o-fi-fost-acolo, chiar am început să mă simt mai bine. Muzica se auzea din ce în ce mai tare, iar basul puternic îmi mișca tot corpul.

Alex scoase niște prafuri și își pregăti o liniuță, nu înainte de a-i oferi și lui Jo, care nu refuza niciodată. După al treilea pahar, totul părea să meargă mult prea repede. Câteva fete din anturajul lui Emil se urcară pe masă și începură să danseze. Sonia dispăru la un moment dat și am zărit-o mai târziu dansând cu niște persoane pe care nu le cunoșteam, iar Jo se fâșia pe lângă Alex – ca de obicei.

Mă simțeam pierdută în decor, de parcă nici nu aș fi fost acolo. Alex și Emil își povesteau diverse chestii din timpul facultății, vorbind despre oameni de care nici nu am auzit vreodată, vorbind despre lucruri de care eu nici nu știam că s-au petrecut. Jo se băga mereu în discuții și părea a vorbi aceeași limbă cu ei. Normal, doar erau prieteni de când erau copii, aveau multe în comun, iar eu aveam o durere mare de cap. Discuția continuă cu relatări ale unor întâmplări din școala particulară, la care au fost toți trei colegi, glume pe care le-au înțeles și la care au râs doar ei.

M-am trezit la un moment dat că mă ridic și eu și încep să dansez. Nu de alta, dar nu puteam să stau toată noaptea la masă supărată în timp ce toată lumea se distra. În plus, după încă un pahar de... *vodcă și ceva suc dulce?*... nu îmi mai păsa nici de muzică și nici de anturajele de prin local. Sonia, care se făcuse nevăzută mai devreme, se întoarse cu două shot-uri de tequila și lămâie.

— Hai noroc, mă îndemnă ea.

N-am mai stat pe gânduri, am ciocnit paharele și am dat pe gât băutura. Am mușcat și din lămâie, chiar fără să-mi pese de cum mă strîmb la gustul ei acru. Lumea se rotea în jurul meu, dar nu mă mai interesa. Și eu, și Sonia am dat cu paharele de podea și le-am făcut țandări. Dacă Emil se tot lăuda cu banii lui, de ce să nu-i facem puțină pagubă? Nu, n-ar fi simțit lipsa paharelor, dar gândul că distrug ceva ce-i aparține mă făcea să mă simt răzbunată pentru felul în care am fost obligați să venim la el în seara asta. Începeam să mă binedispun.

O nouă melodie începuse. O știam, așa că am început să țin și eu împreună cu ceilalți. Toată lumea ținea mâinile în aer. La fel și eu. Sonia se agăță de gâtul unui tip, pe care sunt convinsă că nu îl cunoștea. Nici el nu părea a fi deranjat. Nici nu mai conta, oricum abia mâine dimineață avea să afle cum îl cheamă.

Cineva în spatele meu își încolăci brațele în jurul taliei mele. Nu era nevoie să mă uit ca să văd cine e, nimeni nu avea curajul să pună mâna pe mine. Asta dacă nu voia să rămână fără ea.

— Nu te bucuri că ai venit? mă întrebă Alex.

Am dat din cap și am încercat să îmi coordonez mișcările corpului cu ale lui. Lumea țipa și cânta. M-am întors spre Alex și i-am furat țigara proaspăt aprinsă. Cu cealaltă mână m-am agățat de gâtul lui și ne-am continuat dansul. Alex își plimba mâinile în voie pe corpul meu, fără să îmi pese de cei din jur. Oricum nu mai era vreo persoană trează la ora aia față de care să mă simt jenată.

Din partea cealaltă a încăperii am văzut-o pe Jo, privind în jur cu dezgust. Când privirea ei a întâlnit-o pe a mea, l-am tras pe Alex mai aproape și l-am sărutat. Iar și iar, fără a-mi lua măcar o clipă ochii de pe ea.

— Știu ce faci, îmi spuse Alex la ureche.

Am ridicat din umeri și am clipit încercând să par inocentă. M-am răsucit și mi-am proptit spatele de el, continuând să mă mișc lasciv pe ritmul piesei. A intrat rapid în jocul meu și a început să mă sărute pe gât. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut, puține erau momentele în care Alex reușea să mă înfierbânte, așa că am încercat să profit cât mai mult de moment. Mă simțeam bine, într-o lume paralelă numai a noastră.

Am luat din mers un pahar de șampanie de la un ospătar. Am sorbit o primă gură. Oare câte feluri de băutură combinasem în seara asta? Probabil vreo patru, sau poate mai multe. Nici nu mai știam și nici nu-mi păsa ce era în unele cocktail-uri. *Cel puțin am trecut cu bine de ziua asta.*

— Nu fi rea, Dia, împarte și cu mine, l-am auzit pe Alex, înainte de a-mi mușca ușor lobul urechii.

— Nu vreau, eu nu împart nimic cu nimeni, am zis eu păstrându-mi privirea pe Jo.

— Ți-ai ratat șansa în după-masa asta, îmi spuse el rece, apoi se trase un pas în spate.

Discuția noastră a fost întreruptă de un tip care a spart o sticlă destul de aproape de noi, apoi a căzut pe jos. M-a pufnit râsul, tipul era praștie, deși nici eu nu eram mai trează. Câțiva din personalul clubului se chinuiau să îl ridice și să-l ducă afară. Alex mă conduse înapoi spre masa noastră. Abia când m-am așezat, mi-am dat seama ce rău mă dureau picioarele, de la cizme.

Muzica puternică, căldura și fumul de țigară mă amețeau și îmi simțeam capul greu, sau poate era de vină cocktail-ul cu vodcă, sau tequila, sau de vină era șampania, sau vinul... *Stai, am băut vin?... nu, nu era de la vin, vin nu băusem.* Vreau să plec, dar Alex îmi face semn să rămân. Îi spun că sunt obosită, dar el se prefacă că nu aude. Iau un alt pahar din cocktail-ul ciudat și îmi aprind o țigară. Încercam să îmi aranjez puțin peruca, când l-am observat pe Emil că se apropie de mine.

— Ți stă bine brunetă, îmi spuse el. Chiar foarte bine.

— Mda, am răspuns eu.

Urmă o destăinuire plictisitoare din partea lui, specifică oamenilor beți. Avea probabil impresia

că mie îmi pasă de spovedania lui, *dar ce, am eu față de preot?* Îmi povesti de noua lui mașină, de vacanța lui din primăvară, apoi o dădu în amintiri din facultate.

— Tare bine ne-am înțeles noi trei, eu, Alex și Jo, foarte buni prieteni, ne-am avut ca frații.

— Sunt convinsă că toți frații își fac sora poștă! *Hopa! asta mi-a scăpat din cauza alcoolului, nu am vrut să sune așa urât. Poate nu m-au auzit, de la muzica dată tare?*

— Ce? N-am înțeles.

— Am uitat să pun ceva la poștă, am întors vorba, salvată.

— Păcat că acum ne vedem rar, fiecare stă în alt oraș, greu ne mai vedem și noi.

S-a apropiat de mine, și-a pus mâna pe umărul meu și a început să se joace cu degetele prin părul meu, încercând să pară cuceritor. Nu îi ieșea niciodată. De asta nici nu îmi plăcea să ne vedem cu el. Mereu se ținea după mine și încerca să mă agațe cu tot felu' de replici proaste.

— Păcat că nu treceți mai des pe aici, am da chefuri în fiecare seară. Am putea sta mai mult timp împreună, să vizităm orașul, să îți arăt noul meu apartament din centru.

— Fantastic! am spus eu plictisită și mi-am stins țigara la jumate. Mă scuzi, te rog!

M-am ridicat de pe canapea și am vrut să mă duc spre baie, dar ceva nu mai mergea. *Se poate să fi uitat să mă opresc din băut?* Încercam cu greu să-mi mențin echilibrul. Am privit în jur, nu voiam să mă vadă lumea mergând pe trei cărări, dar toți erau fie prea beți, fie dansau. Mai puțin Alex, care acum se săruta cu Jo. *La naiba, nu trebuia să-l fi scăpat din ochi!*

Un val de furie mă cuprinse. Dacă aș fi fost mai stăpână pe picioarele mele, aș fi luat-o la bătaie. Sau poate nu, pentru că aș fi fost nevoită să ascult iar discursurile ale plictisitoare despre cum ar trebui să se comporte o domnișoară în societate. Zdreața nu merita efortul.

Am simțit cum cineva mă prinde de braț și încearcă să îmi mențină echilibrul.

— Ai nevoie de ajutor? mă întreabă... *ăăă...cum îl chema?*

— Iar tu? am spus eu dându-mi ochii peste cap. Oferă-mi pază și protecție din partea cealaltă a clubului. De fapt...

M-am oprit. Nu mă puteam ține singură pe picioare. I-am făcut semn să mă conducă spre baie.

— Cum ziceai că te cheamă? am întrebat eu.

— Credeam că nu îți pasă! îmi spuse el la ureche. Mă numesc Dan.

— Ah, ce draguț! am exclamat eu cu o voce idioată, provocată de prea mult alcool.

Mă foiam pe loc, neștiind ce caut.

— Poșeta!!

— Poftim? întreabă Dan.

— Poșeta, am lăsat-o pe canapea. Adu-mi-o, – *hmm, cred că ar trebui să fiu politicoasă* – te rog!

Întrând în baie, am dat drumul la apă, mi-am înmuiat mâinile în apa rece și mi-am udat fruntea, în speranța că voi deveni mai lucidă. Uitându-mă în oglindă, am constatat că eram vizibil obosită, chiar cu atât de mult machiaj pe față. *Cine m-a pus să vin?* Eram furioasă, atât pentru că aveam să pierd încă o noapte din cauza lui Alex, cât și pe faptul că nu avea nici un stres să se dea la Jo de față cu mine. Fata asta reușea de fiecare dată să mă scoată din sărite.

Gândurile mi-au fost întrerupte de o bătaie în ușă.

— Intră odată!

I-am luat poșeta din mână și mi-am căutat țigările, dar am dat peste pastilele pe care tata mă obliga să le iau. *Bineînțeles, iar am uitat.* Am scos flaconul și am oftat gândindu-mă la reproșurile din partea lui. Dan își arcui o sprânceană și mă privi insistent.

— Nu sunt ce crezi, m-am scuza eu. Sunt ca un fel de somnifere, sau ceva gen calmante. Îmi reduc din... coșmaruri. Am uitat să le iau, din nou.

— Sigur, îmi răspunde sec.

— De ceva vreme am tot felul de vise ciudate, plus insomnie, nu mă pot odihni și chestiile

astea mă ajută. Cel puțin așa zic medicii. E foarte nasol!

— Nasol! repetă el după mine, zeflemitor. Da, înțeleg.

— Am uitat iar să le iau... tata o să se supere, cred. Tu?... tu mă iei la mișto?!

— Nu, mă scuzați.

Își încruntă privirea. Mutra aceea serioasă îl făcea și mai atrăgător. Aveam impresia că trecea cu privirea prin mine. Aveam nevoie de o țigară, să mă calmez – aveam nevoie probabil și de un duș rece. Am aruncat pastilele înapoi în geantă și am început să caut după țigări, dar nu am găsit decât un pachet gol. *Grozav.*

— Hei, mai ai țigări?

— Desigur!

— O să te las fără, în ritmul acesta.

— Nu vă faceți griji, doamnă.

— Domnișoară, am spus eu frustrată. Încă domnișoară.

Gesticulam ceva cu mâinile, dar n-am reușit să fac altceva decât să îmi pierd echilibrul și să mă împleticesc în propriile mele picioare. Dan mă prinse de mână și mă ajută să îmi mențin poziția. Am început să râd ca o nebună și i-am spus că sunt bine. În realitate nu eram, eram furioasă pe comportamentul lui Alex, eram supărată pe tata, eram dezamăgită de viață... și eram deja praf de la alcool.

— Bine, sunt bine, am spus râzând. Rămân datoare, sau o să-l pun pe Alex să-ți cumpere alt pachet. Unde e Alex?

— Pare a fi... ocupat, îmi răspunse el. *Mi s-a părut sau mi-a făcut cu ochiul?*

— Da, normal, el e mereu ocupat, am zis eu îndreptându-mă spre ușă. Dar și eu sunt ocupată.

Am apăsât unul din butoane și am blocat ușa pe dinăuntru. M-am întors cu fața la el și mi-am proptit spatele de tocul din lemn masiv.

— Cum rămâne cu țigara mea?

Mi-a întins pachetul. Am scos o țigară și i-am făcut semn să-mi ofere un foc. Se apropie de mine și îmi aprinse țigara. În momentul în care am suflat fumul, am realizat ce aproape era de mine. Chipurile noastre erau la câțiva centimetri distanță. Mi-am ridicat privirea și am întâlnit-o pe a lui. Caldă. M-am apropiat și mai mult, continuând să-l privesc fix în ochii. Ușor-ușor mi-am lipit buzele de ale lui. Cred că gestul meu l-a luat prin surprindere, pentru că s-a dat imediat cu un pas înapoi.

— Credeam că îți place slujba asta, am spus eu, ofensată de gestul lui.

— Mă scuzați, eu doar...

— Tu ce? i-am răspuns printre dinți. Chiar trebuie să îți dau mereu ordine sau poți și singur să îți dai seama ce vreau să faci?

— Cred că ați băut suficient, poate ar fi cazul să mergeți acasă.

— Poate ar fi cazul să mergi tu acasă, chiar în clipa asta. Ești concediat! Sau, am continuat eu încolăcindu-mi mâinile după gâtul lui, am putea să ajungem la o înțelegere.

— Nu cred că ai idee în ce te bagi, îmi spuse el, cu un ciudat ton de amenințare și avertisment și lipindu-și fruntea de a mea.

— Nu mă interesează, i-am răspuns, după care l-am sărutat din nou.

De data asta nu m-a mai respins. M-a cuprins în brațe și m-a proptit de perete. Mi-am dat seama că țigara îmi scăpase printre degete, dar nu îmi păsa. Începusem să tremur ușor, probabil amestecul de alcool, emoție, dorință și răzbunare. Senzația creată de buzele lui pe gâtul meu, amestecată cu alcoolul, îmi creau o stare de euforie inexplicabilă.

Nu prea am gândit bine momentul, eram încă furioasă pe Alex, pe felul cum se purtase azi. Își schimba repede starea de spirit și asta mă afecta mereu. Încercam să ignor mofturile lui, dar nu reușeam. Încercam să mă prefac că nu mă afectează toate escapadele lui amoroase, și că de multe

ori eu eram cea care trebuia să i le ascundă. Dar de fiecare dată când îl vedeam cu Jo simțeam cum mă apucă toți dracii. Nu știu cum reușea fata asta să mă scoată din sărite, dar aș fi vrut foarte mult să pot să o prind de păr și să o trântesc pe jos.

Furia îmi pulsa prin vene, poate din vina ei ajunsesem să mă sărut cu un bărbat pe care îl cunoscusem cu doar câteva ore în urmă. Oare era din cauza lui Alex, din cauza alcoolului sau chiar simțisem o scânteie între noi? *Scânteie?* – clar alcoolul îmi afecta gândirea. Nu sunt genul care crede în povești, în iubire, în plimbări pe malul apei ținându-ne de mână, sau în alte rahaturi asemănătoare. M-am lecuit demult. Mai bine zis, m-au lecuit alții.

— Dacă află Alex? mă întrebă el.

— Mai dă-l dracu' pe Alex!

L-am tras și mai aproape, până i-am simțit corpul lipindu-se de al meu, i-am simțit mâinile pe gât, apoi ele au alunecat blând pe umerii mei. L-am mușcat ușor de buză și l-am văzut zâmbind. I-am desfăcut jacheta neagră de la uniformă și am aruncat-o undeva pe jos.

M-a luat în brațe și m-a urcat pe un mic dulăpior aflat lângă chiuvetă. Spatele meu se rezemă de oglindă și l-am cuprins cu coapsele. Mi-am băgat mâinile pe sub tricoul lui și l-am ajutat să îl dea jos. Am stat așa o clipă, privindu-l, până m-a tras mai aproape de margine. Mâna lui îmi ridica fusta mai sus. Corpul meu își dorea să se unească cu al lui. Mi-am scos lenjeria în timp ce el își desfăcea pantalonii.

O voce în interiorul meu îmi spunea că o să regret, dar am ales s-o ignor. Îl voiam, iar în clipa în care s-a înfipt în mine nimic nu a mai contat. Tot ce voiam era să îmi satisfac dorințele trupului, lucru pe care Alex nu-l mai reușise de ceva vreme, – poate de acolo și atitudinea mea enervantă din ultimul timp? În schimb Dan, el mă excita cu o simplă privire. Mișcările lui puternice m-au adus repede la extaz și m-am oprit o clipă ca să îmi trag răsuflarea.

Dan se trase un pas în spate și o ușoară urmă de regret mă cuprinse când ieși din mine. Am vrut să îi spun să nu se oprească, dar în clipa următoare eram deja dată jos de pe dulap și întoarsă cu fața spre oglindă. Mâna lui îmi depărtă picioarele și în câteva secunde l-am simțit intrând din nou în mine.

Ritmul se întetă și respirațiile noastre accelerară odată cu el. Gândul că îi plăteam lui Alex cu aceeași monedă mă făcea să zâmbesc, să mă simt foarte bine. Am închis ochii și m-am lăsat condusă de el. Adrenalina și euforia erau la cote maxime. Am fost cuprinsă de un nou val de plăcere și l-am simțit și pe el făcând același lucru.

Probabil am ales cel mai prost loc – de moment să nu mai vorbim – în care să fac sex. Dar nu regretam. Îmi era ciudă că Alex nu a fost de față, să-i văd reacția. Și ar fi avut câte ceva de învățat de la Dan.

Când mi-am revenit, mi-am dat seama că tremuram. Brațele lui erau încolăcite în jurul meu. Privirile ni se întâlneau în oglindă și am lăsat să-mi scape un zâmbet suav. Parcă nici mie nu îmi venea să cred ce tocmai se întâmplase. Și totuși eram acolo cu Dan, pierdută în parfumul lui, în îmbrățișarea lui, pierdută într-un loc unde Alex nu avea să mă găsească niciodată.

A stat câteva secunde și m-a privit fără a spune nimic. *Ce naiba am făcut?* Dacă află Alex, ne omoară pe amândoi. Mi-am aprins o altă țigară și am fumat-o în timp ce Dan își aranja jacheta uniforme de gardian. Nu puteam să mă uit în direcția lui. Probabil că îi distrusesem cariera și poate chiar viața.

— Ar fi mai bine dacă asta ar rămâne între noi, am reușit eu să spun într-un final.

— Desigur, îmi răspunse sec. Nu am vrea să afle...

— Alex!?!

Realitatea mă izbi, dacă Alex afla, avea să-l îl distrugă. Nici măcar nu știam nimic despre el, avea poate o soție, sau o iubită, poate chiar copii. Fusesem imprudentă și egoistă. Eu probabil mă alegeam doar cu o mustrare și un ochi vânăt, iar el avea să aibă două garoafe pe piept. Și? *Ce-mi*

păsa, oricum era nesuferit și aveam de gând să scap de el. Nu?

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, a spus el într-un final.

Am aprobat din cap. Mi-am luat poșeta și am ieșit, îndreptându-mă spre masa mea. Alex nu mai era, și nici Jo. Am strâns puternic poșeta în mână, apoi am simțit cum cineva mă bate ușor pe spate. M-am întors și l-am zărit pe Emil, vizibil amețit, cu un pahar de whisky în mână.

— Au plecat împreună, nu se mai întorc înapoi în seara asta, mă informă el. Dacă nu ai unde dormi, să știi că sunt o gazdă bună. Nu știu dacă ai observat, dar chipul tău întoarce multe priviri.

— Al tău îmi întoarce stomacul. Mă scuzi! i-am rețezat-o.

— Rar te prind singură, Dia, îmi șopti el la ureche. Și aș vrea să profit de momentul ăsta ca să discut ceva cu tine. Deși aș fi preferat să fii trează, nu știu când o să mai am ocazia.

— Nu o să ai ocazia.

— E important.

— E pe dracu', lasă că știu eu ce vrei tu să *discuți* cu mine.

— Nu fi proastă, mă repezi el, prizându-mă de braț. Trebuie să...

— Dacă nu îmi dai drumul în clipa asta, jur că îl sun pe Alex. Sunt sigură că și el, și tata sunt curioși să audă ce ai de spus.

— Îți cer să îmi acorzi doar două minute și să mă însoțești în birou.

— Doar două minute? am pufnit eu în răs. Doar atât te țin?

— Bine, atunci, îți doresc multă baftă. Doar să nu ajungi să regreți.

— Da, or să fie cele mai regretabile două minute din viața mea.

I-am ignorat complet vorbele și l-am lăsat să bolborosească de unul singur. M-am întors rapid și le-am făcut semn celor doi gardieni că plecăm. Ne-am făcut loc cu greu prin mulțimea de oameni rămasă la petrecere. Am ieșit în fața clubului și l-am văzut pe Dan agităndu-se în timp ce vorbea la telefon.

— Ce e? am întrebat.

— Prințul Alexandru nu ne însoțește?

— Nu, el ... De ce?

Nu îmi răspunse, în schimb tastă grăbit pe telefon. I l-am smuls din mână, căutând datele destinatarului, dar telefonul personalizat se stinse în momentul în care nu mai putu identifica amprenta proprietarului.

— Ce făceai?

— Dă-mi-! îmi spuse vizibil iritat.

— *Dă-mi?* l-am îngânat eu. Cu cine mă-ta crezi tu că vorbești?

L-am prins de braț și i-am tras mai aproape ca să nu mai audă nimeni ce aveam de spus.

— Să nu ai impresia că dacă ți-am oferit un tratament mai *special* poți să îmi vorbești așa. La finalul zilei, tot un angajat amărât rămâi, unul de care mă pot lipsi.

Se schimbă la față și, deși ochii lui păreau cuprinși de furie, bătu în retragere. Își dresе glasul și își bagă capul în pământ. Se transformă rapid dintr-un lup fioros în mieluşel. Și totuși în mintea mea reveniră imaginile de mai devreme, cu noi în baie. Gândul că ar putea să-i spună ceva cuiva, iar apoi să afle Alex, mă făcu să bat în retragere.

— Cu cine vorbeai? Te-am văzut scriind un mesaj, ce era așa de important?

— Nimic important, mă asigură el.

— Atunci mai poate aștepta, i-am spus, punând telefonul la mine în poșetă.

Mașina sosi în fața clubului și am urcat grăbită. Peste două zile urma să plecăm la Moscova, pentru o vizită oficială și voiam să scap de oboseală până atunci.

Dan se așeză pe bancheta de lângă, iar celălalt gardian stătea față în față cu mine. Mașina porni, iar eu mi-am întors privirea spre Dan, care era încruntat. Privea pe monitor traseul mașinii și pentru o clipă am vrut să îmi pun mâna peste a lui. Dar mi-am dat seama în ultima clipă că o să

ne vadă colegul lui și nu voiam să risc. L-am simțit cum trage adânc aer în piept, ca un oftat. Nu am mai suportat și l-am întrebat :

— Ce e cu tine?

— Nimic, ține-te bine.

Nu mai apucă să termine, un senzor roșu se aprinse pe monitorul mașinii, avertizând asupra unei iminente coliziuni. Am simțit o zguduitură puternică, în partea din față a mașinii, iar centurile de siguranță au sărit imediat, încolăcindu-se rapid în jurul taliei mele, la fel și protecția pentru picioare. Am tresărit, atât eu, cât și ceilalți. Corpul mi se zdruncină puternic și am strâns cu toată forța de textura banchetei. Pentru o clipă, mi-am revenit din amețeala paharelor băute și am încercat să îmi dau seama ce se întâmplase.

O altă mașină ne lovise din dreapta. Impactul nu a fost violent, dar ne-a luat prin surprindere. Plus că toate airbag-urile și centurile de siguranță se deschiseseră brusc. Nu pășisem nimic, doar o sperietură groaznică, eram bine – *asta mai lipsea, e oficial cea mai proastă zi din viața mea.*

Am dezactivat airbag-urile și am așteptat să se retragă. Capul începu din nou să mi se învârtă și privirea să mi se încețoșeze. Am clipit de câteva ori, încercând să îmi revin. Ghinion, însă, beția nu avea să îmi treacă așa ușor. M-am uitat după ceilalți pasageri. Nu păreau să fie răniți. Din cealaltă mașină au coborât două persoane, deci nici acolo nu a fost nimeni rănit, sau cel puțin nu grav.

— Sunteți bine? i-am întrebat pe cei doi gardieni.

— Da, spuse Dan. Te rog ... nu țipa!

— Poftim?

Nu înțelegeam ce vrea să spună. L-am văzut punând mâna rapid pe armă și trăgând două gloanțe în colegul lui. Eram stupefiată, *ba nu, eram beată*, altfel nu puteam să îmi explic ce naiba se petrecuse. Alcoolul îmi luase mințile și aveam halucinații.

Însă nu deliram, era real. Dan îl împușcase. Nici măcar nu a clipit când a făcut-o, dimpotrivă, am observat o oarecare satisfacție pe chipul lui. Celălalt gardian nici nu a mai apucat să reacționeze, s-a scuturat de câteva ori, apoi nu a mai mișcat.

Am amuțit, *ce naiba făcea?* Își pierduse mințile sau am băut eu prea mult? Am simțit un nod în gât atunci când și-a întors privirea spre mine. *Avea oare de gând să facă același lucru și cu mine?* Mâinile mi se ridicară singure, într-o poziție de inutilă apărare. Și predare. Îmi imaginam cum un nou glonț iese din țeava pistolului, se rotește scurt în aer, după care îmi străpunge carnea. *Oare avea să mă doară?*

Cineva încercă ușa din dreptul meu. Dan ținea pistolul îndreptat spre mine și îmi făcu semn să o deschid eu. Am apăsat mecanismul, tremurând, și doi tipi m-au tras afară. Gândul că ceva rău se va petrece mă făcu să reacționez. Unul din ei încercă să îmi lege mâinile, dar l-am călcat violent pe picior, având grijă să-mi las toată greutatea pe toc. Omul țipa și scoase câteva înjurături. Apoi o lovitură cu cotul în ficat, o smucitură și din nou liberă.

Din instinct, picioarele mele o luară la fugă în josul străzii. L-am auzit pe Dan cum țipa la cei doi necunoscuți, cerându-le să mă oprească, dar mi-am păstrat privirea înaintea. Scăparea era în față. Mâinile mele scotoceau prin poșetă în timp ce alergam. Am lăsat-o să cadă în momentul în care mi-am găsit telefonul și am apăsat pe tasta de apelare rapidă către tata.

Îi auzeam în spatele meu, apropiindu-se. Era ca într-unul din coșmarurile acelea în care ceva te urmărește, iar tu, deși fugi, alergi, te zbați, simți că rămâi tot pe loc. Mi se păru o veșnicie până când glasul tatălui meu se auzi în difuzor.

— Diane, ce s-a întâmplat? De ce suni la ora asta?

— E nebun, tată, sunt toții nebuni și vor să îmi facă rău! am spus eu găfâind.

— Despre ce naiba vorbești? Ai băut cumva?

— Tipul, ăsta, cum... gardianul pe care l-ai trimis azi-dimineață... e...

— Ce tot aberezi, nu ți-am trimis pe nimeni.

Sângele mi-a înghețat instantaneu. În același timp, unul dintre atacatori mă prinse și mă trânti la pământ. N-a fost nevoie de mai mult de o piedică ușoară ca să mă dezechilibreze.

— Diane... ce se întâmplă? se auzi vocea tatălui meu în difuzor.

A fost ultimul lucru pe care l-am mai auzit. Un tip chel făcu o mișcare scurtă, spărgând ecranul cu talpa bocancului. Dan era în spatele lui și ținea pistolul îndreptat spre mine. Mi-au sucit mâinile la spate. Am simțit ceva rece în jurul încheieturilor și am realizat că sunt imobilizată.

Am început să țip după ajutor, dar Dan și-a lipit pistolul de tâmpla mea. Când am simțit țeava de metal pe pielea mea, am tăcut. Era încă fierbinte de la cele două gloanțe trase, așa că am încercat să mă dau deoparte, dar el mă ținea strâns.

— Te rog, nu... am spus printre suspine.

— *Te rog nu ce?* mă întrebă ironic Dan.

— Nu, nu, ajutor! am țipat eu.

— Dacă nu taci, te împușc! Mișcă!

Nu puteam să cred din cauza lui mi se întâmplau toate astea, nu fusese vorba de niciun accident, totul fusese plănuit. Dar de ce? Ce voiau de la mine? Am simțit cum lacrimile mi se adună și nu le mai pot stăpâni. Căutam înnebunită cu privirea pe oricine, un trecător, o mașină, cineva capabil să mă ajute. Dar nimic, oare chiar nu auzise nimeni zgomotul produs de impact?

Și atunci am văzut-o. Mai întâi nu-mi dădusem seama din cauza întunericului. Am început din nou să țip, sperând să îi atrag atenția. Spre norocul meu, drona de supraveghere își schimbă traiectoria și se îndreptă spre noi. Era de mărimea unei mingi de tenis, translucidă. În Capitală nu erau atât de multe, rar vedeai câte una pe străzi, dar în regiunile cu rata criminalității crescută astfel de dispozitive erau foarte des folosite. Acum înțelegeam și de ce.

În momentul în care se apropie de noi, unul dintre bărbați începu să tragă în ea. Drona își schimbă aspectul și deveni dintr-odată roșie, semn că Armata Regală a fost anunțată și un echipaj se îndrepta deja spre noi. M-am bucurat în sinea mea, însă acea mică fărâamă de speranță dispăru în momentul în care unul dintre atacatorii mei reuși să doboare drona.

— Mai repede, nu avem mult timp la dispoziție, comentă unul.

M-au tras spre mașina lor și m-au împins înăuntru. Am început din nou să țip. Simțeam cum fiecare mică parte a corpului meu are spasme. Am început să lovesc disperată cu picioarele, în toate direcțiile.

Unul din tipi, cel chel, care avea un tatuaj pe gât, a luat o batistă îmbibată într-o substanță înțepătoare și mi-a dus-o la nas. În clipa în care am inhalat vaporii, am simțit cum totul în jur se învârte din ce în ce mai repede, ca un vârtej, iar picioarele mi se lasă moi. Mi-am mutat câteva secunde privirea spre Dan, undeva înăuntru meu mă așteptam să reacționeze, să mă ajute, dar nu a schițat niciun gest. Cred că m-am mai zbătut doar pentru câteva clipe, am încercat probabil să-i lovesc cu picioarele, dar zadarnic. Încet, încet, totul s-a întunecat.

Mă durea îngrozitor capul, simțeam cum durerea îmi pleca de la tâmplă și se întindea încet, încet pe toată fruntea. Sudoarea mi se prelingea pe față, respiram greu. Țineam ochii închiși, îmi era teamă să îi deschid și să văd unde mă aflu. Aveam un gust amar în gură, capul mi se învârtea, nici cu stomacul nu stăteam prea bine.

Eram într-o încăpere ce semăna cu o cameră de spital. Până la jumătate, pereții erau acoperiți de faianță albastră. Nu mai era nimeni cu mine în salon, deși lângă am observat un alt pat, gol, aranjat frumos, îmbrăcat în cearșafuri albastre. Eu eram întinsă pe o saltea, acoperită cu o plapumă subțire, lângă mine erau o mulțime de aparate și ecrane pe care apăreau mereu informații noi despre starea mea: numărul bătăilor inimii pe minut, tensiunea arterială, numărul

de respirații, temperatura, nivelul de toxine și alte câteva pe care nu le înțelegeam.

Nu purtam decât o cămașă de bumbac, verde, lungă până la genunchi. Nu eram conectată prin nici un cablu la aparatele respective, dar la mână aveam un fel de brățară care își schimba mereu culoarea. M-am ridicat cu greu în capul oaselor: mai bine de jumătate din corp îmi era amorțit. Puteam vedea fiecare mișcare a mea pe unul din ecrane.

Mă holbam în tavanul alb. Imagini neclare, amintiri dintr-o viață îndepărtată îmi invadau mintea. Mi-am dus mâna la frunte și am încercat să mă concentrez. Degetele mele s-au plimbat de-a lungul frunții și am încremenit. Mi-am trecut degetele peste scalpul capului. Tot părul de pe partea stângă îmi era ras. Iar degetele mele treceau acum peste o porțiune de piele care avea ușoare denivelări.

Nu, nu erau denivelări, erau urmele lăsate de o operație recentă. Gândul mă izbi ca un fulger și mă făcu să tremur. Nu îmi aminteam operația. De fapt, nu puteam să îmi amintesc nimic recent.

Ușa metalică a camerei se deschise și patru persoane intrară. Erau îmbrăcate în costume albe cu dungi albastre, purtau măști chirurgicale pe fețe, lăsând să li se vadă doar ochii. Pulsul îmi crescuse nebun. Am strâns cearșaful patului în pumn și am simțit un val rece trecându-mi pe șira spinării. Și teamă.

Trei dintre ei începură să mă examineze. Unul verifica atent monitoarele, altul nota la fel de atent pe un carnet, iar un al treilea mă prinsese de bărbie și îmi băgă o lumină verde în ochi. Mi-am tras instinctiv capul, dar mi-a blocat mișcarea și a continuat să țină fascicolul de lumină în ochii mei, mutându-l când la ochiul drept, când la cel stâng.

A patra persoană îmi aruncă o privire condescendentă, dar și mirată, totodată. Fața îi era acoperită aproape în totalitate de mască, dar nu conta. L-aș fi recunoscut oriunde.

— Tată? am murmurat eu speriată.

Ceilalți s-au oprit și și-au îndreptat privirile spre mine. Parcă așteptau ceva. Și, curios, părea că și eu așteptam ceva de la ei. O explicație.

Nu puteam să-i văd chipul, dar pun pariu că tatăl meu zâmbea satisfăcut. Strălucirea din ochii îl trăda.

— Să fii al naibii, spuse el. A mers!

CAPITOLUL 4

Mă durea tot corpul. Senzația de greață, care mă încercase și cu o zi înainte, reveni. Fusese doar un coșmar, un coșmar provocat de evenimentele recente. Acum era totul limpede: ce vedeam acum, deși semăna a coșmar, era realitatea. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că un bărbat chel îmi acoperise nasul și gura cu o batistă. Știu că m-am zbatut, îmi amintesc perfect asta, la fel cum îmi amintesc și privirea rece din ochii lui Dan.

Eram întinsă pe o saltea destul de veche. Îmi simțeam mâinile legate la spate cu o sfoară, sau ceva asemănător. Am încercat să mă dezleg de câteva ori, fără să reușesc. Am privit în jur, camera era destul de mică, în jur de 4 metri pătrați. Pe perețele din stânga erau 2 gemuri, dar pe dinafară erau securizate cu bare de oțel.

Am dat să mă ridic de pe saltea și am observat că nu mai purtam aceleași haine de cu o seară înainte – sau două, nici nu știam exact cât am dormit. Aveam pe mine o pereche de blugi negri, strâmți pe talie, un maieu vișiniu care mi se părea mic, căci mă strângea al naibii de tare. În picioare aveam niște adidași negri, care, surprinzător, erau exact mărimea mea.

— Te-ai trezit, dulceață? spuse o voce de dincolo de ușă.

Am înghețat pentru o clipă, apoi am văzut ușa deschizându-se și pe tipul cu tatuaj pe gât intrând. Era cu mult mai înalt ca mine, mușchiulos, chel, rotund la față, cu ochii mari și negri, iar tatuajul pe care nu îl putusem eu descifra cu o seară înainte avea imaginea unui lup, sau mai degrabă era umbra unui lup. Forma tatuajului îmi părea cunoscută, dar nu știam de unde anume. Tipul avea o expresie dură pe față, cu privire neomenoasă, de pitbull. Îi mai lipsea o zgardă la gât. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare și purta niște cizme de piele, asemănătoare celor de armată. Părea mult mai în vârstă decât mine, sigur avea peste 35 de ani.

Lângă el era un tip mic de statură și slăbuț, energic însă. Nici pe acesta nu mă vedeam doborându-l în viitorul apropiat. Era tuns scurt, brunet și avea fața acoperită de fire de păr rigide și scurte. Purta o pereche de ochelari de vedere cu ramă neagră. Avea o cască în ureche și părea să își ocupe timpul cu o tabletă.

— Hai să scurtăm rapid povestea, prințeso, îmi spuse cel cu casca în ureche. Nu are rost să începi cu ce vreți de la mine, de la tine nu vrem nimic, ci de la tatăl tău. Da, ai fost răpită – *serios? nu mi-am dat seama* – și nu, dacă țiți nu te ajută la nimic. Suntem la mare distanță de următoarea localitate, așa că mă îndoiesc că te aude cineva. Singurul lucru care îți iese cu țițatul e

să mă scoți din sărite, și, crede-mă, nu vrei asta. Dacă îți spunem să faci ceva, atunci tu exact asta faci, nu aștepta să spun de două ori, pentru că va fi mai rău pentru tine. M-am făcut înțeleș?

Am dat din cap că da, deși asta nici măcar nu-și luase ochii de pe tabletă când vorbise cu mine. Din tot ce spusese el, înțelesesem un singur lucru: *am dat de naiba*.

— Hai, mișcă, mi-a făcut semn cel înalt.

M-au scos din cameră și m-au dus printr-un coridor îngust, spre niște trepte. Am realizat că locul unde mă aflam era de fapt o casă părăsită. Pe pereți erau agățate rame foto vechi, culoarea fotografiilor era ștersă, unele aveau sticla spartă. Tapetul era îngălbenit și scorjit pe alocuri, iar mirosul de mucegai era puternic. Am avut senzația că mi se astupă nările și că mă sufoc. În casele în care fusesem erau mereu oameni care făceau curățenie, rar aveam ocazia să văd măcar un fir de praf.

Îmi venea greu să cred că la un moment dat cineva locuise aici. În fotografii apăreau și doi copii, oare asta era casa în care se născuseră? Crescuseră și se jucaseră între acești pereți, glasurile lor umpluseră de râsete camerele, camere care acum erau aproape goale? Oare se aflau încă aici când au căzut bombele, sau au avut timp să se ascundă, să fugă, să se salveze? Astea erau întrebări la care nu aveam să află răspunsul. Poate nici n-ar fi trebuit să-mi pese, eram într-o situație mult mai rea.

Am coborât scările și i-am urmat pe cei doi într-o altă cameră. Semăna cu o bucătărie, o masă mare de lemn se afla în mijloc, doar că pe ea nu se aflau farfurii sau mâncare. Era împânzită de ecrane de sticlă, împreună tot felul de hărți și poze, erau și câteva pungi cu resturi de mâncare semipreparată și câteva cutii de bere. Unul dintre ecrane era conectat la un laptop, mai erau și alte dispozitive care habar n-aveam ce făceau. De sub masă se auzea zgomotul unui generator. Pe un dulap se vedeau două unități tip server. Aducea mai degrabă a laborator de cercetare sau, și mai aproape de adevăr, a celulă militară amenajată într-o bucătărie. Un frigider mic într-un colț și o plită ruginită erau singurele lucruri care îți mai aduceau aminte că aici se aflase cândva un loc în care familia se aduna să ia prânzul sau cina.

L-am văzut pe Dan stând cu picioarele pe masă, butonând ceva pe o tastatură optică și trăgând cu poftă dintr-o țigară. În spatele său era o tipă care îi explica ceva în legătură cu o componentă de server care ar trebui înlocuită. Au tăcut amândoi când am intrat pe ușă, însoțită de ceilalți membri ai echipei lor. Fata mi-a aruncat o privire dubioasă, după care a pufnit în râs.

Era puțin mai înaltă decât mine, părul îi era vopsit blond, un blond din acela spălăcit cu ceva șuvițe argintii pe ici-colo, și îl ținea legat la spate într-un coc. Avea ochii ușor migdalați, verzi. Nu i-aș fi dat mai mult de 25 de ani. Purta un maiou negru, blugi scurți și cizme negre, iar la gât avea prins de un lăntșor o plăcuță metalică.

— Serios, asta e? spuse ea râzând. Mă așteptam la altceva!

— Te așteptai s-o aduc în rochie de bal și c-o fontă mare în cap? reproșă Dan.

— Hai, mă, nici chiar așa. Dar când am văzut-o la televizor parcă arăta, nu știu, mai matură, mai sobră, mai serioasă. Era mereu cu nasul pe sus. Nu seamănă deloc cu ce știam. Pe lângă faptul că ai adus jumătate din pachet, ești sigur că e cine trebuie?

Dan se strâmbă la ea, apoi se ridică de pe scaun, își stinse țigara într-o cană pe care o folosea pe post de scrumieră și își îndreptă atenția spre un ecran.

— Cine mi-a băut cafeaua? spuse tipul cu cască în ureche. Lena?

— Fii serios, știi că eu n-o beau cu lapte.

În jurul meu era un mic haos din care nu mai înțelegeam nimic, o clipă am crezut că m-am pierdut în decor și toți au uitat de prezența mea. Fiecare discuta altceva, în timp ce eu stăteam cu inima cât un purice, așteptându-mă la ce e mai rău.

— Vino aici, îmi spuse tipul cu tatuaj pe gât. Șezi!

Mă împinse către un scaun. *Șezi? Serios, arăt a câine?* Îmi dezlegă mâinile și scoase din

buzunar un fel de brățară, pe care mi-o puse pe braț. O activă și imediat pe ea apărură niște numere.

— Să ne înțelegem, spuse uitându-se la mine. Nu am chef să alerg după tine dacă îți vine vreo idee genială. Brățara are un emițător, care e conectat la unul din calculatoarele alea. Cât timp te afli în casă, toate sunt bune și frumoase, te îndepărtezi la mai mult de 100 de metri, și o să te prăjești. Ai ceva nelămuriri, prințeso?

— Nu, am reușit eu să îngăim.

— Poftim? Nu te-am auzit! se răsti el.

— Am zis nu.

Nici nu mi-am dat seama că aveam lacrimi în ochi, așa că în momentul în care a țipat la mine am izbucnit în plâns.

— Eric, stai calm, sperii fata, ce naiba! spuse Lena.

Îmi zâmbi și se apropie de mine examinându-mă din priviri. Se învârtea în jurul meu ca un vultur, iar privirea ei îmi arăta că e oricând gata să mă atace. Îmi întinse însă o ceașcă, cu o voce veselă:

— Vrei cafea? Sau poate ceva de mâncare, pari cam anemică!

— Cafea, mulțumesc.

Am luat cana din mâna ei și am băut cu înghițituri mari. Undeva, înăuntrul meu, încă speram că totul e doar un coșmar, iar aroma tare și gustul cafelei o să mă trezească din el.

— Nu te atașa prea mult de ea, Lena, o ducem înapoi, îi spuse Dan, apoi se întoarse spre mine. Așa deci, Diane, să îți fac cunoștință cu micul meu grup. Noi doi ne știm deja foarte bine, și afișă un zâmbet ironic când o spuse, așa că ți-i prezint pe ei. Eric e cel mai puternic dintre noi și e fost soldat în Armata Regală, așa că nu mai e nevoie să îți spun că se descurcă de minune cu armele, în special cu cuțitul. Andrei, spuse el arătând spre cel slăbuț, e creierul întregii operațiuni. El ne-a amenajat spațiul ăsta simpatic, în care spargem fișiere secrete, plus camerele de supraveghere. Cred că el e singurul care înțelege ce fac toate mașinile astea, deși nu e foarte complicat, mai ales că securitatea din Capitală e destul de precară. Iar ultima și nu cea din urmă, Lena, fostă asistentă medicală, dar pricepută la multe, ceea ce o face una din cele mai căutate femei din regat. Aici zâmbi. Vorbește mult, dar te poți baza pe ea la nevoie.

Lena îl lovi pe Dan cu palma peste spate, în semn de protest pentru ultima replică. Între timp, Andrei întoarse un ecran spre mine și începu să tasteze la laptop. Ecranul era conectat la o minusculă cameră de filmat, așa că în imaginea afișată puteam să văd în sfârșit cum arăt. Eram obosită, pielea îmi era mai palidă ca de obicei, iar sub ochii se formaseră mici cearcăne.

Andrei se întoarse spre mine, îmi luă din mână cana de cafea și îmi zise :

— Pe ecranul ăsta o să apară un text, te uiți spre cameră și îl citești, nu te uiți la noi și nu zici nimic în plus, ai înțeles?

— Nu, am spus cu jumătate de gură.

Liniștea se lăsa în încăpere. Nu cred că se așteptau la un asemenea răspuns. Știam ce au de gând să facă, să ceară bani în schimbul meu. Da, asta voiau. Să-l stoarcă pe tata de bani, și nu doar atât, ci să-l și umilească. Își bătuseră joc de el prin simplul fapt că mă furaseră. El era Ministrul Afacerilor Interne, cum să apere el Regatul când nici pe propria lui fiică n-o putea apăra? Bietul tata, nu fusesem noi niciodată prea apropiați, dar eram convinsă că se simțea groaznic. Mi-l și imaginam la biroul lui, dând telefoane și țipând la diverse persoane. Îngrijorat de ce putea să mi se întâmple, probabil frecându-și mâinile de nervi.

Nu aveam de gând să-i las să mă folosească ca pe o păpușă, să mă dea la schimb pe niște bani. Aveam să ripostez. Orice impresie mi-aș face despre ei, realizam că nu sunt altceva decât niște teroriști. Oameni de nimic, rebuturi ale societății, sături să mai muncească, dornici s-o ia pe scurtătură. Hoți. Furau banii unui om nevinovat, banii unui om care muncise pentru ei. Nu puteam

să-i las să facă asta. Și le-am zis.

— Eu n-o să vă fac jocul. Găsiți pe altcineva!

— Îmi place de ea, are tupeu, spuse Lena veselă. Putem s-o păstrăm?

S-o păstrăm? E clar, am ajuns într-un univers paralel în care toată lumea mă considera câine.

— Fii serioasă, spuse Dan, aprinzându-și altă țigară, probabil din cauza nervilor.

— Am zis nu. Nu am de gând să fiu un pion în planul vostru, oricare ar fi acela. Regatul Român nu face târguri cu teroriștii.

— Terořiștii? Îmi place cum sună.

— Lena, nu ai cumva treabă pe afară și noi te reținem? o luă Dan la rost.

— Ești un nesimțit, spuse ea, ieșind pe ușă.

Eric deschise frigiderul și scoase o bere la doză. Andrei își ațintise privirea spre mine. În ochii lui puteam citi ură și dispreț. Trase aer în piept și răsuflă greu, își duse mâna dreaptă la tâmplă și începu a masa locul.

— Poate m-am exprimat eu greșit, îmi spuse Andrei. De aia ai tu impresia că ai de ales.

— Poate nu înțelege românește, spuse Eric.

— Nu vreau, nu mă puteți obliga.

— O, păpușă, dar putem! spuse Eric, scoțând un cuțit dintr-o teacă de piele. Avem niște metode atât de distractive prin care te putem obliga!... Vrei să vezi?!

— Nu mi-e frică de voi, am reacționat eu, în același timp încercând parcă să cred și eu în minciuna pusă. Dacă îmi atingeți un singur fir de păr...

— Ce? spuse Eric, trecându-și degetele prin părul meu. O să începi să plângi?

— O să vă pară rău! am strigat furioasă. Aveți idee cine sunt eu?

— Nu, dar mi-ar face mare plăcere să te cunosc mai bine.

Ultima replică a lui Eric îmi tăie drastic avântul. Inima mi se opri, tipul ăsta reușea să mă înspăimânte. Când vorbea cu tine, aveai impresia că venele groase de pe gâtul lui aveau să explodeze. Era clar că nu vor da înapoi, nu erau genul care să se sperie repede. Eu, în schimb, eram la un pas de a începe să plâng.

— Ce zici, continuă el, crezi că se supără cineva dacă ne facem de cap cu tine?

Degetele lui groase se plimbară de-a lungul bărbiei mele. Nu știu de ce, dar instinctiv ochii mei se îndreptară către Dan. Un moment am crezut că avea să intervină, dar părea mai degrabă amuzat de stânjeneala mea. Voiam să înceteze, așa că l-am plesnit peste mână.

— Tu nu pui mâna pe mine, pocitanie! m-am trezit spunând. Mai întinde o dată degetele alea slinoase spre mine și îl pun pe Alex să ți le taie.

Sigur a fost cea mai proastă replică pe care am dat-o în viața mea. Nici nu mi-am dat seama când și ce s-a întâmplat, tot ce am simțit a fost durerea în momentul în care corpul meu a lovit podeaua. Eric se năpustise asupra mea, mă trântise și-și pusese genunchiul pe piept. Părea turbat. Îi puteam citi furia în ochi, era roșu la față. Ca și cum n-ar fi fost suficient, lama cuțitului era lipită de gâtul meu. Apăsa din ce în ce mai tare și deja simțeam sângele zvâcnind.

Îmi era frică. Eram complet neajutorată, nu mă puteam mișca, nu puteam respira, nu îl puteam da jos. Singurul lucru pe care îl puteam face era să îl privesc în ochi. Simpla lui privire mă înfiora.

— Ei, nu zău! îmi spuse el. Alex, zici! Cheamă-l pe Alex!

— Ajunge, spuse Andrei. Am nevoie de ea întreagă. Poți să te distrezi mai târziu.

În momentul în care și-a ridicat genunchiul de pe pieptul meu, am inspirat adânc și am simțit din nou cum viața îmi intră în corp. Am început să tușesc și să plâng. Eric se întoarse spre colegii lui și îi țintui cu privirile.

La naiba, nu aveam încotro. Tipii ăștia nu glumeau, probabil erau în stare să mă omoare dacă nu își primeau banii. M-am așezat din nou pe scaun, am înghițit în sec, iar când Andrei mi-a făcut semn am început să citesc textul de pe ecran.

— Numele meu este Diane Dumitrescu, fiica domnului Marian Dumitrescu, cunoscut oamenilor ca Ministrul Afacerilor Interne, domn care, în ultimul timp, după cum puteți vedea, nu și-a făcut meseria cum trebuie – m-am oprit o clipă, nevenindu-mi să cred ce prostii eram obligată să spun. Cei care m-au răpit fac asta pentru Echilibru, Siguranță, Corectitudine și Unitate. În schimbul meu se cere eliberarea subiectului 1/14/1 F05 din Centrul de Formare 5. Aveți 48 de ore.

M-am oprit din citit. Era illogic ce vedeam pe foaie. Am privit în jur, toți trei mă amenințau din priviri, așteptând să termin „discursul“. Mi-am mutat privirea înapoi la cameră și am citit ultima parte, deși habar nu aveam ce însemna sau la ce se referea:

— Tu ai furat-o de la noi, Alex, ce-ai zice dacă am lua-o înapoi?

Andrei opri camera și se așează în fața unui monitor. Mi-am dus mâinile la ochi, mi-am șters lacrimile, nu-mi venea să cred ce se întâmpla în jurul meu. Cu o seară înaintea totul era bine, iar acum mă aflam aici, înconjurată de oameni care mă foloseau ca monedă de schimb într-o tranzacție care mă depășea. Măcar acum puteam să mă agăț de speranța că tata va accepta târgul lor și mă voi putea întoarce acasă curând. Oare pe cine voiau să elibereze? Pe un prieten de-al lor, vreun conducător al grupului? Sigur asta era, probabil Armata le capturase un lider, iar ei au decis să răpească o persoană importantă, ca să facă un schimb.

O, Doamne! Alex! Pe Alex îl vizaseră. În mintea mea totul începea să se lege: când am plecat de la club, Dan era agitat, vorbea la telefon și mă tot întreba unde e Alex. El era ținta lor inițială, doar că Alex plecase mai devreme cu Jo, fără a spune nimic. Urmau să ne prindă pe amândoi, să fie siguri că își pot elibera prietenul. De aceea era doar *jumătate de pachet*. Probabil că Dan a vrut să renunțe la plan când și-a dat seama că Alex plecase, doar că o *proastă* îi luase telefonul din mână și îl băgase la ea în geantă. Așa că grupul lor a trebuit să se mulțumească doar cu mine.

Stăteam pe scaun ținându-mi coatele pe genunchi, cu fața ascunsă între palme. Reușeam să mă opresc câteva clipe din plâns, apoi începeam din nou. Nu mă puteam abține. Nici măcar nu puteam să îmi ridic privirea spre ei.

— Hei, liniște, tipă Andrei la mine. Cum naiba să mă pot concentra cu smiorcăielile ăsteia?

— O duc imediat înapoi, spuse Eric. Dar vreau să văd și eu partea asta, sunt curios cum o să mascheze cele întâmplate.

Andrei butona întruna pe calculatoare, era concentrat și din când în când lăsa să-i scape câte o înjurătură. Ceilalți doi îl priveau atenți, nici măcar nu băgaseră de seamă când Lena se întoarce înapoi. Își trase un scaun și luă un pachet de țigări de pe masă.

— Cât e ceasul? întrebă, uitându-se în jur.

— E șase fără ceva, spuse Dan. Mai sunt câteva minute.

— Să sperăm că va merge, spuse Lena.

— O să meargă, zise Andrei răspicat.

— O să meargă! îl ironiză ea. Am mai auzit asta și nu am văzut niciun rezultat.

— Am fost distras! De gura mare a cuiva!

— Adică?

— Adică, înainte să te cunosc pe tine, nu apreciam liniștea la adevărata ei valoare.

— Amuzant. Uitându-mă la tine înțeleg de ce unele animale își mănâncă puii, îi replică ea.

Lena își dădu ochii peste cap și scoase o țigară din pachet. O aprinse și își întoarce scaunul spre mine. Părea așa de detașată de tot ce se întâmpla aici, ca o extraterestră. Nu părea s-o afecteze nimic, era tot cu zâmbetul pe buze. Îi lua peste picior pe ceilalți și îi trata ca pe niște copii, în timp ce eu înghețam de spaimă în preajma lor.

— Fumezi? mă întrebă ea cu un glas senin.

— Lena, las-o în pace, și așa îmi datorează deja un pachet, spuse Dan.

— Mă, da' zgârcit te mai făcu mă-ta! N-ai da nimic de la tine.

— Vreți să vă țineți gura? sări Andrei. Lena, dă drumu' la televizor!

Fata nu-l băgă în seamă. Își mai turnă puțină cafea și continuă să își fumeze țigara. Dan se ridică, luă telecomanda și aprinse televizorul. Veni lângă mine, se aplecă pe genunchi și-mi spuse ironic :

— Fii atentă, o să-ți placă asta!

Am privit spre televizor, unde genericul știrilor principale de la ora șase începuse. Fuseseră prezentate câteva știri pe scurt, apoi în imagine apărură una dintre prezentatoarele celebre, cele care obișnuiau să anunțe chestiile importante. Își ridică privirea spre camera de filmat și începu:

— *Zi tragică în familia regală, după ce azi noapte logodnica Prințului Alexandru, Diane Dumitrescu, a fost implicată într-un accident rutier deosebit de grav, pe o șosea din Timișoara. Tânăra se întorcea de la Operă și se îndrepta spre hotelul în care era cazată. Mașina care o transporta pe fată a suferit o defecțiune la computerul de bord, ceea ce a făcut ca vehiculul să-și piardă direcția și să intre pe contrasens, unde s-a ciocnit frontal cu o altă mașină care circula regulamentar. Medicii sosiți de urgență la fața locului i-au acordat primul ajutor, totuși starea gravă a fetei a impus transportarea ei la Spitalul de Urgență din Capitală.*

Au urmat imagini de la locul accidentului, mașina părea mai distrusă decât îmi aminteam eu, se pare că cineva se chinuia din greu să acopere totul. Din știre reieșea că eu eram singura care supraviețuisese, dar eram în stare gravă, așa că era de înțeles de ce nu apăream la televizor sau de ce urma să lipsesc o mică perioadă din viața publică. Cred că era mai bine așa, nu avea rost ca lumea să știe cele întâmplate, se putea crea panică, lumea putea să interpreteze greșit. Puteau începe să-și pună întrebări despre siguranța lor, ceea ce însemna mai mult decât o bulină neagră pentru cei aflați la conducere.

Urmă un interviu cu un presupus martor – probabil plătit – care explica ce s-a întâmplat. Apoi a urmat un interviu cu un doctor care dădea informații despre starea mea de sănătate; conform spuselor lui, suferisem mai multe traumatisme, iar următoarele ore erau critice.

— Imediat, spuse Andrei tastând ceva, doar câteva secunde... gata!

Imaginea s-a oprit brusc, iar pe ecran a apărut un fundal negru, a urmat un moment de liniște, iar apoi mi-am văzut imaginea. Era filmarea pe care o făcuseră mai devreme. Andrei ridică mâinile în aer, și strigă un *Daa!!!*, în semn de victorie. Ceilalți priveau satisfăcuți spre televizor.

Erau destul de pricepuți băieții ăștia, dacă reușiseră să saboteze transmisia, ceea ce mă enerva și mai tare. Credeam că sunt retarzi, însă pare-se că aveau ceva abilități, iar asta mă întrista. Filmarea intra acum în casele românilor, îmi și imaginam groaza care se instalase în sufletele lor. Băieții ăștia nu voiau doar să elibereze pe cineva, voiau să își facă simțită prezența, voiau să impună frica în rândul oamenilor. Degeaba se chinuiseră cei din Capitală să ascundă cele întâmplate, era în zadar. Iar mie îmi părea și mai nașpa situația în care eram.

După ce am terminat de vorbit la TV, transmisia cu prezentatoarea din studio reveni. Încerca cu greu să își ascundă șocul, nu aveau cum să se aștepte la asta. A urmat un moment confuz în care pe ecran s-au schimbat câteva imagini, apoi a apărut un cadru static însoțit de un sunet constant, cu mesajul *Revizie Tehnică*.

— Bine, mă, spuse fericită Lena. Super! Aș da orice să le fi văzut fețele când a intrat știrea. Cred că la ora asta cei din conducere se agită ca niște muște bete.

— Felicitări, omule! spuse Dan, ridicând o doză de bere înspre Andrei.

— O, da! exclamă Andrei. Cred că cei din conducerea R.U.T.R.-ului se dau acum de ceasul morții. Dane, dă, mă, și tu o bere, să sărbătorim, ce naiba!

Fericirea lor mă dezgusta. Mă obligaseră să spun lucruri pe care nu le credeam și să îi insult pe cei care conduceau Regatul, apoi arătaseră întregii țări înregistrarea. De ce? Puteau doar să îi trimită tatălui meu o listă cu cererile lor și sigur se rezolva. Nu era nevoie de circul acesta, nu era nevoie să mă umilească atât pe mine, cât și pe cei apropiați mie, și asta în fața atâtor oameni. Îmi era scârbă de ceea ce făcuseră, îi disprețuiam. Nu le înțelegeam revolta, cine ce le făcuse de erau

atât de înverșunați împotriva oamenilor aflați la conducere.

— Cred că se lasă cu concedieri pe la televiziune, spuse Eric, ridicându-se și venind spre mine. Hai, păpușă, înapoi în cameră cu tine.

Mă prinse de mână și mă împinse afară din bucătărie, spre scări. Mă împinse brutal și m-am dezechilibrat, alunecând pe una din trepte. Am simțit o durere îngrozitoare în zona gleznei drepte, m-am aplecat instinctiv și am dus mâna acolo. Apăsam cu degetele și simțeam junghiuri groaznice. Eric mă prinse de braț și mă forță să merg în continuare.

— Lasă dreacu' văicăreala și mișcă.

Aveam impresia că pășeam pe cuie, încercam să nu calc pe toată talpa, doar puțin pe vârfuri, dar tot nu puteam să opresc durerea. Odată ajunsă în camera de unde plecasem, Eric mă împinse înăuntru și închise ușa după el. M-am prăbușit pe salteaua veche și mi-am scos pantoful ca să-mi masez glezna. Probabil avea să se umfle sau să se învinețească curând. M-am întins pe spate și mi-am îndreptat privirea spre tavan. Creierul meu încerca să proceseze toate cele petrecute în ultimele 24 de ore. Cred că am stat câteva ore în încăperea aceea, privind în gol, încercînd să mă adun, de parcă aș fi fost o cutie cu mărgele răsturnată pe cearșaf. Afară începea să se întunece. Era prima seară pe care o petreceam departe de lumea pe care o știam, departe de confortul și siguranța pe care o aveam acasă.

Sigur avusesem multe nopți în care îmi dorisem din suflet să fiu oriunde altundeva, nopți în care aș fi făcut schimb cu oricine s-ar fi oferit. Nopți în care stăteam pe terasă, în apartamentul lui Alex din Capitală, și mă gândeam să pun capăt tuturor lucrurilor, tuturor minciunilor din viața mea. Să termin odată și pentru totdeauna. Dar îmi lipsea mereu curajul, stăteam cu mâinile rezemate de balustradă și priveam în jos de la etajul 17. Îmi trebuia doar un mic impuls, dar nu, trebuia mereu să mă gândesc la consecințe, la ce va zice lumea, la cum vor reacționa cei din jurul meu.

Îi puneam pe alții înaintea mea, eram mereu preocupată să le fie altora bine, iar lor nici măcar nu le păsa de mine. Și acum îmi aduc aminte de prima dată când l-am găsit pe Alex cu o altă tipă. Mi-am ieșit din fire și am făcut scandal. Alex era băut în momentul acela, așa că nu s-a gândit de două ori și... Am încercat să mă apăr, dar nu am reușit decât să-l înfurii și mai rău. Am fugit la tata. S-a speriat când m-a văzut în ce stare eram, dar, când i-am povestit ce se întâmplase, m-a privit rece și mi-a spus să-mi revin și să mă întorc să-i cer scuze lui Alex pentru comportamentul meu. Nu mi-a venit să cred că îmi spusese așa ceva, am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare.

A fost ultima dată când am apelat la el. Apoi am început să mă refugiez acasă la Sonia. Da, aș fi făcut schimb de vieți cu oricine, mai puțin cu mine cea de acum. Speriată, închisă, implicată fără voia mea în planurile diabolice ale unor indivizi periculoși. Dacă stăteam să mă gândesc bine, nici măcar nu eram sigură ca tata avea să accepte târgul. Era mult prea îngâmfat, prea mândru să facă asta. Și ce? m-am gândit, asta era, tata avea să refuze, iar unul din tipii ăștia va apăsa pe trăgaci. Îmi va rezolva el problemele: dacă mie îmi e prea frică să sar în prăpastie, atunci o să mă împingă altcineva.

Ușa se deschise, dar nici nu m-am sinchisit să privesc în direcția ei. Abia când Lena începu să vorbească cu mine, mi-am întors privirea spre ea.

— Mă gândeam că îți e foame, așa că ți-am adus niște langoși cu brânză, sunt reci, dar buni. Plus că voiam să văd ce-ai pățit la gleznă.

Am întins mâna după mâncare și am început să înghit pe nerăsuflăte, nici nu realizasem ce foame îmi era. Lena se aplecă și îmi examinează glezna, apoi îmi unse locul rănit cu un gel cu miros de camfor.

— Ai o ușoară luxație, o foarte ușoară luxație.

Pusese accent pe ușoară pentru a mă face să mă simt prost pentru atitudinea plângăcioasă pe

care o aveam. A mers. Mi-am dat ochii peste cap și am continuat să mănânc.

— O să se umfle puțin locul, dar îți las crema aici. Să o folosești dacă ai nevoie.

— Mulțumesc, am spus eu printre îmbucături.

— Dacă ar fi după gorilele astea, te-ar lăsa să mori de foame, a spus ea ironic.

— Apreciez gestul, ești foarte drăguță, având în vedere... situația dată.

— Nu pot să îmi imaginez prin ce treci, și îmi pare rău pentru tine, dar nu prea am avut altă opțiune. Trebuia să atragem cumva atenția, să fim siguri că avem vreo șansă să o salvăm pe Ana.

— Cine... cine e Ana? am întrebat nedumerită.

— Se pare că Andrei avea dreptate, vorbesc prea mult. Nu e important, ideea e că, dacă o eliberează, tu poți pleca liniștită acasă.

Își lăasă privirea în jos. În minte mi-au venit cuvintele lui Dan: *una din cele mai căutate femei din regat*. Ce putuse ea să facă atât de grav? Mie îmi părea inofensivă.

— Ce ai făcut? am încercat eu să o descos. Adică, Dan a spus că ești...

— Mda! Boul de frate-miu a intrat, acum câțiva ani, în rahat. Nici el, nici cumnată-mea nu și-au ținut gura și el a fost închis. A fost acuzat de incitare la revoltă, l-au prins când era la lucru. Ea, cică, ar fi încercat să fugă, și știi și tu că cei din Armata Regală nu stau la discuții, câțiva vecini ne-au spus că ar fi fost împușcată. Nu am mai auzit nimic de Sa... s-ar putea să fi întrecut măsura. Nu trebuia să deschid gura. Probabil nici nu te interesează.

— Ăăă, nu te rog, continuă. Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

— După cum spuneam, el a fost închis, iar eu împreună cu alții am reușit să îl scoatem. Doar că idiotul de Andrei nu a dezactivat toate camerele de supraveghere și una din ele mi-a făcut o poză de toată frumusețea. Așa că acum nu am de ales, am băgat capul la cutie și stau ascunsă.

— Nu am auzit niciodată să fi fost vreo evadare din una din închisori.

— Păi nici nu o să auzi, R.U.T.R.-ul știe să ascundă chestiile astea.

— Mda.

— Cine a spus că voi ăștia bogați nu știți să ascultați problemele plebei?

Chipul ei emana energie pozitivă și, fără să vreau, mă molipsisem și eu de la ea. Lena părea veselă, distrasă, simpatică, pe când ceilalți îmi erau antipatici de-a dreptul.

— Nu vreau să ai probleme cu ei. Sau să te cerți iar cu el.

— Cu cine? Cu Andrei? întrebă ea râzând. Stai liniștită, așa ne arătăm noi dragostea. E doar gura de el și de ceilalți doi, nu ți-ar face rău. Au nevoie de tine.

— Grozav.

Nu am mai spus nimic, eram prea concentrată ca să mai mestec. Lena mi-a adus un pahar cu apă și m-a ajutat să merg până la baie. Am reușit cu greu, dar măcar am putut să mă spăl puțin pe față. Aveam senzația că mirosul oribil din casă îmi intrase în piele. Mi-aș fi dorit să pot face și un duș, dar m-am mulțumit și cu atât.

Mi-am petrecut restul serii singură în odaia aceea, încercând să adorm. Nu prea am reușit. Mai mult m-am întors de pe o parte pe alta a saltelei. Cred că începuse să se lumineze, când în sfârșit am trecut în lumea viselor. Doar că visele mele nu erau nicicum frumoase.

CAPITOLUL 5

Următoarea zi veni pe nesimțite, aducând cu ea teama de necunoscut și o durere groaznică în abdomen. Mă strângea stomacul și aveam senzația că o să vomit. M-am ridicat și am simțit cum se învâрте toată camera cu mine. Da, clar ceva nu era în regulă, am căutat paharul cu apă pe care mi-l dăduse Lena cu o seară înainte, dar era gol. Muream de sete și eram toată transpirată, cred că iar avusesem un coșmar, doar că nu îmi mai aduceam aminte. Aveam un gust ciudat în gură, parcă mâncasem ceva amar.

Gleзна mi se umflase puțin, dar era mai bine față de ieri. Făcusem câțiva pași spre ușă, când mi s-a părut că văd ceva mic trecând repede prin mijlocul camerei. Am tresărit. Era un șoarece, nici nu ajunsesem să-l văd bine că a și dispărut. Am simțit iar că o să vomit și am dus mâna la gură. Nu puteam să mă concentrez deloc, de ce mă ridicasem? Am stat puțin în mijlocul camerei, încercând să îmi aduc aminte ce voiam să fac.

Îmi era sete, așa că m-am îndreptat spre ușă și am început să bat cu pumnii în ea. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat. Ușa s-a deschis și l-am văzut pe Eric intrând furios.

— Ce dracu' vrei?

— Îmi e sete, am spus eu tremurând. Aș vrea să primesc puțină apă.

Începu să râdă, apoi mă trase afară din cameră și mă împinse spre bucătărie. Am coborât scările cu greu, ținându-mă de balustradă. În bucătărie nu era decât Dan, aranjând niște genți.

— Ce e? îl întreabă pe Eric.

— Prințesa ta vrea puțină apă.

— A, serios, ai început să ai pretenții?

Se duse spre frigider și scoase o sticlă de apă. A căutat un pahar, care nu părea să fi fost spălat prea recent, și mi-a turnat aproape două degete. Mi-a întins paharul și mi-a spus ironic :

— Doar atât pot să îți ofer, restu' de 90% l-a impozitat R.U.T.R.-ul.

Răseră amândoi. Deși muream de sete și probabil că nu mai aveam să primesc apă deloc, i-am aruncat paharul în față. L-am văzut imediat cum se încrunță, ceva îmi spunea că nu avea să fie bine. Atunci am simțit o mâna puternică în păr, chiar la baza cefeі, care mă trăgea în spate.

— Paște!e mă-tii de javră! Vrei apă? Îți dau eu apă.

Eric mă ținea strâns, am dus mâinile la cap și am încercat să mă eliberez, dar m-a strâns și mai tare. Credeam că o să-mi smulgă tot părul. M-a tras după el până în curtea casei. Bineînțeles, pe

drum a proferat o serie de expresii care îi vizau pe mama, neamurile, morții și vreo doi sfinți, nu mai contează care.

Curtea nu era mare, era în formă de L, iar gardul de cărămidă dădea spre curtea unei alte case, tot părăsită, cel puțin așa părea. N-am avut prea mult timp să mă uit mai atent, căci Eric m-a prins de gât. Am simțit cum degetele lui se înfingeau în gâtul meu, lăsându-mă fără aer. M-a ridicat în sus și am dat cu mine de pământ. Spatele meu se lovi puternic de asfalt. M-a lăsat așa să zac acolo și s-a întors cu fața spre Dan, care apăruse și el. Tușeam groaznic, înecându-mă de fiecare data când încercam să inspir.

I-am văzut pe cei doi trăgând un furtun, am vrut să mă ridic, dar jetul puternic de apă m-a făcut să-mi pierd echilibrul. Apa mi-a trecut repede prin haine. Deși temperatura de afară era plăcută, apa care țâșnea din furtun era rece, foarte rece. Mi-am dat seama că cel mai probabil eram undeva la munte. Încercam să mă apăr cu mâinile, dar fără folos. Cei doi râdeau și se distrau de starea mea.

— Mai vrei? mă întrebă matahala. Îți mai e sete?

Când într-un final au oprit apa, Dan s-a apropiat de mine, m-a prins de bărbie și mi-a ridicat capul înspre el. M-a privit fix în ochii și mi-a spus:

— Să fie ultima dată când încerci așa ceva! E clar?

— Știi ce? am spus eu. Din partea mea poți să te duci dracu' și tu, și gruparea ta de tot căcatul! Sper să vă împuște ca pe niște câini, să vă arunce ca pe niște gunoaie într-o groapă comună unde nimeni să nu mai știe de voi. Sper să nu o poți salva niciodată pe Ana, oricine naiba o mai fi și asta. Sper s-o omoare și să nu-i mai vezi fața niciodată!

Dan se făcu roșu la față, îl vedeam cu strângea nervos din dinți. Nu știu de unde avusesem curajul să îi spun asemenea lucruri, dar ceva în mintea mea cedase și nu mă mai puteam abține. Am văzut cum strânse pumnul. Reflexele bune nu au fost niciodată punctul meu forte, nici eu nu știu cum s-a întâmplat. M-am trezit dintr-o dată că ridic mâna și i-am prins pumnul exact înainte de mă lovi.

Ne-am privit în ochii câteva clipe, cred că nici lui nu-i venea a crede. Apoi am simțit cum mâna mea începe să o împingă înapoi pe a lui. Palma mea se încheștă puternic pe pumnul lui, iar degetele mele sau încovoiate și mi-am simțit unghiile cum i-au străpuns pielea. Nu știu de unde am prins putere, probabil se datora adrenalinei. Nu îmi aminteam să fi fost vreodată așa puternică.

A scos un sunet asemeni unui animal rănit și și-a tras mâna înapoi. Am încercat să îl lovesc cu cea liberă, dar m-a prins de încheietură și mi-a sucit mâna la spate până am cedat.

— Așa poate le vorbești slugilor tale de-acasă! Că poate ele știu de frică. Nu mă face să uit că am nevoie de tine și să îți sucesc gâtul ca unui pui de găină.

— Încearcă doar, i-am rețezat-o eu. Crezi că o să scăpați așa ușor? Nu aveți idee în ce vă băgați! Când totul se va termina, tata are să vă caute și la capătul pământului, are să vă vâneze ca pe niște șobolani. Și o să vă omoare pe toți!

— Nu, zău?

Scoase un briceag și îl apăsă pe obrazul meu, mâna îi tremura și îi puteam simți furia în tonul vocii. Nu îl mai văzusem așa nervos, era clar că atinsesem o coardă sensibilă. Probabil ar fi trebuit să îmi țin gura, dar acum era prea târziu.

— Pot oricând să găsesc o altă modalitate de a-mi recupera fiica, și atunci nu aș mai avea nevoie de tine. Plus că niciodată nu am spus că o să te trimit întreagă acasă. Oare lui Alex îi plac cicatricile la o femeie? Îmi spuse, apăsând și mai tare lama briceagului pe fața mea. Ce zici?

— Tata o să te bage în închisoare, și ...

— Am fost deja acolo, am scăpat o dată, o pot face din nou.

Ce? Dan era fratele Lenei?

— Mă întorc bucuros la răcoare, continuă el pe același ton tăios, după ce scap lumea de

gunoaie ca tine sau ca Alex.

Am început să tremur. Eram nervoasă că nu îmi ținusem gura. Nu aveam obiceiul să reacționez la primul impuls, de obicei gândeam de două ori înainte să vorbesc. Nu știu ce îmi venise de data asta să scot aberațiile alea pe gură. Lama apăsă puternic pe obrazul meu, deja credeam că Dan o să-mi cresteze pielea.

— Ești nebun, dă-i drumul! am auzit-o pe Lena țipând. Ce faci, vrei s-o omori?

— Și, dacă o omor, ce? Un bogătan mai puțin de plătit din banii noștri!

— Ești tâmpit, am riscat toți atâtea ca să strici tu totul în ultima clipă?

— De ce i-am trata noi diferit? Ar trebui să vadă și ei cum e să fii tratat ca un rahat, m-am săturat de paraziții ăștia care nu fac nimic și trăiesc doar din munca noastră. Ne exploatează la maxim și apoi ne vând ca pe niște obiecte. Acum două zile era plină de fumuri și cu nasul pe sus. Să fi dat naiba să nu faci ce-ți spune ea, că-ți pierdeai slujba pe loc, sau mai rău. Am dreptate? spuse el, privind-mă în ochi. Dacă ar fi după mine, i-aș spânzura pe toți cei ca ea.

Lena se apropie de el, încercând să-l calmeze. Îl prinse de mână și cu greu îl convinse să mă lase în pace. S-a aplecat deasupra mea și mi-a întins mâna să mă ajute. O clipă am stat acolo, uitându-mă la ea, nu știam dacă chiar voia să mă ajute sau era doar un joc bolnav.

M-am ridicat într-un final singură. Începusem să tremur, probabil de spaimă, probabil de frig, de la apa rece. Lena m-a dus înapoi în cameră. M-am așezat pe saltea și nu am mai spus nici un cuvânt, nici măcar nu mă uitam în direcția ei.

A plecat și m-a lăsat singură vreo zece minute. Când s-a întors, mi-a dat un prosop și o farfurie cu mâncare. Nu am vrut să mănânc, dar Lena a insistat.

Îmi adusese într-un bol de plastic niște orez fierț amestecat cu ceva legume. Nu era prea gustoasă, prea puțină sare, iar boabele de orez nu erau fierte bine. Am luat vreo două înghițituri și am simțit cum mi se întoarce mâncarea înapoi, am încercat să mă abțin, dar nu am reușit. Am vomitat.

Lena m-a ajutat să mă curăț și mi-a adus niște zeamă de lămâie.

— Te simți rău de mult? mă întrebă ea. Ai mai avut zilele astea grețuri? Stări de amețelă?

— Știu ce insinuezi, dar răspunsul e nu. Alex a avut grijă să nu devină părinte prea devreme.

— Trebuia să întreb. Posibil să fie și din cauza stresului.

Nu mi-am revenit nici după ce am băut zeama, parcă îmi era și mai rău. Am petrecut restul zilei singură în cameră, întorcându-mă de pe o parte pe alta. Încercam să mă liniștesc, dar nu reușeam. Capul mă durea groaznic, eram amețită, îmi venea mereu să vomit, deși nu mâncasem mai deloc. Am reușit de câteva ori să adorm, în reprize scurte de vreo 30-40 de minute.

Spre seară, durerile s-au accentuat și au început frisoanele. Eram transpirată toată, îmi era cald și frig în același timp. M-am ridicat și m-am îndreptat spre fereastră. Am căutat să o deschid și am avut noroc, fereastra se mișca spre interior. Am inspirat adânc aerul rece de munte.

Pe cer se vedeau primele stele, soarele apusese deja. Nu aveam cum să ies pe fereastră, din cauza barelor de oțel sudate pe dinafară și, chiar dacă nu ar fi fost ele, tot nu puteam ieși. Fereastra dădea spre curte, în plus ne aflam la etaj și nu aveam de gând să îmi succesc și cealaltă gleznă.

Am lăsat fereastra deschisă și m-a întors spre saltea. Când am vrut să mă așez, am observat că ceva se mișca pe suprafața saltelei. Ochii mei se făcură mari, m-am apropiat pentru a vedea mai bine și am început să țip. Salteaua de pe care tocmai mă ridicasem se umpluse de insecte.

Mișunau pe toată suprafața. Cred că erau furnici, erau micuțe și se mișcau repede. Parcă începuseră să apară și pe lângă saltea. Nu știu de unde veneau, dar erau al naibii de scârboase. Am simțit cum îmi vine din nou să vomit și am dus mâna la gură. Atunci am observat că și pe mâinile mele mișunau câteva insecte. Am început să țip în timp ce încercam să le dau jos, și parcă, cu cât mă străduiam mai mult să le dau jos, apăreau și mai multe.

Am fugit spre ușă și am început să bat cu pumnii. Mi-am luat avânt și m-am împins cu toată greutatea. Zadarnic însă, nu reușisem decât să îmi rănesc umărul. Am auzit cheia răsucindu-se în broască și m-am dat mai în spate.

Ușa de la cameră se deschise brusc și l-am văzut pe Dan intrând. Plângeam, eram disperată, îi tot făceam semne spre saltea. Nici să vorbesc nu mai știam, mă înecam printre suspine.

— Ce vrei? Îmi spuse nedumerit. Ce îmi tot arăți?

— Dă-le jos, am țipat eu. Ajută-mă, te rog!

S-a apropiat de mine și mi-a întors palmele pe toate părțile. Nu înțelegeam, stătea acolo și se uita dezorientat, nu făcea nimic să mă ajute. Știu că mă ura, dar m-ar fi putut ajuta. M-am prăbușit pe genunchi și am început să plâng și mai tare. Dan se aplecă deasupra mea.

— Ce naiba vrei? l-am auzit întrebându-mă.

— Te rog, fă-le să înceteze... te rog!

Camera începu să se învârtă cu mine, vedeam totul ca prin ceață, nu mai gândeam limpede. Cred că o azeam pe Lena cum mă striga, vocea ei părea că se aude dintr-un loc îndepărtat. Am început să tremur din ce în ce mai puternic, să respir și mai greu. Nimic nu mai avea sens. Corpul mi se zbătea și îmi simțeam mușchii cum se contractă frenetic.

Ceva mă ridică cu forță de pe jos împotriva voinței mele și mă purtă cu ea. Parcă pluteam și, deși la exterior încă mă mai zbăteam, undeva înăuntrul meu parcă începeam să mă liniștesc. Azeam în fundal niște voci. Păreau să îmi strige numele. Am încercat să deschid ochii și l-am văzut pe Dan purtându-mă pe brațe, Lena era în fața noastră, explicând ceva. Din nou ceață. Am simțit cum sunt așezată ușor pe ceva moale.

Îmi imaginam că stau pe patul meu de acasă, pe salteaua făcută special pentru mine. Doamne, ce dor îmi era de casă! De toate lucrurile mele, până și de priveliștea minunată din apartamentul lui Alex. Ce frumos se vedea centrul Capitalei de acolo!

Adoram să îmi petrec diminețile pe terasă, bând o cafea și ascultând ultimele știri. Orașul, deși era aglomerat dimineața, mă relaxa. Îmi plăcea să privesc oameni grăbiți pe străzi, zgomotul mașinilor prinse în trafic mă făcea să mă simt în elementul meu. Încercam să-mi imaginez cine erau oamenii respectivi, unde se duceau, cum îi chema sau ce meserii aveau. Voiam să îi cunosc, să aflu părerile lor despre lumea în care trăim. Sigur ei mă cunoșteau pe mine, dar eu habar n-aveam cine erau ei.

Alex îmi spunea mereu că îmi pasă prea mult de ei, el nu privea oameni așa cum o făceam eu. Pentru el erau doar o turmă rătăcită de oi, o turmă care trebuia să fie mereu îngrădită, a cărui nevoi și păreri nu contau, probabil în mintea lui el era ciobanul care le stăpânea. L-am întrebat o dată ce s-ar întâmpla dacă oile și-ar da seama că depășesc numeric ciobanii? Alex a început să râdă.

— *Dia, te-am ales pe tine pentru corp și frumusețe, încetează să îți mai folosești creierul. Gândesc eu pentru amândoi.*

Mintea mea zbura de la un gând spre altul, nu o puteam controla. Îmi veneau în minte diverse imagini, de la evenimente importante, la lucruri banale, cum ar plimbări prin parc sau discuții despre rochii cu Sonia. Până și imagini de la petrecerile stupide ale lui Alex.

Îmi aminteam de petrecerea de Revelion din '45 pe care Alex a ținut-o la Sinaia. A închiriat atunci un întreg hotel, doar cele mai bune formații și cei mai buni DJ au fost prezenți, bucătarii s-au întrecut între ei realizând cele mai sofisticate mâncăruri, au fost invitate vreo două sute de persoane, bineînțeles, doar din clasa superioară. Cine ar fi trecut atunci prin parcare hotelului ar fi crezut că se află la o expoziție auto de lux. S-a vorbit mult pe la televizor despre petrecerea respectivă, desigur, doar despre partea bună și decentă a petrecerii.

Ochii curioși ai vulgului se adunaseră prin fața hotelului cu vreo două ore înainte de a ajunge invitații. N-am înțeles niciodată de ce oamenii își pierdeau timpul cu asta. Ei n-aveau de lucru

acasă? Ei nu se pregăteau să sărbătorească cu familiile lor?

Se împingeau unii în alții, să ajungă cât mai în față, să facă poze, să aibă un loc mai bun. Alex avea dreptate când spunea că se hrăneau cu iluziile împrăștiate de noi. Voiau și ei să vadă, chiar și pentru un timp scurt, ce însemna să ai un alt statut social. Erau sătui de traiul lor monoton și anost și veneau să viseze cu ochii deschiși. Apoi aveau să se întoarcă la slujbele lor plictisitoare, la viețile lor previzibile, la muncitul în fabrici și birouri întunecate, la săpatul pământului și la crescutul de copii.

Nu am știut – sau probabil nici nu am vrut să știu vreodată – la ce costuri s-a ridicat petrecerea respectivă. Oricum, impactul ei a fost pe măsură. Știu că m-am trezit dimineața, mahmură, și nu reușeam să îmi aduc aminte mai nimic din cele întâmplate. Conform lui Alex, dacă a doua zi după un chef nu mai știi ce ai făcut, înseamnă că a fost distracție maximă. M-am trezit instantaneu atunci când Alex a intrat țipând la mine.

La început nu știam ce vrea, de ce se agitau cu toții. Apoi l-am urmat în camera lui, unde o fătuică era întinsă pe jos. Câțiva se chinuiau să o aducă în simțiri, dar degeaba. În câteva minute sosiseră și niște medici. Dar n-au mai avut cu ce să o ajute, din câte am înțeles pe urmă de la Alex, luase o supradoză de ceva opiacee. Totul a fost mușamalizat și nimeni nu a aflat vreodată. Alex m-a pus să îi promit că nu-i voi spune nimic mamei sale. Toți cei care au aflat de incident erau oameni loiali lui Alex, iar medicii care au venit au fost suficient de bine plătiți încât să-și țină gura.

De ce îmi aminteam astea tocmai acum? Mintea mea părea să alerge în toate direcțiile, alergam și eu după ea. Alergam cât de repede puteam, pe un coridor luminos, fără a știu de unde vin sau încotro mă îndrept...

...Lumina din jur creștea tot mai puternică, parcă erau mai multe reflectoare care se stingeau și aprindeau rapid. Auzeam o voce că mă strigă și alergam încolo. Căldura din jur mă amețea. M-am împiedicat de un lucru nevăzut și am căzut...

...eram închisă într-un spațiu ce semăna cu o cușcă cilindrică. Îmi simțeam corpul încordat, nerăbdător, parcă așteptam ceva. Fasciculele de lumină își opriseră luciul și cușca începea să se deschidă de la sine. M-am ridicat în picioare. Lumina artificială scădea în intensitate, iar ochii mei se adaptau treptat la razele calde ale soarelui. Peisajul din fața mea începea să prindă contur. Puteam auzi murmurul unei ape. Sunetul acela, al apei atunci când se lovește de pietre, mă făcea nerăbdătoare.

Am dus mâna la ochi, sperând să mi se limpezească vederea. Ce păreau la început doar umbre înalte luau acum forma unor copaci bătrâni. Cușca de mai devreme se retrăsese complet în pământ. Am examinat cu mare atenție locul în care mă aflam. Eram exact în punctul de confluență a două râuri. Unul învolburat și rece, ce curgea rapid la vale, iar celălalt liniștit, calm și totuși tulbure.

— Ai 20 de minute să ne arăți ce poți, se auzi o voce în casca din urechea mea. Se ia în considerare și timpul, așa că ar fi bine să te grăbești.

— Recepționat, am răspuns eu.

La mică distanță se afla un pod de beton ce trecea peste gura de vărsare a apelor. Un pod aflat în paragină. Buruienile se iveau din crăpături. Gardul de fier era complet ruginit, iar pe alocuri lipseau câteva bare din el. De partea cealaltă a podului se vedea o ruină, probabil ultimele forme ale unei case.

Am analizat cu atenție structura podului și am ajuns la concluzia că, deși era destul de șubred, îmi putea susține greutatea. Puteam liniștită să trec pe partea cealaltă. Mi-am verificat o clipă echipamentul.

Purtam un costum întreg, gri, făcut parcă din mii de mici zale legate între ele. Materialul era elastic, îmi acoperea în întregime pielea și se adapta perfect fiecărei mișcări a corpului meu.

Aveam în picioare o pereche de cizme negre, cu talpa plată, ce se închideau printr-un fermoar. În jurul taliei aveam prinsă o centură neagră pe care se aflau câteva dispozitive dreptunghiulare și un pistol.

Pe antebrațul stâng am observat o teacă în care se afla un cuțit, iar, mai jos, un mic dispozitiv care îmi arăta poziția în care mă aflam pe o hartă. În mâna dreaptă țineam strâns ceva ce semăna cu un AK-108, doar că un model mult mai avansat față de cel apărut în 2044. Arma avea un ecran digital care îmi arăta câte gloanțe mai aveam, distanța până la țintă, probabilitatea de a lovi dacă ținta era în mișcare și viteza cu care se deplasa glonțul.

Am decis că nu aveam nevoie de informațiile adiționale, așa că am închis ecranul și am verificat împrejurimile. Tufele înalte aflate pe marginea apei puteau ascunde prădători, trebuia să caut un loc în care să am o vizibilitate mai bună. Aici eram vulnerabilă. Trecerea podului era singura soluție.

Mi-am făcut loc cu greu printre spini și tot felul de tufe, noroc că așa-zisa armură mă proteja, altfel aș fi ieșit plină de julituri. Am încercat să fac cât mai puțin zgomot posibil și am reușit să ajung pe o bucată de asfalt. Părea a fi drumul care cândva ducea spre orașul ce se întindea dincolo de pod.

Am tresărit. Din spatele meu s-a auzit un foșnet, ca și cum cineva ar fi călcat pe frunze uscate. M-am întors și am tras câteva gloanțe spre tufișul din care venise zgomotul. S-a auzit un soi de grohăială, sunetul unui corp prăbușindu-se pe pământ. Mi-am fixat privirea în direcția respectivă. Oricine sau orice ar fi fost în spatele meu, acum nu mai era.

— Doar atât puteți? am întrebat eu.

— Prea ușor? îmi răspunse cineva în cască.

— Mai am puțin și adorm.

Am decis că îmi pot continua drumul, și trebuia să o fac cât mai repede. Zgomotul armei descărcându-și gloanțele putea atrage oricând alte surprize. Am trecut podul fără probleme și am urmat drumul care intra în oraș, până am dat de un mic sens giratoriu. Cândva, în mijlocul sensului se aflase o statuie din marmură, dar acum erau doar bucăți sfărâmate împrăștiate pe șosea. De-a lungul străzilor care se întâlneau în acel sens giratoriu, erau rămășițele unor case. Unele dintre ele încă mai aveau o formă cât de cât normală, dar marea majoritate erau doar grămezi mari de moloz.

Sunetul unui foc de armă mi-a întrerupt gândul și m-a obligat să mă trântesc. Mi-am găsit rapid adăpost după o mașină veche, ruginită. Am strâns arma la piept și am răsuflat ușurată. Nu aveam nimic. Totuși cineva mă luase în vizor, am vrut să mă ridic încet, să cercetez zona, dar un al doilea foc m-a țintuit locului. Am văzut cum glonțul lovește mașina. M-am tras înapoi. Nu puteam să mă ridic, fusesem deja reperată, știa unde mă ascund și orice mișcare grăbită putea să-i dea un avantaj definitiv.

Mi-am proptit spatele de ușa mașinii și mi-am întins picioarele în față. Ce puteam face? Măcar dacă aș fi știut de unde mai exact trăgea. Am scos cuțitul din teacă și l-am pus pe masca din plastic a oglinzii laterale a mașinii. Am apăsat un buton de pe mânerul cuțitului și lama a început să se înroșească. Când s-a încins, plasticul din jurul oglinzii a început lent să se topească. Mi-a luat vreo 2 minute, dar am reușit să desprind oglinda de pe mașină fără să o sparg.

Cu mîneca de la costum am curățat cât de cât mîzga verde care se formase pe suprafața ei. Am ridicat oglinda ușor în sus și am cercetat zona. În paralel cu mine se afla un zid gros de cărămidă, cu două goluri mari, probabil acolo unde erau cândva ferestrele. Câteva grinzi de lemn se uneau deasupra zidului, formând o urmă a unui fost acoperiș. Câteva țigle sparte erau împrăștiate în fața zidului.

În dreptul uneia dintre cele două goluri observasem o scurtă mișcare și continuam să urmăresc poziția respectivă în oglindă. Mi-am arcuit spatele, am simțit cum mușchii mei ard de nerăbdare.

A durat câteva minute, apoi am văzut vârful unei arme.

— Deci acolo ești!

Am luat o piatră destul mare de pe jos și am aruncat-o înspre un copac aflat în apropiere. Una din crengile lui a trosnit la impact. În oglindă am văzut vârful armei repoziționându-se și m-am ridicat rapid, am luat una dintre grenadele prinse pe centura mea, am activat-o și am aruncat-o prin crăpătura aflată în zid. M-am trântit la pământ și mi-am pus mâinile la urechi.

Explozia mi-a înfundat urechile preț de câteva secunde. Rabla ruginită după care mă adăposteam reuși să mă protejeze de schije aruncate în suflul exploziei. Mi-a luat ceva timp până să îmi revin și, deși eram amețită, m-am ridicat și mi-am continuat drumul.

— Timp rămas?

— 17 minute, veni răspunsul în cască.

Am mers pe un drum acoperit de lespezi din beton, verificând constant în urma mea. Am mers vreo 50 de metri și am dat de o altă intersecție. Am auzit un fel de mârâit și m-am oprit.

Pe colțul intersecției se afla – sau mai bine spus se aflase cândva – un bar, căci acum era doar un gard dărâmat și vreo 2-3 mese într-o curte micuță. Pe zidul casei, reclama localului, deși decolorată din cauza ploilor și a soarelui, încă se mai ținea într-un cui. Ușa era dărâmată și din interiorul clădirii se auzea un sunet ciudat.

Am îndreptat arma spre ușă, dar n-am apucat să trag. Câțiva lupi s-au năpustit asupra mea. Păreau înfomețați și nu știu de ce aveau impresia că eu sunt inclusă în meniul lor. Doi dintre ei m-au atacat direct, în timp ce alți trei așteptau urlând sinistru și arătându-și colții. Pe primul l-am nimerit fără să clipeșc, dar al doilea m-a doborât la pământ.

Căzătura mea pe spate a fost violentă și am resimțit-o din plin în toate oasele. Eram întinsă cu fața în sus, ținând strâns arma cu ambele mâini, încercând să mă eliberez. Puteam simți în față respirația lupului, colții săi albi erau chiar deasupra gâtului meu. Animalul rânjea frenetic și pentru o clipă m-a cuprins groaza. Mâinile începuseră să-mi tremure pe măsură ce animalul se apăsă cu toată greutatea pe mine. Am scos un strigăt turbat și, cu un ultim efort disperat, am aruncat lupul de pe mine, cu tot cu armă. Nu am stat pe gânduri. Am scos pistolul de la brâu și l-am împușcat de trei ori.

Animalul a scheunat scurt, apoi s-a prăbușit la pământ. Ceilalți băteau în retragere. Am sărit rapid în picioare, m-am dat peste cap și mi-am recuperat arma pe care o aruncasem mai devreme. O țineam îndreptată spre ei, așteptând ca fiarele să facă următorul pas. Dar au preferat doar să își arate colții și să mârâie amenințător în direcția mea.

— Foarte bine, am spus eu. Cum vreți voi.

Am apăsat pe trăgaci și am scăpat definitiv de mârâitul ăla enervant. Mi-am șters arma de praf și mi-am continuat drumul, lăsându-mă ghidată de dispozitivul aflat pe mână. Am traversat intersecția și am mai mers puțin, până să aud iar focuri de armă. Am fugit în josul străzii, căutând cu privirea un loc în care să mă pot ascunde.

N-am găsit altceva în afară de o poartă de fier deschisă, în spatele căreia se afla o curte. Am intrat rapid înăuntru. Pentru o clipă, m-am bucurat că nu mă mai aflam expusă în mijlocul străzii. Am cercetat cu grijă acoperișul clădirii din față, ca să mă asigur că nu intram în raza de acțiune a nimănu, apoi am înaintat cu pași mici, căutând locul de unde se auziseră mai devreme împușcăturile.

În curte am găsit alte mașini abandonate, câteva încă aveau vechile plăcuțe de înmatriculare folosite demult, înainte de regionalizare. Pe o rampă auto stătea urcată o rablă, cândva o dubișă. M-am apropiat și am privit atentă. Nu mai rămăsese mai nimic din ea, rugina cojise aproape toată vopseaua, farurile erau sparte, masca din față lipsea, cauciucurile erau sparte, iar numărul era șters.

— CS 40 J..? am încercat să citesc numărul, dar ultima parte era ilizibilă.

Mi-am pierdut pentru o clipă concentrarea și m-a costat scump. Am realizat greșeala abia când am simțit durerea puternică de pe coloană. Cineva cu o mască pe față m-a lovit cu o bară de oțel în spate. A doua lovitură m-a nimerit în ceafă. Am scăpat arma în momentul în care m-am prăbușit în genunchi. Tipul se pregătea de o a treia lovitură, dar nu i-am dat timp, căci m-am răsucit de la mijloc și am prins bara fix înaintea de a o coborî asupra mea.

M-am împins cu toată forța și am reușit să mă ridic. Tipul împingea și el spre mine cu toată puterea lui, așa că, într-un moment în care nu se aștepta, am dat drumul brusc metalului, dezechilibrându-l. L-am lovit în stomac cu genunchiul și l-am văzut cum se crispează de durere. Din săritură, i-am mai aplicat o cizmă fix în vârful nasului. A urlat. M-am pus în spatele lui și mi-am fixat mâinile în jurul gâtului. I-am prins ferm fruntea și bărbia și, cu o smucitură puternică, i-am răsucit capul. Am auzit un trosnet, ca și cum cineva ar strivi sub picioare o creangă putredă, apoi bărbatul nu a mai mișcat.

Din clădire au ieșit alți doi, înarmați, dar nu am așteptat să-și dea seama de întreaga situație. M-am rostogolit spre armă și am tras trei focuri precise. În secunda de liniște de după, arma m-a avertizat că trebuie reîncărcată..

N-am apucat. În spatele meu se auzea sunetul unor pași în alergare. Câteva gloanțe m-au obligat să mă las pe spate, pentru a le evita. O clipă am avut senzația că timpul stă pe loc, oferindu-mi posibilitatea să analizez mișcările pe care le făcea cel ce fugea înspre mine. Respiram lent, am închis ochii o sutime de secundă și mi-am tras sufletul. Gloanțele nu aveau cum să mă nimerească. Erau trase anapoda, de către cineva care sigur nu mai făcuse asta în viața lui. Am dus mâna spre cuțit, l-am scos din teacă și l-am aruncat înspre el. Părea să am tot timpul din lume. Mă mișcasem mult mai rapid.

Cuțitul se învârti încet în aer, lama lui lucind în razele soarelui. L-am urmărit cu privirea un interval care părea lung de zeci de secunde, însă brusc timpul și-a revenit la cursul normal. Cuțitul prinse din nou viteză, gloanțele trecură șuierând pe deasupra mea, în timp ce eu m-am lipit de pământ. Am ridicat privirea și l-am văzut pe bărbatul de mai devreme cum cade, cu vârful cuțitului meu înfipt în piept. Nu fusese o idee bună să intru aici. M-am întors pe călcâie și am decis să părăsesc curtea.

— Amatori, peste tot doar amatori, am oftat eu. Timp rămas?

— 14 minute.

— Suficient.

La ieșire din curte m-am uitat din nou spre strada de pe care am ve, doar să mă asigur că nu mă urmărise nimic până aici. În stânga mea, o altă intersecție. Am mai făcut câțiva pași și am văzut în mijlocul ei un ceas înalt cam de doi metri. Ceasul era făcut din ceva ce semăna cu cărămida galbenă și avea câteva brațe metalice pe care atârnav trei clopote, din alamă. Probabil cândva avusese mai mult de trei clopote, probabil cândva ceasul arătase și ora exactă, însă acum doar minutarul mai era prins de cadran, cel puțin cel din partea mea, căci ceasul avea mai multe fețe.

Am trecut pe lângă o clădire mare, lungă, care, spre deosebire de celelalte de până acum, se ținea destul de bine. Era o vilă în stil vechi, câteva din geamurile ei erau încă intacte, deși rama de lemn putrezise. În jurul ramelor arhitectul gândise probabil niște capete de leu, așa cum se purta pe vremuri. Oricum, toate erau ciobite și nu se mai înțelegea mare lucru din forma lor inițială.

Vizavi de această clădire era un parc, înconjurat de un gard năpădit de bălării. Vreo doi platani bătrâni erau culcați la pământ, blocând intrarea în parc. Nu conta, oricum dispozitivul de pe braț îmi indica cealaltă direcție. Am dat colțul și am intrat pe o alee, probabil o zonă pietonală, pavată cu dale de granit. La capătul ei se înălța semeț o catedrală masivă care, în ciuda trecerii timpului, nu părea să fi fost afectată prea mult. Cel puțin, nu din unghiul în care o

priveam eu.

Pe lateral, chiar la intrarea pe stradă, se aflau ruinele unei foste galerii de artă. Privind-o, mi-am văzut reflexia într-una din ferestrele rămase intacte. Stop! Undeva în apropiere, un încărcător tocmai intrase în lăcașul unei arme. Un sunet prea cunoscut.

Mi-am ținut câteva clipe respirația, apoi m-am întors spre geam și am început să trag. Geamul s-a făcut țândări. Am intrat și am cercetat încăperea. Din spatele unui pian masiv, care acum era făcut țândări de rafala mea, puteam auzi o respirație groaie. Am mai tras câteva focuri în direcția aceea. Respirația s-a stins într-un icnet.

Ocolind pianul, am văzut un bărbat întins pe jos, cu spatele rezemat de zid, plin de sânge, râzând la mine. Am îndreptat arma spre el, pregătită pentru un nou și definitiv glonte, dar el a deschis pumnul și a lăsat să alunece la podea un obiect metalic, mic și dreptunghiular.

— La naiba, mi-am zis când am înțeles că am o grenadă la picioare.

Când am auzit clinchetul, eram deja în poziția de sprint. În clipa în care s-a declanșat explozia, săream prin geamul prin care intrasem. M-am rostogolit și am rămas nemișcată, sperând să fiu încă în viață.

Eram. Am dat să mă ridic, dar o durere îngrozitoare în brațul drept m-a trântit la pământ. Nu scăpasem nevătămată, explozia mă rănise grav. Arsele o parte din costum și o bună bucată din carne. Plaga mă ustura, mirosul de carne arsă îmi pătrunse în nări și îmi provoca greață. Am vrut să curăț cumva rana, dar nu am reușit decât să îmi sporesc durerea. Am început să tremur. Atât de nervi, cât și de durere. Pielea mă ustura îngrozitor.

— Secvență antrenament încheiată! se auzi undeva o voce de femeie.

— Dar mai pot continua, mai am timp! am țipat eu. Pot să o fac!

— Negativ, se auzi vocea din nou. Pregătește-te de extracție.

M-am ridicat încet și am așteptat vreun minut, poate mai puțin, până a apărut o dubă neagră. Două persoane s-au dat jos și au venit spre mine. Una îmi luă armele din mână, iar cealaltă îmi rupse mâneca și îmi aplică un spray pe rană. Am simțit cum o răcoare plăcută îmi cuprinde brațul, iar durerea se diminuează.

M-am urcat în mașină împreună cu cei doi. Am lăsat capul pe spate și am oftat, supărată. Eșuasem. Pe geamul mașinii, peisajele îmi treceau iute prin fața ochilor, iar lumina soarelui se intensifica pe măsură ce mașina mergea mai repede, și mai repede. Imaginea devenea tot mai neclară.

Eram amețită. Una dintre persoanele care mă ajutase încerca să îmi spună ceva, dar nu înțelegeam ce spune...

O voce undeva în fundal continua să mă strige. Totul era îmbrăcat în lumină, imaginile se pierdeau, la fel și sunetele.

Mi-am revenit pentru o clipă și am realizat că stăteam întinsă într-un pat.

— Hei, hei! se auzi o voce de femeie. Ești bine? Nu, nu închide ochii!

— Ce? am întrebat.

Eu întrebam?

— Așa, vorbește cu mine, continuă ea. Încearcă să stai trează!

— Lena?

O voce care era a mea spusese „Lena”. Sau întrebase?

— Da, așa, vorbește cu mine. Ne-ai speriat rău de tot. Ce iei de obicei?

— Ce?!

— Prafuri, pastile, picături, sau injectabil?

Nu vedeam rostul întrebării, camera se învârtea cu mine și îmi era foarte greu să deschid gura și să pronunț cuvinte.

— Nu înțeleg, ce... ce tot spui!

— Ce dozaj iei de obicei? Îți mai aduci aminte când ai luat ultima dată?

M-am uitat la ea cu o privire pierdută. Lena extrase din brațul meu o seringă cu un lichid roșu închis și umplu niște eprubete.

— Nu... nu, am zis eu. Ace... nu!

— Stai liniștită, a trecut deja, mi-a spus zâmbind cea pe care o strigasem Lena. Vreau să văd de ce ai luat-o razna.

— Nu, eu... eu...

Am mai vrut să zic ceva, dar mi-am simțit capul mult prea greu. Am închis ochii. Doar pentru o clipă, sau cel puțin așa cred.

CAPITOLUL 6

Sigur nu mai eram în camera cu vechea saltea. Îmi dădusem seama de asta după lipsa mirosului de mucegai, după atingerea materialului moale care mă învelea, după fumul de țigară care venea din partea cealaltă a camerei, după lipsa grătilor de oțel de la ferestre. Am încercat să îmi mișc mâinile, dar erau legate.

Mă aflu într-o cameră mult mai mare. Pereții fuseseră văruiți într-un verde măsliniu, cu modele albe. Patul pe care stăteam era mare, moale, iar așternuturile miroseau a proaspăt spălat. Din ce puteam vedea, stând întinsă pe pat, în cameră mai erau o canapea și o măsuță de cafea. Pe măsuță era un ecran, iar imediat lângă el era proiectată harta 3D a unui oraș.

Ce drăguț, m-am gândit eu, mi-au făcut un upgrade de hotel.

Am auzit zgomote dinspre ușa ce ducea în baie. Dan discuta cu cineva, probabil la telefon, în orice caz suna foarte important, așa că m-am prefăcut în continuare că dorm.

— Da, domnule, am înțeles! Știu, m-a sunat... Au plecat acum în oraș... Da, desigur, am vorbit... Măine seară la 18, doar că... Am înțeles, nu cred că e prudent... Nu, nu încă, dar vă anunț... da, sigur, am primit dosarul ei, Lena îl verifică în momentul ăsta... nu cred că ar fi prudent să ne întoarcem imediat la avanpost... da, am înțele... mă scuzați. Mă crezi prost?

Brusc mi-am dat seama că nu se mai adresa interlocutorului său, ci mie.

— Da, da, cu tine vorbesc, mă crezi prost?

Prost, nu. Necivilizat, grosolan, brutal, țicnit, antipatic, bătăran, sălbatic, nebun, violent, înspăimântător poate, dar nu prost.

Am deschis ochii și l-am văzut stând în dreptul patului pe care mă aflu, uitându-se fix la mine.

— Bună dimineața, prințesă, spuse ironic, făcând o plecăciune. Ai decis să nu te mai prefaci că dormi?

L-am ignorat, nu aveam dispoziția necesară pentru glumele lui idioate. Se apropie de marginea patului și, spre surprinderea mea, desfăcu sfoara care îmi lega mâinile. M-am ridicat puțin și mi-am sprijinit spatele de perete, mă durea încheietura mâinii stângi. Pe ambele brațe aveam câteva răni, arătau de parcă m-ar fi zgâriat o pisică.

— Te-am legat ca să nu-ți sfășii singură toată pielea, îmi spuse Dan.

— Ce? De ce aș face asta? am întrebat eu sincer mirată.

- Tu să îmi spui. Ce naiba droguri iei de obicei?
- Nu consum nimic, am răspuns ofensată.
- Da, sigur. Mie-mi zici, am văzut ce apucături ai și tu, și Alexandru.
- Nu am luat nimic!
- Și pastilele alea? Alea galbene? Alea pe care le-ai luat atunci în baie?
- Nu le-am mai luat.

Am încercat să îmi aduc aminte dacă le mai luasem. Nu le mai luasem.

- Oricum, sunt doar niște calmante, în plus ce îți pasă ție ce dracu' iau eu?

— Când cineva intră în sevrăj, începe să vadă insecte pe piele și începe să și-o sfâșie singur, de nebun, punându-mi planul în pericol, îmi pasă!

Am rămas mască, îmi aduceam aminte, vag, fragmente din ceva. Îmi aminteam că mi-a fost rău, îmi aminteam că am vomitat de câteva ori, îmi aminteam gândacii de pe saltea. Dar să fi fost toate astea doar de la faptul că nu îmi luasem medicamentele? Nici măcar nu știam ce conțineau pastilele. Adică aveam mereu coșmaruri, așa că tata mă dusese la un medic, iar medicul mi-a dat o rețetă. Nu văd de ce tata mi-ar face rău. Le luam de mulți ani, doar așa puteam dormi liniștită.

Doar o dată sau de două ori uitasem, iar coșmarurile care au urmat au fost groaznice. Tata mă certa mereu când uitam și îmi explica tot timpul despre importanța respectării tratamentului.

- Nu, am spus eu într-un final. Nu e de la pastile, nu are cum.

- Puțin îmi pasă, zise Dan. Fă bine și nu muri până mâine la șase.

- De ce?

— Am vorbit cu tatăl tău. A acceptat târgul. Deci vezi cum faci să nu te rănești și mai rău până mâine. Își vrea fata înapoi.

Se întoarse cu spatele și luă de pe masă cana cu cafea. Mă privi câteva clipe, apoi îmi oferă și mie. Mă scosese din sărite, dar muream de dorul unei cești de cafea. În plus îmi ardea gâtul de sete. Am fost destul de dezamăgită de gustul prost și slab pe care îl avea. Dan deschise fereastra și își aprinse o țigară.

Parcă îmi făcea în ciudă, îmi mușcam buza doar ca să nu deschid gura. Am luat vreo două guri de cafea, dar parcă nu intra deloc fără țigară. Preferam să nu mănânc două zile decât să beau o cafea fără să fumez măcar o țigară, – da, sunt dependentă de țigări, e vreo problemă? Mi-am luat inima în dinți:

- Îmi poți da... te rog, o țigară?

- E greu să trăiești din mila altora, nu? Îmi zise, aruncându-mi pachetul.

- Mulțumesc!

Vrând să mă ridic, am realizat că eram îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte făcută dintr-un material subțire, roz, cu un imprimeu *cretin*. Cămașa era destul de transparentă. Căutam cu privirea ceva în jur, cumva jenată. Dan îmi aruncă un halat făcut din același material oribil ca și cămașa. Nu am ezitat să îl îmbrac, cel puțin nu mi se mai vedeau formele prin haine.

Pășind molcom, m-am îndreptat spre fereastră. Am dus țigara la gură și am prins-o ușor cu buzele. Dan îmi făcu semn să mă apropii și îmi aprinse țigara.

- Să nu îți vină și alte idei, spuse el, trăgând arogant un fum

O, doamne! Uitasem de *întâmplarea* aceea. Ce-i drept, cu toate cele petrecute, nu avusesem timp să mă gândesc la asta. Atunci am crezut că Alex mă va omorî dacă află, nicidecum nu mă gândisem că Dan era cel care îmi pusese gând rău.

Am lăsat privirea în jos spre cana de cafea din mână, cred că mi se înroșiseră obraji. Stătea acolo așteptând parcă răspuns la cele întămplăte, dar eu nu puteam scoate nici măcar un sunet. Mi se pusese un nod în gât, nici din țigară nu mai puteam trage bine.

- Deci? spuse el într-un final. Legat de seara aia în care...

- Nu cred că... m-am trezit eu vorbind. Adică nu cred că mai are rost să discutăm acum.

— Sigur, spuse el ridicând din sprâncene. De ce te-ai înroșit așa? Să fie oare din cauză că de obicei doamnele de talia ta plătesc doar prestația, nu și discuția de după? Îmi pare rău că n-am făcut o poză să îi trimit lui Alex, deși la cât de mult îi pasă de tine sunt sigur că n-ar fi zis nimic.

Ceașca mea s-a lovit de pervazul gemului, scoțând un sunet țipător, fără să se spargă, dar l-a felul în care am trântit-o nici nu mai avea mult. Ochii lui erau ațintiți spre mine, avea din nou privirea aceea rece și plină de ură pe care o mai întâlnisem de câteva ori zilele astea. Am strâns din dinți, dacă lucrurile ar fi stat altfel, atunci l-aș fi pocnit.

— Vrei să ne prefacem că nu e așa? spuse el, prinzându-mă de mână și trăgându-mă mai aproape. Sau vrei să continuăm de unde am rămas?

— Nu pune mâna pe mine! am izbucnit eu.

— Serios? Care-i problema, nu mă mai ridic la standardul tău? Atunci în baie nu mi s-a părut că ai avea ceva împotrivă. Mai ții minte?

— Dă-mi drumul!

— Sau ce, mă concediezi? mă întrebă Dan. Consideră că mi-am dat demisia.

Mă strânse și mai tare. Stăteam acolo uitându-mă la el, nu îmi venea să cred că fugisem în brațele lui ca să mă răzbun pe Alex. Nici el nu era cu nimic diferit. Mă înspăimânta până în măduva oaselor. Tot ce voiam atunci era să pot fugi cât mai departe.

— Vreau să încetezi, uite, îmi pare rău, am spus eu. Nu pretinde că mă cunoști, nu știi nimic despre mine.

— Nu pretind nimic, spuse el. Ești doar o fetiță proastă, care a crescut având tot ce îi pofteste inima, ba chiar mai mult. N-a trebuit să vii niciodată de la școală și să ai grijă de frații tăi din cauză că părinții lucrau în ture la fabrică. Nu cred că ai fost vreodată bătută la școală de vreun profesor pentru simplul fapt că ai fost prea preocupat cu munca, pentru ca să îți mai faci și tema la mate. Ai fost măcar la școală? Ai purtat vreodată uniforma aia oribilă care face toți copiii să arate la fel? Știi măcar cum arată?

— Eu, eu am luat ore acasă de la profesori.

— Normal, habar nu ai ce înseamnă să fii un simplu muritor de rând. Pun pariu că nici măcar nu știi care e salariul obișnuit. Știi cât câștigă cineva care lucrează la Grințieș, la uraniu? Sau, atâta timp cât tu o duci bine, te doare în cur de restul?

Am lăsat din nou privirea în jos, nu știam ce să răspund. Îmi pusesem și eu câteodată întrebări legate de viața oamenilor, dar Alex nu mă lăsa să gândesc prea mult. Nu suportam când mă lua peste picior, iar acum și Dan făcea același lucru.

— Răspunde, știi?

— Încetează! am spus eu. Mă doare!

— Nu cred că ai fost vreodată bătută măr, să nu mai poți nici măcar să miști un deget din cauza durerii, să nu mai știi nici cum dracu' te cheamă, și de ce? Fiindcă în șoaptă ai îndrăznit să te întrebi dacă nu e ceva anormal cu modul în care se conduce țara.

— Țara?

— Scuze, am uitat că voi în Capitală vă tot împărțiți titluri unii altora. Crește mândria în voi când spuneți că sunteți conducătorii unui regat. Nu? Ar fi cazul ca cineva să readucă democrația la noi în țară.

— De ce? Fiindcă a funcționat atât de bine în trecut?

— Ce îți mai aduci tu aminte de trecut, în afară de minciunile spuse de ei? Câți ani ai?

— Ce? Am 21.

— Aveai un an când s-a terminat războiul, eu aveam șapte. Tatăl meu a murit în războiul ăla.

— Mulți au murit, Dan, nu e vina celor care conduc astăzi. Nu ei au început războiul, ei doar au fost înțelepți și au întors spatele sistemului corupt și dizgrațios care...

— Îmi reciți cumva discursul de la Iași?

Avea dreptate, exact asta făceam. Nu eram în stare să zic două vorbe bune la adresa familiei regale, cel puțin nu din proprie inițiativă. Așa că și de data aceasta am recitat lingușelile scrise de alții. *Asta mă face să par și mai idioată, nu?*

— Ești fantastică, îmi spuse el. Să nu mai spunem că ai creierul spălat rău de tot. Poți gândi și singură sau mereu o fac alții pentru tine?

— Eu...

— Da, lasă, e mai bine să nu gândești singură. Pe mine m-a costat patru ani de închisoare folosirea excesivă a creierului. Și când am ieșit de acolo, am aflat că nevasta mea a fost împușcată și că fata e folosită pe post de cobai în unul din Centre.

— Centre?

— Centrele de Formare! mi-a răspuns el. Las-o baltă, oricum tu habar n-ai pe ce lume trăiești.

Nu știam ce să îi spun. O parte din mine voia să îi spună că va fi bine, iar alta voia să-i dea cu ceva în cap și să fugă. N-am putut spune nimic, simțeam cum mi se umezesc ochii, dar nu aveam de gând să plâng. Mi-am tras mâna și mi-am căutat atentă cuvintele. Era nervos, așa că orice cuvânt ales greșit putea declanșa o izbucnire violentă din partea lui.

— Îmi pare rău, știu că orice aş spune acum nu ar îndrepta lucrurile, dar n-am știut...

— Normal că n-ai știut, completă el. Ce naiba să știi tu, lumea ta se rezumă la petreceri, rochii, mașini luxoase, pantofi și cine festive.

— Sigur, e așa de ușor să judeci când privești din afară, am spus eu. Îmi pare rău pentru tot ce ți s-a întâmplat, și sper din suflet să îți recuperezi fiica, dar asta nu îți dă nici un drept să mă judeci pe mine, nu e vina mea. Crezi că eu o duc mai bine acolo, în tot *puful* acela?

— Săraca fată bogată. Mă faci să râd!

Nu am mai zis nimic, mi-am mutat privirea spre fereastră și am urmărit norii care se adunau pe cer. Am mai băut o gură de cafea și am tras un fum. Simțeam aerul rece de afară, adierea vântului care anunța ploaia. Era mijlocul lui mai, sau aproape, nu mai știam ce zi era exact. Totuși schimbările bruște de vreme erau ceva obișnuit în ultimul timp.

Soarele de abia se mai vedea prin norii negri. Câteva raze reușeau să mai treacă dincolo de ei, sigur avea să urmeze o furtună zdravănă. Am privit așa câteva clipe în gol. Dan mă făcuse să pun la îndoială toată lumea pe care o știam. Prea departe de adevăr nu putea fi. Lăsând deoparte luxul, mașinile, servitorii, mâncarea excelentă, hainele scumpe, nu era o mare diferență. Nici eu nu aveam prea multă libertate, trebuia mereu să fac ce spuneau alții, să mă îmbrac cum spun ei, să citesc discursurile pe care alții le scriau, să aprob mereu părerile lor idioate.

În fața lui Alex nu aveam nici un cuvânt de spus. Dacă se purtau așa cu mine, mă întreb cum se purtau cu oamenii de rând. Știu că Alex nu avea respect pentru nimeni și nimic, dar restul? Și tata? Tata, care nici măcar nu a vrut să mă asculte când am încercat să-i vorbesc despre adevărata față a lui Alex. Și el era la fel?

Într-un final, amândoi sunt niște idioți!

Nu pusese niciodată la îndoială deciziile lor, sau ale celor aflați la conducere. De ce o făceam acum? M-am întors spre Dan, părea să se mai fi calmat. Undeva, înăuntrul meu, înțelegeam de ce era atât de dur cu mine. În ochii lui și ai partenerilor lui, eu făceam parte din altă clasă socială. Cei ca mine îi cauzaseră mult rău, așa că nu mă puteam aștepta la compasiune din partea lui. În schimb mă puteam aștepta la reproșuri și atacuri dure, căci undeva în adâncul lui avea impresia că, dacă mă rănea pe mine, îi rănea și pe cei ca mine.

Cei ca mine? Dar cine eram eu? În ochii lui și ai prietenilor săi eram produsul unei societăți lipsite de compasiune, în care fiecare speră să-i fie lui bine, o societate mecanică care nu pleacă urechea la problemele celorlalți. Care nu se sinchisește să întindă mâna celor care cer ajutor. Ne preocupăm de lucruri lipsite de sens, lucruri inutile. Am șters definitiv din limbajul nostru cuvinte precum comunitate, fraternitate, onoare, unitate, etică, valoare, libertate, moralitate, le-am înlocuit

cu singurătate, izolare, sclavie, frică, teamă, lașitate și am instalat o stare de paralizie din care cu greu aveam să ne trezیم.

Stai așa!

Am scuturat ușor din cap. O luasem razna. M-am uitat la fumul care ieșea din țigară și mi-am mușcat limba. Ciudat cum în momentul acela mă simțeam mai în siguranță ca niciodată. Era o senzație de relaxare pe care nu o simțisem niciodată alături de Alex. Probabil îmi era viața pusă în pericol, dar, cel puțin pentru prima dată de când mă știam, era viața mea. Cuvintele pe care le spuneam, gesturile pe care le făceam, toate erau ale mele. Făcute de mine, nu dictate de alții.

— Acum un an, un an și ceva cred că era, am spus eu luând ultima gură de cafea din ceașcă, eram la Cluj să vizităm grădina botanică, eu și Alex. Roia multă lume în jurul nostru, primarul, consilieri locali etc. Toți cei care lucrau acolo au fost chemați în ziua aia la lucru. Am făcut un tur și am văzut toate plantele, copacii, florile. Foarte frumoasă grădina. La un moment dat m-am desprins de grup și am mers cu niște botaniști ca să văd soiurile de trandafiri, sunt florile mele preferate, voiam să iau câteva exemplare excepționale pentru grădina de la Brașov. Unul dintre angajați, să fi avut vreo 30 de ani, nu îmi aduc aminte prea bine, nu i-am dat prea multă atenție, mi-a oferit un trandafir. Am răspuns cu un zâmbet și am mulțumit pentru gest. Lui Alex nu i-a picat bine. Când am ajuns acasă, era și băut, înțelegi,... am ajuns să ne certăm din cauza acelui trandafir... și...

M-am aplecat peste pervazul geamului și am privit în gol.

— Încă mai îmi aduc aminte privirea turbată pe care o avea Alex, expresia de pe față când i-am spus că nici măcar nu îl cunoșteam pe tipul respectiv. Mi-a strigat atunci că sunt proprietatea lui, și că are dreptul să facă ce vrea cu mine.

Doar gândul la întâmplarea aceea mi-a readus lacrimile în ochi. Am aruncat în curte chiștocul de la țigară și m-am întors spre Dan.

— Pe scurt, am zis eu, el mi-a rupt două coaste și m-a băgat în spital, iar în final tot eu am fost cea care a trebuit să își ceară scuze.

Nu a spus nimic, doar m-a privit. Am vrut să mai zic ceva, dar ar fi fost în zadar, și așa spuseseam prea mult. Sonia era singura care știa de toate astea. Nu știu de ce am simțit că trebuie să mă descarc în fața unui străin, dar o făcusem. Ceva în mine se schimbaseră în ultimele zile, nu știu ce, nu știu dacă era de bine sau de rău. Oricum, orice ar fi fost, nu mai putea fi ca înainte.

Nu te mai gânde la Alex, o să plătească pentru tot răul făcut!

M-am întors cu spatele și am luat pachetul de țigări de pe pervaz. Era gol, așa că l-am mototolit în mână și l-am aruncat pe geam. Am încercat să nimeresc un coș de gunoi de afară, dar am ratat din cauza vântului, care acum bătea și mai tare. Undeva în zare se vedeau niște fulgere.

Era o liniște deplină, semn că nu mai era nimeni în casă. Unde plecaseră ceilalți?

O voce interioară părea să mă cheme, un mic suspin undeva, un strigăt de ajutor. Am simțit cum îmi fuge imaginea din fața ochilor și m-am sprijinit cu ambele mâini de pervaz.

— Ești bine? l-am auzit pe Dan întrebând.

— Da, am amețit doar. Sunt bine acum.

Strigătul de ajutor continua să sune în capul meu. Trebuia să ajung undeva. Nu cred că aveam vreo șansă să plec, Dan nu se dezlipa de pistol, iar eu nu puteam face față unei lupte corp la corp. În plus, eram și slăbită. Sunetul slab din capul meu se intensifica, voiam să îl fac să înceteze, dar nu știam cum. Oare era încă o halucinație produsă de întreruperea bruscă a tratamentului?

Am încercat să ignor vocea și, preț de câteva clipe, mi-a reușit. Întorcându-mă spre Dan, i-am pus întrebarea care îmi stătea pe limbă de când Lena îmi spusese că a fost închis.

— De ce ai fost... știi tu... la închisoare?

— Nu te privește, mi-a răspuns el scurt. De ce ai rămas cu el după toate astea?

— Ha, am pufnit eu în răs. Serios? Și ce altă opțiune aveam?

— Omul când vine pe lume are pe el doar pielea, pe parcursul vieții depinde doar de el dacă se leagă cu propriile lanțuri sau îi lasă pe alții să îl lege cu ale lor.

— Nu te credeam filosof.

— Ceea ce demonstrează că nici tu nu știi prea multe despre mine.

— Ce nu înțeleg eu e cum ai ajuns la mine, adică cum ai ajuns să fii gardianul meu. Nu ar trebui să fii pe lista neagră... oameni căutați, ceva?

— Am avut ajutor din interior.

— Ce? am reacționat eu. Adică avem o *cârțiță*?

— Folosește pluralul, ai fi surprinsă să știi câți oameni îți zâmbesc în fiecare zi, iar în gând te înjură. Să nu te aștepti la nume. După cum spuneam și mai devreme, în Capitală aveți o securitate de toată jena. Până și un copil de zece ani ar putea să vă spargă fișierele. Ești bine?

Mâna mea se duse spre frunte. Amețeala mă cuprindea din nou. Vocea care cerea ajutor revenea în mintea mea. Simțeam chemarea ei, o simțeam în fiecare celulă a corpului. Trebuia să plec, trebuia să fac cumva să plec. Să mă duc să o găsesc sau aveam să înnebunesc.

— Poate ar fi bine să te întinzi în pat, îmi sugeră el.

— Nu, nu. Sunt bine.

— Nu pari a fi. Am să o chem pe Lena.

— Sunt doar amețită, o să treacă.

Te rog, ajută-mă! Vocea răsună acum clar. Știam că era necesar să fac ceva. *Încearcă să îți aduci aminte tot ce ai învățat! Te rog, ajută-mă, au să mă împuște. Te rog!*

— Cum adică ce-am învățat? m-am trezit eu vorbind.

— Poftim? spuse Dan.

— Scuze, gândeam cu voce tare.

M-am îndepărtat de geam și am privit un timp spre sticla de coniac de pe masă. Oare chiar puteam să fac asta? Și, dacă reușeam, unde m-aș fi dus? Nici nu știam unde mă aflam. Puteam fi oriunde. Și ce avea să se întâmple dacă nu reușeam?

Am pus mâna pe sticlă și am desfăcut dopul. Ca să nu se prindă de ceea ce aveam de gând, am luat o gură zdravănă din sticla de coniac. Dan mi-a zâmbit când m-a văzut strâmbându-mă de la gustul înțepător al băuturii. Am pus capacul la loc și m-am apropiat de el. I-am făcut semn dacă vrea și el. Nu mi-a răspuns, a râs doar. I-am zâmbit și m-am apropiat ușor de el. Mi-am mutat privirea spre fereastră și am încercat să-i distrag atenția.

— Se apropie furtuna.

— Da, așa se pare, spuse privind spre cer.

Neatenția lui îmi oferă un avantaj, așa că mi-am luat avânt și l-am lovit în cap. Nu știu cum am reușit, dar sticla s-a spart de ceafa lui. S-a clătinat, apoi a căzut în genunchi. Gâtul sticlei îmi rămase în mână. Nu eram sigură dacă sângera, sau era doar coniacul care îi curgea pe cămașă. N-am stat să aflu, m-am aplecat și i-am scos pistolul din teacă.

Am deschis ușa și am luat-o la fugă pe coridor, spre scări, lăsându-l pe Dan întins pe covor, probabil inconștient. Cred că am coborât scările câte două odată. Brusc m-am oprit, amintindu-mi că nu puteam pleca încă din casă.

Brățara! M-am îndreptat înspre bucătărie, căutând orice obiect ascuțit care mi-ar fi permis să o tai. Inima îmi bătea puternic. Dan putea să își revină în orice clipă, iar de data aceasta nu eram sigură că va mai fi atât de *blând* cu mine. În unul dintre sertarele bucătăriei am găsit un cuțit. Am băgat lama pe sub dispozitiv și am tras cât am putut de tare. Ghinion, însă, lama nu era suficient de ascuțită.

Primul impuls a fost să încep iar să plâng, *dar nu, gata cu smiorcăiala*. M-am încurajat singură și am mai încercat încă o dată să rup brățara. Într-un final, am auzit cum plasticul de la încuietore pleznește.

Picioarele mele au luat-o la goană înapoi pe hol. Am pus mâna pe clanță și am vrut să deschid ușa. Dar un zgomot în spatele meu m-a oprit, apoi am văzut așchiile sărind din ușa de lemn în momentul în care un glonț mi-a trecut chiar prin fața ochilor, – *oops, am încurcat-o!*

— Nici să nu te gândești, am auzit vocea nervoasă a Lenei în spatele meu. Întoarce-te ușor cu fața spre mine și aruncă pistolul jos!

M-am întors. Ținea arma cu ambele mâini, îndreptată hotărât către mine. Nu o mai văzusem așa nervoasă. De la ceilalți te-ai fi așteptat să reacționeze urât la orice gest de-al meu, dar ea, ea părea amuzantă, prietenoasă, dulce, chiar. Acum însă se potrivea perfect cu întreg decorul. Însă vocea prezentă în capul meu nu mă lăsa să gândesc prea mult, tot ce știam era că trebuia să scap din casa aceea.

— Haide, Lena, am spus eu ironic, știm amândouă că nu ai să apeși pe trăgaci. Nu te văd în stare să omori pe cineva. Asistentele medicale vindecă rănille, nu le provoacă.

— Nu și cele care se angajează la închisoare ca să-și ajute fratele să evadeze, a răspuns ea la fel de ironic ca mine. Trei gardieni am împușcat în seara în care a evadat Dan, iar celui de-al patrulea i-am tăiat gâtul când era să mă prindă. Așa că nu îmi spui mie cum și pe cine pot sau nu să omor.

Blufează, m-am gândit eu. Nu avea să mă împuște, la drept vorbind, nici eu nu aveam de gând să trag în Lena, era singura persoană care îmi arătase o fărâmă de blândețe de când am ajuns aici. Probabil și eu aș fi reacționat la fel în locul ei.

— Îți zic pentru ultima dată, lasă arma jos, m-a avertizat ea.

— Nu, Lena, am spus eu. Îmi pare rău.

— Pune arma jos! a țipat ea.

— Vrei să jucăm jocul ăsta sau vrei să te duci sus, să vezi dacă Dan e bine?

Lena se schimbă la față, ochii ei frumoși erau acum înceteșoși de mânie. Mâna începu să-i tremure pe armă. Încercă să o țină strâns, dar se pierdu cu firea și țipă din nou spre mine:

— Ce i-ai făcut?

— Va fi bine, dar s-ar putea să aibă nevoie de ajutor, am mințit eu, arătând spre scările ce duceau la etaj. Drumul e liber, du-te și verifică!

— Dacă a pățit ceva, jur că te omor cu mâna mea.

Mâinile îi tremurau și mai tare și în ochi îi apărură lacrimi. Se încăpățâna să țină arma îndreptată spre mine, dar nici eu nu aveam de gând să dau înapoi.

— Știu ce ești, spuse ea cu jumătate de gură. Escu mi-a trimis dosarul tău. Prima dată nu înțelegeam de ce delirezi, apoi Andrei a accesat niște fișiere secrete și am aflat totul despre tine. Știu ce ești!

— Dacă știi, atunci realizezi că, dacă apăs pe trăgaci, nu am să ratez! Am stat o clipă și am examinat-o din priviri, – *ce naiba mă făcea să vorbesc în halul acesta?* Fratele tău așteaptă, e rănit. Tic-tac, Lena, ce faci, stai de vorbă aiurea sau îi sari în ajutor?

— O să venim după tine, îmi spuse, lăsând arma în jos.

Ușa se trânti în urma mea, iar eu am luat-o la fugă pe drumul de țară, spre ieșirea din satul părăsit în care ne aflam. Am văzut pădurile de pe dealuri și m-am gândit că acolo o să găsesc un loc unde să mă adăpostesc de furtuna ce stătea să vină.

O furtună care avea să schimbe lucrurile pentru totdeauna!

CAPITOLUL 7

Plecasem din casa aia, dar unde naiba aveam de gând să merg? Am ieșit desculță și am căutat pierdută cu privirea. Eram într-un sat părăsit. Drumul nici măcar nu era asfaltat, era doar acoperit cu pietriș și foarte mult praf. În jurul meu erau multe case îngrămădite, majoritatea semănând între ele. Porți mari, fără curți exterioare, ferestre mari, dar aproape toate sparte; aveai senzația că toate casele se înghesuiau una în cealaltă doar pentru a fi mai aproape de stradă.

Satul era așezat la poalele unui munte; în josul străzii se zăreau alte case la fel de prăfuite și de dărăpănate și o mică fântână înconjurată de porumbei. Nu părea o idee prea bună să plec într-acolo, așa că am luat-o la goană în direcția opusă. În depărtare se vedeau niște dealuri acoperite de păduri, părea un loc mult mai bun pentru a mă ascunde. Pădurea îmi oferea o protecție în plus. Iar pe partea cealaltă a dealurilor poate aveam să găsesc o localitate, niște oameni care lucrează pe câmp.

Sunetul acela enervat, asemănător unui strigăt de ajutor, se înteeți în capul meu și prinse putere pe măsură ce alergam. Nu știi dacă fugeam intenționat înspre copaci sau era instinctul, chemarea care mă ademenea.

Pietrele îmi juleau pielea de pe picioare. Mă ardeau tălpile, dar nu conta. La ieșire din sat am cotit pe o cărare care se unea cu drumul. Încă simțeam durerea în tălpi. Nu mai puteam să alerg, eram prea obosită, vântul bătea în rafale și aveam impresia că mai mult stau pe loc decât să înaintez. Trebuia să găsesc un adăpost, ferit de furtuna ce se apropia. Începusem să am dubii în privința deciziei mele de a pleca.

Eram din ce în ce mai sigură că în pădure aveam să găsesc nu protecția dorită, ci doar sfârșitul. Pădurea nu era deasă, iar copacii nu mă protejau de stropii de ploaie, care acum își făcuseră apariția. Tremuram de frig. Halatul și cămașa de noapte nu mă ajutau cu nimic. Ploaia se înteeți, și nu a durat mult până să fiu udă din cap până în picioare.

M-am așezat la rădăcina unui stejar și mi-am ghemuit picioarele sub mine. Îmi era foarte frig. Hainele se lipiseră de mine, ude. Eram murdară de noroi până la genunchi, iar în păr aveam numai frunze.

Capul mă durea îngrozitor, vocea răsună întruna în mintea mea, rugându-mă, implorându-mă să o ajut. O bubuitură puternică și pământul se cutremură. Am văzut o lumină orbitoare în fața ochilor și am auzit trunchiul unui copac din apropiere trosnind. Într-o clipă am fost în picioare și

am luat-o din nou la fugă. Ploaia era al naibii de deasă, nu vedeam nimic, simțeam doar pământul pe care călcam și crengile care îmi agățau hainele. Aveam să mor aici, degerată, asta dacă nu mă găsea mai înainte vreun animal înfometat. Nu, aveam la mine pistolul. Am verificat încărcătorul. Mai erau cinci gloanțe.

Lumina zilei deveni din ce în ce mai slabă, ori din cauza norilor de ploaie, ori soarele era la asfințit. Ciudat cum te poate bulversa în asemenea hal lipsa unui reper orar. Am încetat să mai alerg și m-am oprit uitându-mă pierdută în jur. Oare erau fulgere luminile acelea care se vedeau printre copaci? Se zăreau două lumini puternice. Nu, nu erau fulgere. *Faruri!* Era o mașină. M-am aruncat instinctiv pe burtă.

Deja îmi imaginam ce urma să se întâmple, ce aveau să îmi facă. Sigur nu ar mai fi stat la discuții. Și Dan, dacă nu era mort, deși mă îndoiam, avea să se asigure că băieții lui trag mai întâi și după aceea pun întrebări. Mai bine m-aș fi îndreptat în direcția opusă.

Trei mașini opriră la câțiva metri de mine și câteva persoane coborâră. M-am lipit de solul mustind a apă, mi-am ascuns capul între mâini și am sperat să nu mă vadă. Le auzeam vocile, dar nu înțelegeam mare brânză din ce spuneau.

O umbră apără dintr-un tufiș. Țeava unei arme se lipi de spatele meu și mi-am simțit inima cum se oprește. Cineva îmi prinse mâna în care țineam pistolul și mi-o strânse tare, am vrut să mă zbat sau să țip, dar altcineva îmi astupă gura cu palma.

— Sst! am auzit o șoaptă în urechea mea. Nu mișca, nu scoate un sunet!

M-am întors și i-am întâlnit chipul lui Andrei. Își îndepărtă încet mâna și îmi făcu semn să tac. Lena se așeză lângă mine, continuând să mă apese cu vârful armei în spate. Am aprobat ușor din cap. Nu aveam de gând să țip. Nu puteam să văd cine erau persoanele care se dădeau jos din mașină, dar un lucru era sigur: nu erau prieteni cu Andrei, Lena și gașca de răpitori. Am întors capul spre mașini și am încercat să deslușesc ceva printre crengi.

— La dracu'! I-am auzit pe Andrei spunând în șoaptă. Nu vă mișcați!

Erau vreo opt bărbați înarmați, păreau a căuta ceva prin pădure. Unul le dădu indicații și patru din ei se amestecară printre copaci. Le-am pierdut urma și n-am văzut în ce direcție au plecat.

Dintr-o mașină s-a dat jos încă o persoană, nu puteam vedea cine e, dar forma siluetei lui îmi părea atât de cunoscută! Își aranjă cămașa, ordonă ceva în direcția celorlalți și scoase din mașină o fetiță. Nu părea să aibă mai mult de 9-10 ani, era îmbrăcată într-o rochiță simplă, verde. Avea părul șaten și prins în câteva agrafe. Părea slăbită, era palidă la față, probabil și speriată, căci începu să plângă atunci când omul o trase afară. Fata fu împinsă cu brutalitate în față. Făcu câțiva pași, dar se prăbuși la pământ. Omul o prinse de mână și țipă la ea să se ridice.

Sunetul acela enervant din capul meu reîncepu, doar că de data asta și mai tare. Am închis ochii și mi-am dus palmele la urechi. Ceva în interiorul meu nu mergea bine, am vrut să țip, dar nu am putut. Lena își puse cealaltă mână pe umărul meu.

— Ești bine?

— Stt! îi făcu semn Andrei să tacă.

Am aprobat din cap și am continuat să privesc scena din apropiere. Fetița se ridică în picioare și se uita în direcția noastră. Totuși, nu cred că ne vedea printre crengi. Omul scoase un pistol și-l propti de capul fetei.

— Mai cheam-o o dată, a țipat el la ea.

Fata nu a spus nimic, și-a dus palmele la față și a izbucnit în hohote. O durere puternică, scurtă, parcă ar fi fost un fulger, îmi traversă creștetul capului și nu m-am mai putut abține. Am scos un suspin și Andrei îmi acoperi gura cu palma lui. Am încercat să mă abțin, îmi venea să-l lovesc cu toată forța și să plec. Doar amintirea pistolului care încă apăsa pe piele mă opri.

— Ana! tresări Lena.

— Poftim? Ce? întrebă Andrei.

- Ea e, o recunosc oriunde, ea e! Trebuie s-o ajutăm.
- Nu, Lena, nu te mișca. Au să te omoare, spuse Andrei. E o capcană.
- Dar...
- Nu, mâine era programat să ne întâlnim pentru schimb. Asta e o capcană. Nu face asta!

Nu mai puteam rezista, sunetul din capul meu era imposibil, începeam să îmi pierd mințile. Era asemenea unei gălăgii insistente, constante, foarte aproape de teroare. Am împins-o pe Lena cu cotul, m-am năpustit asupra ei într-o încercare disperată de a-i lua pistolul. Andrei a intervenit și m-a lovit cu genunchiul în spate. Am vrut să mai fac o mișcare, dar m-am oprit brusc. Zgomotul acestei timide încercări de evadare atrăsese atenția soldaților. Ne înconjurară, cu armele îndreptate spre noi.

Atât eu, cât și paznicii mei am ridicat brațele în semn de predare. Unul dintre bărbați ne controlă și luă armele. Când a ajuns în dreptul meu, i-am observat însemnele de pe uniformă. Era soldat în Armata Regală. O clipă am vrut să-i spun cine sunt, dar omul mă apucă de braț și mă împinse către mașini.

Am ieșit toți trei din tufișuri, urmați îndeaproape de către soldați. Fetița tremura și plângea în continuare. *Ce fel de monstru s-ar putea purta așa cu un copil?* Mi-am luat privirea de la fetiță și m-am uitat la cel care o ținea captivă.

- Alex!? am spus eu, cu jumătate de gură.
- Dia, am venit să te salvez. Nu te bucuri?

Pentru un scurt moment, am refuzat să cred că e adevărat. Era chiar el. Nu știam ce să fac, să mă bucur sau să mă tem de reacția lui? Mă gândeam că nici nu observase dispariția mea, că probabil era pe la vreun chef. Și totuși venise după mine. Oare era semn bun sau de rău prezența lui acolo?

I-am zâmbit și am simțit cum mi se umezesc ochii. Acum putea să înceteze totul, puteam să merg acasă, să îmi reiau viața mea, cea pe care o avusem până atunci, și toată nebulia avea să înceteze. Alex își deschise larg brațele și îmi făcu semn să mă apropiu.

- Ce, așa sunt primiți eroii? Nu merit măcar o îmbrățișare?
- Alex! nu mai știam ce să zic, amușisem.

M-am apropiat și m-a cuprins în brațe. M-a îmbrățișat cu putere și am simțit cum căldura corpului său mă liniștește. Mi-au dat lacrimile când mi-am dat seama că venise până acolo doar pentru mine. Se pusese pe el în pericol pentru mine. Și totuși ceva nu se potrivea. Parcă o alarmă porni în mintea mea când îmi dădu drumul din îmbrățișare. Fetița făcu ochii mari spre mine și am simțit din nou o ușoară durere în tâmplă.

Să nu ai încredere în el!, răsună vocea interioară.

- Ce e cu fetița? am întrebat eu.
- E de la Centrul de Formare, a răspuns el sec.
- De unde?
- Nu contează, Dia, nu e ceva de care să îți faci tu griji. Am venit să te iau acasă, și crede-mă pe cuvânt că nimeni și nimic nu o să te mai îndepărteze vreodată de mine.

Felul în care o spuse îmi dădea fiori. Era o răceală și o ură în vorbele lui care mă speria. Nu era prima dată când îmi vorbea așa, dar acum calmul cu care pronunța cuvintele nu făcea altceva decât să ascundă adevăratele lui intenții. Da, de la el mă puteam aștepta la orice.

Alex se întoarse spre cei doi foști răpitori și îi examină din priviri.

- Cine a cerut fata? Haide, cineva a vrut să aducem fetița asta. Deci? A cui e progenitura? Sau ce are așa special de v-a făcut să luptați atâta pentru ea?
- E nepoata mea, a răspuns Lena într-un final.
- Serios? zâmbi Alex și îndreptă arma spre fetiță. Păcat, avea ochi frumoși.
- Nu, am zis eu. Alex, nu, te rog! E doar un copil.

— Doar un copil? Alex se uită din nou la Lena. Tu ești sora evadatului, nu? Și dacă tu ești sora lui și ea e nepoata ta... să fiu al naibii, deci fata e a lui! De asta te agiți atât, Dia?

— Haide, Alex, e doar o copilă, las-o în pace. Cu ce-a greșit?

— Doar o copilă? Dar e fata unor rebeli, Dia, răzmerița îi circulă prin vene. Nebunii ăștia care au impresia că ei pot schimba societatea, că pot aduce egalitatea între oameni, ar trebui îngropați de vii.

— Fii serios, te rog! am spus eu îngrijorată. Ce te-a apucat?

Alex nu spuse nimic. Privi spre micuța sa prizonieră preț de câteva secunde și începu să râdă. Își ridică mâna și își șterse nasul cu mâneca de la cămașă. M-am apropiat de el și mi-am pus mâna peste a lui. Nu a protestat, ba chiar a lăsat mâna moale și a lăsat ușor pistolul în jos. Am respirat ușurată. M-a luat din nou în brațe și m-a strâns puternic, aveam impresia că îmi va sfărâma toate oasele.

Mă sărută și își lăsă privirea în jos. Mi-am dat seama, după pupilele dilatate și prin faptul că își trăgea nasul mereu când vorbea, că luase ceva înainte de a veni. Îmi făceam mereu griji pentru el, dar acum trebuia să-l opresc.

— Mi-a fost dor de tine, Dia, mi-a șoptit la ureche.

— Și mie, am dat eu răspunsul pe care voia să-l audă. Mă bucur că s-a terminat.

— Știi..., îmi spuse el în timp ce mă îmbrățișa.

— Ce?

— Data viitoare să ai mare, mare grijă, Dia....

— Cu ce? am spus eu și l-am simțit cum se foiește.

— Clubul lui Emil are camere de supraveghere și în baie.

Vorbele lui m-au paralizat, respirația mi se opri, iar sângele țâșni cu repeziciune când lama rece a cuțitului îmi străpunse pielea și se împlântă în abdomenul meu. Am auzit țipătul fetei. Un lichid roșu, cald, începu să se scurgă lin pe suprafața cămășii mele. Ochii albaștri ai lui Alex mă priveau mânioși. Am dus mâna spre rană, în speranța că durerea se va mai atenua.

— Morții mă-tii de curvă! țipă Alex. Credeai că nu aflu? Cu altcineva nu ți-ai găsit! Putoare!

A scos brusc cuțitul și m-am prăbușit în genunchi. Am încercat să apăs cât mai tare, să opresc cumva durerea și sîngerarea. Palma mi se umplea rapid de sânge, un miros de cupru îmi invada nările și mi-am dat seama că orice încercare a mea de a stopa hemoragia era zadarnică. Fetița veni lângă mine și mă cuprinse cu brațele. Își propti capul de mine, speriată. I-am mîngîiat părul. Simțeam nevoia să o liniștesc cumva, să-i spun că va fi bine, dar nici măcar eu nu aș fi crezut minciuna asta.

— Nu-i face rău, se auzi glasul blând al fetei.

Alex începu să râdă isteric, apoi se lăsă pe vine în fața mea.

— Nu, cum să-i fac rău! Doar e târfa lu' tac-tu! Vezi, Dia, o să fii o mamă vitregă excelentă!

— Fă ceva, îmi tot repeta fata. Ca la antrenament, haide, te rog!

Încă mă jucam cu mâna în părul fetei; am vrut să-i răspund lui Alex la insultă, dar nu mai avea rost. M-am uitat la Alex și pentru prima dată am văzut dincolo de chipul lui frumos, dincolo de banii lui, de faimă, de renume, dincolo de orice titlu pe care îl avea. În spatele unei măști cioplite de alții se afla adevărata lui natură. Orice fărâmbă de umanitate se evaporase de mult, orice gram de iubire, de sinceritate, de bun simț, toate erau șterse de mult. Mă întrebam cum de nu am văzut până atunci.

Dar mai văzusem. Privirea aceea sfidătoare, privirea aceea care îi arăta adevărata față. O mai văzusem demult, cu câțiva ani în urmă, și culmea e că atunci m-a impresionat. Privirea aceea autoritară, răceala cu care se purta cu alții, lipsa lui de compasiune, și puterea... doamne, puterea pe care o avea!... am fost atunci egoistă și mi-am dorit s-o împartă cu mine. Simpla lui prezență alături de mine mă ridica în ochii altora, îmi oferea și mie o mică parte din puterea lui, oamenii

mă tratau altfel. Despre asta era vorba, nu mă îndrăgostisem atunci de Alex, nu, mă îndrăgostisem de influența pe care o avea asupra altora, până și asupra mea. Și totuși, uitasem de toate acestea.

Undeva de-a lungul relației noastre, el și-a schimbat sentimentele față de mine, deși nu îmi puteam aminti de ce. Oricum nu mai conta, în mintea mea deja luasem o decizie și nu era deloc în favoarea lui.

Mâna îmi țâșni cu repeziciune, mi-am sucit încheietura și cu o singură lovitură am reușit să bag una din agrafele scoase din părul copilei în ochiul drept al lui Alex. Agrafa îi străpunse irisul. Alex țipă ca un nebun. Soldații aflați în fața mea traseră câteva focuri înspre mine. Am trântit-o pe fetiță la pământ și l-am prins pe Alex de mână, lipindu-l de corpul meu. I-am smuls pistolul din mână și i-am împușcat pe doi din soldații care îi imobilizaseră pe Lena și Andrei. Apoi vârful armei se lipi de tâmpla lui Alex.

— Dacă mișcă cineva, jur că îl omor. Armele jos!

Oamenii se uitară unul la celălalt, Alex țipa și îl injura într-o bolboroseală ininteligibilă. Soldații se conformară și lăsară într-un final armele jos. I-am făcut semn lui Andrei să ia una dintre arme. Mă privi neîncrezător. Lena prinse curaj și se aplecă. În secunda doi, un declic metalic indica o pîdică trasă.

— La pământ toți, spuse Lena, îndreptând arma de jur împrejur.

Nu a fost nevoie să le spună a doua oară. O mai văzusem pe Lena ținând o armă cu doar câteva ore în urmă, atunci când încerca să mă împiedice pe mine să fug. Dar acum era diferit. Dacă atunci mâinile îi tremurau și nu părea sigură că o să apese pe trăgaci, acum orice urmă de îndoială dispăruse. L-am împins pe Alex spre o mașină.

— M-au avertizat toți că te-ai întors la ei, îmi spuse Alex. Dar nu am crezut, am vrut să mă conving de unul singur. Cum ai putut?

— Despre ce naiba vorbești? am spus eu.

— Un trădător tot trădător rămâne, nu?

Habar n-aveam ce tot aiura. Probabil de la droguri. *Pe cine trădasem?* Nu știam ce se întâmplase și, cel puțin nu atunci, n-aveam cum să aflu. Câteva siluete negre țâșniră din tufe și începură să tragă înspre noi. Soldații care plecaseră în cercetare mai devreme se întoarseră. M-am văzut nevoită să îi dau drumul lui Alex, pentru a o proteja pe fetiță. Am împins-o în spatele mașinii și am tras fără ezitare spre noii veniți.

Sunetul ascuțit, metalic, pe care îl făceau gloanțele la contactul cu caroseria se repeta la fiecare secundă. Era clar că nu aveau să ne lase să plecăm. Noroc că mașina era blindată, altfel am fi avut de mult găuri în piept.

Adrenalina începuse să își piardă efectul. Rana mă durea acum îngrozitor și orice încercare de a mă mai ridica îmi sporea chinul de sute de ori. Lena deschise ușa din spate a mașinii și îi făcu semne Anei să intre. Scoase apoi două dispozitive dreptunghiulare din rucsacul ei și se uită la Andrei.

— Știi să conduci prostia asta?

— E cu pilot automat, am protestat eu. Nu o conduce nimeni.

— Dacă o decuplează de la sistemul principal de navigație, nu pot urmări mașina, adică pot, dar are să le ia ceva timp să o găsească, mă asigură ea. Doar că, odată ce face asta, trebuie condusă manual.

— Pot, însă trebuie să scot un cablu care se află sub capotă, spuse Andrei. După cum vezi, nu am cum să ajung acolo.

— Mă ocup eu de asta, spuse Lena. Tu ocupă-te să nu fim urmăriți.

Andrei se târî pe burtă și scoase un cuțit. Lena trăgea la întâmplare înspre soldați. Ori era un țințas foarte bun, ori făcea asta doar ca să le distragă atenția. Nu mi-am dat seama. Andrei tăie niște cabluri și butonă ceva la computerul de bord. Eu, în schimb, mă ghemuisem lângă roată și

mă țineam strâns de burtă.

— Gata, făcu semn Andrei. Totuși, o să am nevoie de câteva secunde să o pornesc.

— Se rezolvă, îi confirmă Lena, apoi mă prinse pe mine de braț. Orice ai face, ai grijă de Ana.

— Ce? am întrebat eu, confuză.

— Vreau să îmi promiți că o să ai grijă de ea, că nu o să o scapi din ochi până nu ajunge la Dan.

Mă speria felul în care vorbea, seriozitatea din vocea ei, disperarea. Îmi făcu semn să trec și eu sub bancheta din spate. Se uită din nou la mine și cu lacrimi în ochi mă rugă:

— Promite-mi că o să ai grijă de Ana, te rog.

— O să am, am spus eu nesigură.

— Vreau să îmi promiți!

— Îți promit. O să am grijă de ea.

— Mulțumesc! se lumină la față, își mușcă buzele, apoi se întoarse. Andrei, pornește mașina, acum!

Se conformă, fără să mai pună întrebări, fără să se mai uite la ea. Dar eu, eu am văzut-o când s-a ridicat și a luat-o la fugă spre soldați. I-am citit determinarea pe față. Dispozitivele pe care le ținea în mână erau explozibile, dar soldații erau prea departe de noi ca să le poată arunca pur și simplu. Lena a vrut să se asigure că noi vom putea scăpa.

Sunetul pe care îl face un glonț când străpunge pielea e îngrozitor, oribil, grotesc, e surd, difuz, dar, dacă te concentrezi, poți să îl distingi. Un poc, glonțul intră, iar viața iese din corp. E chiar simplu, dacă stai să te gândești. Dar să auzi vreo zece astfel de sunete unul după altul, e insuportabil, macabru, oricât de tare ai fi, te poate zgudui din temelii. Nu știu cum am reușit să disting acele sunete în vacarmul din jurul nostru, dar știam că o să-mi rămână întipărite în minte toată viața.

Revenind la realitate, l-am auzit pe Andrei înjurând. Explozia veni exact în momentul în care el porni mașina. Măinile micuței Ana se duseră instinctiv la urechi. Aș fi vrut să îi urmez și eu exemplul, dar rana mea încă sângera.

— Stai, am zis eu. Lena! Nu o putem lăsa.

Nu mi-a răspuns, a continuat să conducă cu viteză. Strângea din dinți și avea ochii înlăcrimați. Nu mai puteam face nimic pentru ea. Inima îmi spunea să-l dau jos pe Andrei din mașină și să mă întorc eu după ea. Creierul însă mă asigura că o să-mi vărs ultima picătură de sânge înainte să ajung măcar cu mâna la volan.

Rana din abdomen mă durea îngrozitor, simțeam cum fiecare mișcare făcută era un chin, iar drumul de munte nu ajuta deloc. Am apăsât și mai tare pe rană, dar tot n-am putut să opresc sângerarea. La un moment dat, drumul încetă a mai zgâlțâi mașina și am mulțumit în gând oricărei forțe divine care îl inspirase pe Andrei să o ia pe acolo.

Făcută ghem lângă mine, Ana privea speriată spre fereastră. Mi-am ridicat și am văzut un șir lung de faruri. Însă nu ne urmăreau, ci își vedeau indiferente de propriul drum. Intrasem pe autostradă.

— Mai rezistă încă puțin, până găsesc o parcare, mă rugă Andrei.

De rezistat, rezistam, nu era ca și cum aș fi avut altceva mai bun de făcut.

Într-un final, mașina s-a oprit. Andrei s-a dat jos, răscolind portbagajul. S-a întors după câteva clipe, cu trusa de prim ajutor. A luat o foarfecă și mi-a tăiat cămașa în zona rănii. Încercă să curețe sângele cu niște tifon. Apoi a scos din trusă un dispozitiv cu laser și mi-a făcut semn să mă las pe spate.

— Asta o să doară, încearcă să nu-mi leșini.

M-am întins pe spate și am strâns din dinți. Laserul se încălzi și Andrei încercă să îmi cauterizeze rana. Durerea era insuportabilă și aveam senzația că pielea îmi luase foc. Un miros

oribil de carne prăjită se răspândi în mașină, îmi venea să vomit, dar singurul lucru pe care l-am făcut a fost să țip de durere. Ana își duse mâinile la ochi și începu să plângă.

Aveam să mor de durere, transpiram, respirația mi se îngreuna și aveam impresia că o să-mi pierd mințile. Andrei termină scurta operație, apoi aplică un gel deasupra ei și prinse un bandaj pe abdomenul meu.

— Nu e grozav, dar cel puțin nu mai pierzi sânge. Totuși trebuie să te vadă un medic. De preferat unul de-al vostru.

— Mulțumesc, am spus cu un glas stins.

Am plecat din nou la drum. Mi-am proptit capul pe geamul mașinii și am privit cerul. Norii se mai răriseră și pe alocuri se vedeau câteva stele. Am încercat să fac față durerii, să stau trează, dar n-am putut. În mașină se lăsase liniștea, Andrei nu zicea nimic, iar Ana adormise.

M-am lăsat dusă de val, iar din cauza mea murise singura persoană care îmi arătase bunăvoință în ultimele zile. Mă simțeam groaznic. Am închis într-un final ochii și am adormit. Nu înainte de a-mi aminti promisiunea făcută, o promisiune pe care aveam de gând să o respect.

PARTEA A DOUA

*You and us, or I and them
There comes a time to take a stand
The wheel is watching all
It keeps on burning*

*The venom works, it's like a curse
A trojan horse, when will we learn?
The wheel embodies all that keeps
returning*

Within Temptation – Paradise
(What about us?)

CAPITOLUL 8

Ai avut vreodată coșmaruri? Probabil că da. Și cum le-ai făcut față? Copil fiind, probabil te-ai ascuns sub pătură sau ai dat fuga în patul părinților. Ca adult, probabil ți-ai spus că e o prostie, nu e nimic real, ai făcut o cafea și ai ales să uiți imaginile care ți-au invadat mintea pe timpul nopții.

Dar ce faci cu realitatea? Ce faci atunci când viața de zi cu zi devine coșmar, atunci când te pierzi printre minciunile altora, când tu devii doar o umbră, o iluzie menită să hrănească imaginația altora... atunci trebuie să alegi: continui să fii o nălucă pe care o disprețuiești, sau te trezești, îți iei viața în propriile mâini și lupți împotriva propriilor tăi creatori?

E simplu, ai de făcut un singur pas.

Mai greu e până te decizi să îl faci. E mai ușor să plutești printre nori imaginari, să te scalzi printre stele, să visezi la râuri de ciocolată. Asta până te ajunge din urmă durerea.

— Ce naiba? am sărit eu ca arșă.

Bine zis, ca arșă. Eram încă în mașina cu care fugisem din pădure. Andrei era aplecat deasupra mea, ținându-mi capul fix. Starea mea de amorțeală nu-mi permitea să realizez din prima ce face. Am simțit ceva asemănător unei înțepături, exact deasupra urechii.

— Au!!! Ce mama naibii? am țipat contrariată.

— Stai odată locului! Nu-i grav!

Durerea se adânci, dar nu era la fel de puternică precum cea din abdomen, însă ustura. A mai ținut câteva secunde, apoi Andrei s-a retras și a aruncat pe bordul mașinii ceva de mărimea unei furnici. O chestie mică, neagră și plină de sânge. Lângă ea mai era una. Am dus mâna la ureche și m-am uitat dezgustată la el.

— Ce naiba faci? am protestat eu. Nu ți se pare că am sângerat destul în noaptea asta?

— Sunt dispozitivele de urmărire, m-a lămurit el. Le-am scos ca să nu ne poată localiza.

— Ce? Astea au fost în mine?

Mi-am trecut degetele ușor pe deasupra lor.

— Doar unul e de la tine, îmi spuse Andrei.

— Și celălalt?

Nu răspunse, îmi făcu semn spre bancheta din spate. Fetița stătea cu genunchii ghemuiți sub ea și își ținea mâna la ureche.

— Prin prostiile astea ne pot urmări, trebuia să scăpăm de ele. La fel vom face și cu mașina.

Poți coborî singură sau nu?

Am vrut să-l ignor, dar mi-a fost imposibil să mă ridic fără ajutorul lui. Ieșind din mașină, am privit în jur. Ne aflam într-o parcare de tiruri, destul de îngustă.

Andrei ne lăsă pe mine și pe Ana să așteptăm lângă mașină. Am vrut să protestez, dar la felul cum arătam aș fi atras repede atenția. N-am stat singure prea mult. O mașină opri lângă noi. Ușile se deschiseră și Andrei ne făcu semn să intrăm.

— Repede, haideți! spuse el. Până își vor da seama angajații restaurantului că le lipsește una dintre mașinile pentru livrări o să mai dureze. Armata o s-o găsească repede pe cea veche, așa că ar fi bine să ne grăbim.

Nu avea rost să întreb unde mergem sau de ce. Nu cred că avea de gând să-mi spună. M-am bucurat în sinea mea că el era mult mai atent la lucrurile concrete decât mine. Dacă aș fi fost pe cont propriu, probabil eram deja moartă. Luând în calcul deciziile proaste pe care le-am tot făcut în ultimul timp, mă și miram că nu eram închisă între patru scânduri.

Drumul pe care am pornit nu mai avea cale de întoarcere. M-am uitat îndelung pe geam și am privit pierdută priveliștea ce se succeda cu repeziciune. Am mers cam o oră. Am trecut prin diverse sate, până să ajungem într-un final într-o suburbie.

Mașina se opri pe o străduță aflată în spatele unor blocuri. Încă era noapte, iar cartierul în care ne aflam era pustiu. Un câine dormea pe mijlocul drumului; a deschis puțin ochii, dar și i-a închis la loc, plictisit. Blocurile erau toate la fel, păreau trase la indigo. Nu semănau cu cele văzute de mine prin călătoriile mele, nu erau luminate și nici nu încercau să iasă în evidență. Aveau doar patru etaje și păreau a fi mai degrabă grămezi mari de beton presărate cu ferestre ici, colo. Doar în câteva locuri se vedeau becuri aprinse sau lumina unui televizor pornit. Liniștea domnea cu un ritm propriu.

Am privit pe geam. În parcare dintr-un bloc erau câteva mașini. Una dintre ele era albastră, avea masca din față zgâriată și un far crăpat, dar oricum arăta mult mai bine decât celelalte autoturisme dimprejur. Numărul de înmatriculare mă făcu să mă dezmeticesc.

— Suntem în 6? am întrebat amețită. Când am ajuns aici?

— În timp ce tu dormeai, răspunse Andrei. M-am gândit că ar fi bine să te vadă un doctor.

— Mulțumesc, știi tu... că nu m-ai lăsat acolo.

— Nu-mi mulțumi mie, spuse el nervos. Escu te vrea vie!

— Cine?

— Taci și coboară odată!

S-a dat jos din mașină și a luat-o în brațe pe Ana, care încă dormea. Fata își miji pleoapele, își propti capul pe umărul lui și își continuă somnul. Am coborât și eu, cu greu. Pansamentul de pe abdomen începu a se înroși, semn că rana sângera iară. Am dus mâna în locul respectiv și am simțit un val de durere. Andrei avea dreptate, trebuia să văd un doctor imediat, nu mai puteam aștepta. M-am sprijinit cu o mână de el și ne-am îndreptat spre scara unui bloc. Instinctul meu îmi spunea că ar trebui să fug, dar unde să merg, în cine mai puteam avea încredere acum? Și cine naiba mai era și Escu?

O auzisem și pe Lena vorbind despre el, dar numele nu îmi atrăsese atenția prea mult și îl ignorasem în cele din urmă. Acum eram sigură că era șeful lor, sau ceva de genul. Dar de ce mă voia pe mine, și mai ales vie? În momentul ăsta nu puteam să mă gândesc la nimic altceva în afara durerii. Trebuia să îmi recapăt puterile și abia pe urmă să aflu cine era Escu. Probabil doar un alt nebun aflat pe urmele mele.

Am urcat gâfâind până la etajul doi. Andrei scoase din buzunar o cartelă și o trecu prin senzorul aflat în dreptul ușii. Am intrat; becul se aprinse, luminând micul coridor de la intrarea în apartament. Holul era gol, nu avea mobilă, nici tablouri, nici măcar covor. Pereții erau acoperiți cu var, iar pe jos se afla o gresie galbenă, cu modele florale.

Nici n-am realizat când am trecut dincolo de altă ușă, într-o încăpere. Andrei m-a ghidat spre o canapea și m-a ajutat să mă întind. A intrat apoi într-o cameră alăturată și a lăsat-o pe Ana acolo. S-a întors și a vorbit câteva minute la telefon. L-am auzit înjurând de mai multe ori și menționând numele Lenei. Nu mă puteam concentra asupra discuției, dar din câte am înțeles aștepta pe cineva care întârzia să apară.

Am ațipit câteva minute, dar m-a trezit sunetul unei sonerii. Andrei s-a repezit spre intrare. Cîteva clipe mai târziu, ușa de la cameră se deschise și un bărbat cu părul grizonat intră împreună cu el.

Era mai mic de statură decât Andrei, și mai rotofei, purta ochelari de vedere și era îmbrăcat la costum. Părea agitat, nu era în apele lui. Nu prea avea riduri pe față, dar suvițele de păr cărunt îi trădau vârsta. Să fi avut în jur de 45-50 de ani. Avea în mână o geantă de piele, pe care o așeză pe măsuta de lângă pat. Scoase din ea câteva instrumente medicale, se uită la mine câteva secunde, atent, examinându-mă din cap până în picioare, apoi se apropie.

Îmi desfăcu bandajul, improvizat mai devreme de Andrei, și oftă când văzu rana. Se ridică, căută ceva în geantă și aspiră un ser într-o seringă.

— Nu! am sărit eu. Fără injecții!

— O să te ajute să te calmezi și să scadă din durere. Sau nu te doare?

— Nu, am spus cu jumătate de gură. Adică ba da, dar nu vreau să...

— Atunci taci și lasă-mă să îmi fac treaba. Ai noroc că nu ai murit.

Andrei se foia în spatele doctorului, se tot uita la telefon și din când în când își freca mâinile.

— Mă duc să scap de mașină, până nu se luminează, spuse într-un final. Stai cu ea!

— Am de ales? Întrebă noul venit. Dacă a dat Escu ordine noi, trebuie să ne supunem.

— Încetează, spuse Andrei. Ce dracu' nu-ți convine?

Bărbatul se îndreptă furios spre el, o clipă am avut impresia că avea să îl lovească, dar se abținu. Mușchii feței îi trădau adevăratele sentimente.

— Ce nu-mi convine? V-am spus de la început că nu mai vreau să am nimic de-a face cu voi. Am o familie, am un băiat la liceu, învață bine. Dacă află cineva, știi ce-ar putea să pătească? V-am spus de o mie de ori să nu mai conați pe ajutorul meu.

— Calmează-te! spuse Andrei.

— Să mă calmez? continuă bărbatul. Cum să mă calmez? Ani de zile v-am trimis dosare și v-am informat despre experimentele pe care le făceam la Centru, nu v-a ajuns? Acum mă sunați acasă în mijlocul nopții să vin să vă ajut. Cu mine cum rămâne?

— Toma, te rog. O să se ocupe Escu de tine.

— Mă piș pe banii voștri, spuse omul dezgustat. Și cu siguranța familiei mele cum rămâne? Voi alt doctor nu aveți, nu putea să aibă Lena grijă de ea?

— Lena e moartă, spuse Andrei printre dinți.

Omul își trecu mâinile prin păr de câteva ori și privi în gol.

— Cum e posibil? Ce dracu' ați mai făcut acum?

— Nu te privește, se răsti Andrei la el. Tu ocupă-te de ce ți se cere și nu mai pune întrebări.

Tensiunea dintre cei doi era în creștere, îmi era teamă ca cearta lor să nu degenereze într-o încăierare. Nu de alta, dar Toma era doctor, eu aveam o rană și nu doream ca Andrei să-l lase lat pe singurul ajutor profesionist la care puteam apela.

Omul își coborî privirea, oftă adânc și îi făcu semn lui Andrei să plece. Ușa se trânti în urma lui. Doctorul Toma privi în gol câteva clipe, apoi se întoarse către mine și continuă injecția. Când am văzut acul apropiindu-se de pielea mea, am strâns ochii cu putere. N-a durut, frica a fost mai puternică decât durerea.

În scurt timp am simțit o amorțeală plăcută în abdomen. Mi-am fixat privirea pe tavan și am încercat să ignor orice altceva. Omul mi-a curățat rana mai bine decât o făcuse Andrei și mi-a pus

un bandaj steril.

— O să fii bine, îmi spuse într-un final.

— Cine e Escu? am întrebat eu.

— Mai bine să nu știi! mă avertiză omul. Să nu faci mișcări bruște sau să încerci să ridici ceva, te apleci cu grijă în jos. Îți îndoi genunchii, nu te apleci de la mijloc. Ne-am înțeles?

— Da, am înțeles.

— Probabil o să mă mai cheme peste câteva zile, să văd ce faci. O să ai senzații de mâncărimi în zona respectivă, încearcă să nu te zgârii cu unghiile. O să te vindeci repede.

— Mulțumesc.

Mi-am dat părul de pe față, cred că arătam groaznic. Eram plină de sânge și noroi. Cămașa de noapte de pe mine era ruptă toată, picioarele îmi erau julite.

Omul se uita insistent la mine, o clipă am crezut că era din cauza felului jalnic în care arătam.

— Tu... tu ești...

— Da, eu sunt, l-am întrerupt, ușor nervoasă. Mirific, nu? Vreți un autograf sau facem o poză?

— Nu, nu la asta m-am referit, nu contează.

Omul schiță un zâmbet, apoi scoase un pachet de țigări și își aprinse una. M-am uitat ciudat la el, și pentru că simțeam nevoia să fumez, dar și pentru că nu prea cunoșteam doctori fumători.

— Îmi puteți da și mie o țigară? Vă rog!

— Sigur, spuse el și-mi întinse pachetul.

M-am ridicat puțin mai sus, cât să pot sta în fund cu picioarele întinse. Mi-am aprins și i-am dat pachetul înapoi. Părea să se fi calmat, era tăcut, nu prea avea chef de vorbă, deși pe limbă îmi stăteau o grămadă de întrebări.

— Am tot auzit zilele astea de Centrele de Formare, am rupt eu tăcerea. Ce sunt?

— Ce vrei să știi? spuse omul.

— Știu că fata, Ana parcă o cheamă, era închisă acolo. Ce i-au făcut?

— Fata lui Dan? Da, eu i-am anunțat unde e închisă. Sunt mai multe Centre de Formare, ea a fost într-unul din Regiunea 5. Nu mă mai ții minte, nu?

Ne cunoșteam? Figura lui nu îmi trezea nicio amintire. Pe de altă parte, cunoșteam zilnic mulți oameni, era greu să îi reții pe toți. M-am înroșit, îmi era jenă.

— Știți, eu am cunoscut mulți oameni. Probabil am făcut cunoștință la vreo petrecere, festivitate. Vă rog să mă scuzați, dar nu mai țin minte.

— Nici nu mai ai cum să îți amintești, spuse omul. Adică, vreau să spun că ne-am cunoscut în urmă cu câțiva ani. Nu te învinovățesc, ai făcut ce trebuia, te-ai protejat pe tine, e și normal. Nu ne datorai nimic. Și să știi că îmi pare nespuse de rău, pentru tot.

— Nu am idee despre ce vorbiți. Noi nu ne-am mai întâlnit, nu cred.

— Poate te confund eu, a trecut ceva timp, plus că am început să îmbătrânesc.

După chipul lui mi-am dat seama că ultima propoziție a fost spusă doar de mântuială, nici măcar el nu o credea. Am vrut să insist cu întrebările, dar el mi-o luă înainte.

— Când ai luat ultima dată pastilele?

— Poftiiiim!?, am rămas o clipă blocată. Ce pastile? Alea galbene? De unde știți?

— După cum spuneam, și eu am lucrat la un Centru, deci? Au trecut 24 de ore, mai mult? Ai început să ai vedenii, să simți în membre un mic tremur, să transpiri, senzație de greață, vărsături, dureri de cap, vedere neclară?

— Asta a fost acum două sau trei zile, am spus eu uimită. Cum...?

— Deci ai trecut de perioada fizică de adaptare, e bine. O să mai dureze până o să ți se adapteze și memoria, poate dura și două, chiar trei săptămâni.

— Ce nu e în regulă cu memoria mea?

— Nimic, ai să îți dai seama pe parcurs. Acum trebuie să te faci bine, nu depune efort. Și mai

ușor cu fumatul, cheștiile astea te pot ucide!

Am început să râd. În câteva zile toată viața mi se dăduse peste cap. Îmi înșelasem viitorul soț cu un tip pe care nu eram sigură că îl plăceam, fusesem răpită de niște nebuni, o luasem razna din cauză că trecusem peste pastilele pe care mă obliga tata să le înghit zi de zi, am reușit să scap de răpitorii mei și să fug în pădure, unde logodnicul meu furios m-a înjunghiat, iar eu de supărare i-am scos un ochi, am plecat apoi cu unul din cei care mă răpiseră și am aflat că cineva pe nume Escu dăduse ordin să fiu adusă vie. Și totuși, țigările puteau să mă omoare. Frumos, nu?

— Mă duc să văd dacă fetița e bine, spuse el și ieși.

M-am întins pe spate, încă îmi simțeam corpul amorțit de anestezic. Nu știu cât a stat doctorul de vorbă cu Ana sau ce i-a făcut. Tot ce știu e că am închis ochii și nu mi-a luat mai mult de un minut ca să adorm. Când m-am trezit, se luminase de ziuă, doctorul plecase deja, iar Andrei nu era nicăieri. Am intrat din nou într-un somn profund.

Andrei s-a întors în cele din urmă. Ne-a adus mâncare, apă și haine. În următoarele trei zile n-am făcut altceva decât să mă fâfâi de pe o parte pe alta.

Apartamentul în care stăteam era mic, avea două camere, un hol, o baie și o bucătărie. În camera în care stăteam eu era o canapea, o masă cu două scaune și un dulap. În schimb, în dormitorul în care era Ana era doar un pat mare, două persoane puteau să încapă liniștit, dar am preferat să o las singură.

Bucătăria era mobilată, avea un frigider, un cuptor ce părea nou-nouț, iar într-unul dintre dulapuri am găsit câteva farfurii și tacâmuri. Deși era micuț, apartamentul era îngrijit. Sufrageria în care dormeam eu avea și un balcon. Singurul lucru care mă deranja era lipsa apei calde.

— Îmi pare rău că nu avem condiții mai bune, încercă Andrei să mă ia peste picior. Știu că nu e exact mediul în care ai crescut, dar...

— Știi, l-am întrerupt eu, acum câteva zile era amuzant, azi nu mai e. Îmi dau seama și singură că am avut mare noroc să scap. Lena nu a fost atât de norocoasă. Nu am de gând să fac mofturi, să bat din picioare cerându-ți curcan la tavă, știu părerea voastră despre mine.

Nu mi-a răspuns imediat. Nici eu nu aș fi vrut să fiu așa directă, eram recunoscătoare că nu mă lăsase acolo cu Alex, dar încă nu puteam uita cele petrecute în sat. Eram încă sceptică față de el. De ce mă ajuta acum îmi era cu neputință să înțeleg.

Andrei nu locuia cu noi, venea o dată sau de două ori pe zi. Ana se simțea rău și din ce am înțeles de la Andrei trecea prin aceleași crize pe care le făcusem și eu cu câteva zile în urmă, doar că la ea se manifestau mai ușor. Vomita, o durea capul, avea puțină febră, dar cam atât. Îmi era milă, dar nu puteam să nu mă întreb care era legătura dintre noi două. Ea fusese internată într-unul din acele Centre, mai mult ca sigur fusese supusă unor tratamente experimentale, dacă înțelegeam bine. Dar eu? Eu nici măcar nu am știut de existența lor până săptămâna trecută. Eu de ce sufeream de același tip de crize?

— Trebuie să plec, îmi spuse dintr-o dată Andrei.

— Sigur, te întorci mâine?

— Nu! Trebuie să vorbim.

Ceva în tonul vocii lui îmi spunea că nu erau vești bune. În ultimul timp nu vorbea prea mult cu mine, doar strictul necesar. Am încercat să mai aflu câte informații despre Centru, Escu sau orice altceva, dar fără rezultat.

— Au nevoie de mine la avanpost și nu mai pot sta cu voi. Ana se simte mai bine, pun pariu că mâine va fi ca nouă. Tu te vindeci repede, așa că nu mai e cazul să vă mai port de grijă.

— Ce se va întâmpla cu fata? am întrebat eu.

— Pentru moment va rămâne aici. Trebuie să stai tu cu ea o zi, două maxim.

O, am sărit într-un univers paralel, în care sunt dădacă. Super!

— Sigur, o să stau. Nu e ca și cum am unde pleca. Nu mă pot întoarce acasă, nu am prieteni la

care pot apela, plus că Alex m-ar omorî dacă m-ar găsi.

— Mda, spuse lăsându-și capul în pământ. Despre asta trebuie să vorbim.

Puse pe masa din bucătărie un mic aparat, ce putea fi ușor confundat cu o brichetă, dar care odată pornit proiectă pe masă un ecran de monitor. Andrei își mișcă degetele deasupra luminii verzi și îmi arătă un fișier cu știri apărute în ultimele 24 de ore la televizor sau online. Inima mi se opri pentru o clipă. Alex luase decizia de a mă scoate definitiv din viața lui!

Mi se tăie răsuflarea. Cum era posibil? De ce îmi spunea abia acum, aveam dreptul să știu! Ce vedeam pe fluxul de știri era mâna consilierilor de imagine ai anturajului regal. Nu dădea bine să spui că iubita prințului o luase razna și îi înfipse o agrafă în ochi, și de aceea nu mai apăreau împreună la evenimente. În schimb, declaraseră că am intrat în moarte cerebrală și am fost transferată la o clinică privată din Rusia. Cel puțin acum puteam răsufla ușurată. Relația mea cu Alex luase *oficial* sfârșit.

— Ții minte știrea cu tine în spital? întrebă Andrei.

— Da, cred că a fost făcută pentru a nu speria oamenii. Doar că voi...

— Da, am piratat emisiia. Oricum, au negat acea transmisiune, deși o țară întreagă o văzuse. Ideea e că nimeni nu vorbește despre asta.

— Cum să nu vorbească, doar au văzut-o cu toții, și, dacă nu, cel puțin au auzit de la alții. Un scandal atât de mare nu poate fi ascuns nici măcar de Consilierii Regali.

— Dar poate fi ascuns de armată, mă lămurii.

— Ce!? Cum adică?

— Prin frică! Crezi că oamenii nu își dau seama de realitate? E clar că au văzut sau auzit. Dar nimeni, nimeni nu are voie să scoată o vorbă. Alex vrea să te șteargă complet din viața lui și ăsta e singurul mod.

— Dar...

— Da, s-au făcut de râs cu breșele de securitate, dar planul lor era să te aducă înapoi și tu să negi răpirea. Să spui că a fost o minciună, ceva. Nu s-au așteptat ca tu să schimbi tabăra, să fii împotriva lor.

— Dar n-am schimbat tabăra! m-am răstit eu. M-am trezit prinsă în jocul vostru cretin, de-a șoarecele și pisica. Iar când orice șansă de a mă mai întoarce la viața pe care o știam s-a evaporat, am ales să stau aici, doar pentru a supraviețui.

— E una că tu vrei să trăiești și alta e că ei sunt convinși că ai trecut de partea noastră.

— Dar nu am...

— Și ce crezi, că Alex ar sta acum să asculte ce ai de zis? Ușa e deschisă, prițeso, du-te și spune-le că de fapt a fost o confuzie. Nu înțelegi? Ești o amenințare prea mare ca să te mai țină în viață!

— Eu? am pufnit în râs. Ce le pot face eu?

— Nu e vorba de ce le poți face tu...

Andrei oftă și privi în gol câteva secunde. — Oamenilor le e frică, Diane, continuă el. Le e frică să își spună părerea, să lupte pentru dreptate, le e frică să înfrunte sistemul. Dacă lumea ar afla că tu ai făcut asta, tu, logodnica lui, fata unui om important, tu, care ești din cercul lor de bogătani, vezi, dacă lumea află că tu li te-ai împotrivit, că te-ai răzvrătit împotriva celor care se află la conducere, că ai lăsat totul și ți-ai urmat dorința de libertate...

— Dar nu am făcut așa ceva! E o minciună!

— Poate că lucrurile nu stau chiar exact așa, dar e destul cât să dea speranță și altora, să merite să riști totul pentru a fi liber. Ești sau ai putea fi privită ca o eroină!

Nu. N-am vrut să mai aud aberațiile lui. Eroină?! Nu făcusem nimic. Da, pentru prima dată în viață am primit loviturile lui Alex cu o ripostă. Poate nu alesesem cel mai bun moment să o fac, dar nici de partea lor nu eram. Eram nebuni. Și eu eram nebună ascultând vorbele lui Andrei.

— Uite, continuă el. Nu îți cerem să ni te alături, poți pleca oricând vrei.
— Acum? am zis eu bătând din palme. Acum mă lăsați să plec? Și unde dracu' să mă duc?
— Misiunea noastră inițială era să o recuperăm pe fata lui Dan, nu planificasem să se ajungă atât de departe. Te rog să te gândești la oferta noastră. E o șansă...

— Nu mă interesează. Nu e lupta mea. Eu vreau doar să știu ce e cu Centrele astea, ce legătură au ele cu mine și cu tulburările mele de memorie.

— Nu, mi-o tăie el scurt. Nu ești responsabilitatea mea, nu căuta răspunsurile astea la mine.

Privirea lui rece mă dezgusta. El, împreună cu Dan și ceilalți nebuni, toți erau cauza schimbării radicale din viața mea. Îmi datora o explicație.

— Despre ce vrei să vorbim? spuse el sec. Despre cum ai luat-o razna, despre cum ai reuși să o găsești pe Ana sau despre faptul că, deși ai fost înjunghiată, încă respiri? Nu îți dai seama că trebuia să fii moartă până acum?

Mi-am dus instinctiv mâna spre bandajul care îmi ascundea rana. Până și doctorul îmi spusese că am avut noroc să supraviețuiesc. Și totuși ceva în inima mea știa că norocul nu avea legătură cu asta.

— Într-o zi, maxim două, va veni cineva care să aibă grijă de Ana. Îți va putea răspunde mai bine la toate întrebările tale. Aveți mâncare în frigider și îți las pentru orice eventualitate un card de alimente și niște bani. Pe masă ai un pistol și două încercătoare, dacă ți se pare ceva suspect tragi și abia după aceea pui întrebări. Ai noștri au cheie, deci oricine forțează ușa de la intrare poate fi împușcat, fără să stai pe gânduri. Și, era să uit...

Scoase dintr-o geantă o vopsea de păr neagră și mi-o aruncă.

— ...dacă vrei să ieși în lume, trebuie să fi mai greu de recunoscut. Uite câteva haine de schimb, o șapcă și o pereche de ochelari de soare. Nu ieși din casă fără ei. Lumea te știe de la televizor, e riscant. Plus că te poate repera vreo dronă.

— Dacă trebuie... Deși stilistul meu a spus că este nevoie de o perioadă de 30 de zile între vopsiri, și m-am vopsit recent...

M-am oprit. Nu cred că avea chef de glume.

— Te rog! Am să îți las și un mobil, are trecut în agendă un singur număr. Dacă e vreo urgență, îl apelezi, dar doar dacă e o urgență!

Puse accentul pe cuvântul urgență, iar eu am dat aprobator din cap. L-am urmat până în dreptul ușii. M-a rugat să încui în urma lui.

— Și, Diane...

— Da? am spus eu enervată.

— Te rog, gândește-te la ce ți-am zis. Ai fi un exemplu bun pentru oameni, să știi, oamenii mereu te-au îndrăgit. Ai putea fi un model pentru ei.

— Da, da, or să-mi facă statuie, am pufnit eu.

— Nu lua o decizie acum. Gândește-te la asta câteva zile. Ne-ar face mare plăcere să fii din nou alături de noi. Ai grijă de tine.

— O să am.

Când a plecat, am răsuflat ușurată. M-am întors în bucătărie și mi-am mai turnat cafea. Ieri, îl rugasem pe Andrei să îmi aducă un pachet de țigări, nu de alta, dar dacă tot aveam să mor curând, împușcată de cine știe ce nebun, ce diferență mai făcea o țigară în plus sau în minus?

Cafeaua era cam slabă. Am privit la curtea dintre blocuri. Puține mașini la ora asta, și mai puțini trecători. Locuitorii cartierului de blocuri în mijlocul căruia mă aflam erau fie la serviciu, fie în apartamentele lor. Copiii erau plecați la școală, după calculele mele mai erau cel puțin două săptămâni până la vacanța de vară. Liniștea domnea nestingherită, iar eu încercam să profit din plin de ea. Până când am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare. *M-au avertizat toți că te-ai întors la ei*, glasul lui Alex răsună în capul meu. Dar și ultimele cuvinte ale lui Andrei: *Ne-ar*

face mare plăcere să fii din nou alături de noi. Am crezut că avea să îmi scape ceașca din mână. Nu, nu era nimic adevărat. Am alungat acel gând din mintea mea. Nu era adevărat.

CAPITOLUL 9

Când mi-am terminat cafeaua, m-am întors în camera mea și m-am așezat pe canapea. Ușa de la dormitor se deschise și Ana, îmbrăcată într-o pijama cu ursuleți, își făcu apariția. Arăta mult mai bine, nu mai avea ochii umflați de la plâns și era stăpână pe propriile mișcări.

— Andrei nu a venit? întrebă ea.

— A trebuit să plece, am spus eu. Nu cred că se mai întoarce curând.

— Unde s-a dus?

— Pff! Nu mi-a spus.

— Și nu se mai întoarce? Adică deloc-deloc? Dar tu rămâi? Nu-i așa?

— Sigur, am răspuns eu, puțin speriată.

Fata veni și se așeză lângă mine. Nu știu exact cum, dar Ana reușea să mă înspăimânte. Vorbea cu mine de parcă mă cunoștea de-o viață. Chiar și în noaptea în care Alex încercase să mă omoare ea îmi luase apărarea, deși era prima dată când ne vedeam.

— Îți e foame? am întrebat eu.

— Da, avem lapte?

— Nu, am spus eu. Mai era puțin și l-am pus în cafea. Am aruncat cutia la gunoi, era goală.

— Păcat, aș fi mâncat niște cereale cu lapte.

— Dacă vrei, mă îmbrac și mă duc să caut un magazin, trebuie să fie unul în zonă.

— Nu, spuse ea. O să mănânc altceva acum. Poate, dacă tu vrei, mergem împreună mai târziu? Putem să ne plimbăm, că e fain afară. Și poți să îmi arăți mișcărilor tale. Cum făceai înainte.

— Ana! am oprit-o eu.

Nu voiam să începă iar cu povestea asta.

— Cred că trebuie să mai stai în pat o zi, am spus eu în cele din urmă.

— Dar mă simt bine! protestă ea. Te rog!

— Nu, îmi pare rău. Trebuie să stai aici, așa a spus Andrei, nu poți pleca, o să vină cineva după tine. Sau cel puțin așa am înțeles.

— Atunci te duci tu să iei lapte mai târziu?

— Am să mă duc.

— Promiți?

— Promit, i-am zămbit eu.

Așa enervanți sunt toți copiii sau tu ești mai specială?

Se duse în bucătărie. Am urmat-o. Am prăjit într-o tigaie câteva ouă și le-am mâncat cu pâine. Deși Ana strâmbă puțin din nas când i le-am servit, eu eram foarte mândră de prima porție de mâncare gătită vreodată cu propriile mâini. Sigur, nu era ceva complicat de făcut, dar pentru cineva care toată viața a avut servitori, bucătari și majordomi învârtindu-i-se în jur, era chiar o premieră.

— Credeam că noi nu avem voie să mâncăm cu ulei și grăsimi, mă luă ea la rost.

— Cred că azi poți face o excepție.

— Păi, și cum rămâne cu regimul?

— Ana, nu mai ești la Centru. Nu trebuie să mai respecți regulile lor.

— Dacă spui tu. Atunci data viitoare pune puțin mai mult ulei, bine?

Nu am spus nimic, am zâmbit doar. Ce drăguț! Și o fetiță de nouă ani era mai deșteaptă ca mine. Mă simțeam ca o proastă, nu știam să fac nimic. Mergeam la facultate, participam la evenimente de caritate, mergeam des la teatru, la operă. Dar când vine vorba de trăit de pe o zi pe alta, de a face lucruri banale cum ar fi gătitul, spălatul, așa cum o făceau marea majoritate a oamenilor, ei bine, eram praf.

— Te mai doare? Întrebă fata, arătând cu degetul spre abdomenul meu.

— Puțin, dar o să-mi treacă, nu-ți fă griji.

Minșisem. De fapt, rana se închisese aproape de tot. Continuam să port bandajul, doar că îmi era greu să accept că mă vindecasem atât de repede. *Nu e normal*. Iar, de fiecare dată când mă uitam la linia subțire ce rămăsese din rana respectivă, mă înspăimântam. Așa că păstrasem bandajul, prezența lui era o dulce-amăgire.

După masă, Ana s-a dus din nou în camera ei și eu am rămas să spăl vasele. O altă premieră în viața mea, de obicei le aruncam pe unde apucam și altcineva le aranja apoi în dulap. Nu cred că făcusem o treabă prea bună, aveam impresia că tigaia era încă alunecoasă de la ulei, și fusesem cât pe ce să sparg un pahar. Asta e, nu o să câștig premiul pentru Gospodina Anului.

Am mers în cameră și am găsit-o pe Ana stând pe canapeaua mea, studiind cutia de vopsea.

— Te vopsești brunetă?

— Păi da, așa cred, am răspuns eu.

— Pot să te ajut? Te faci acum?

Întrebările fetei mă enervau, oare așa erau toții copiii de vârsta ei, plini de întrebări, mereu dornici de atenție, agitați și plini de energie? Încercam să o înțeleg, la urma urmei nu aveam ce face în apartamentul ăsta, nu aveam televizor, nici calculator, nici măcar un radio amărât la care să ascultăm puțină muzică. Era clar că se plictisea și compania mea nu era plăcută.

Nu am vrut să o dezamăgesc, așa că am pus apă la încălzit și i-am spus că poate să mă ajute. Părea încântată că urma să facem asta împreună, lucru care mă înfiora. Nu avusesem niciodată o relație apropiată cu copiii, mereu mă gândeam cu groază la ziua în care trebuia să fiu mamă. Totuși, Ana mă făcea să mă deschid, să fiu mai tolerantă. Ba chiar mă bucuram că era cu mine și nu eram singură. Și uite că o acceptasem deja. Mă rugase ceva și nu eram în stare să o refuz.

Mi-a trecut prin minte, în timp ce îmi vopseam părul, că probabil comportamentul ei se datora și faptului că mama ei murise, iar pe tatăl ei nu-l mai văzuse de patru ani. Sigur, la Centru nu avusese pe nimeni de care să se atașeze și acum i se pusese pata pe mine. Îmi era greu să o dezamăgesc, ochii ei erau veseli și plini de speranță.

Am așteptat vreo 30 de minute cu vopseaua în cap până să mă spăl. Am fost foarte dezamăgită de rezultatul obținut. Nu semăna deloc cu poza de pe cutie, stilistul meu s-ar fi luat cu mâinile de cap. Am încercat să îmi usuc părul cu prosopul. Aveam urme de vopsea pe frunte, semn că nu făcusem o treabă prea bună. Părul mi se usca repede, de la căldura de afară, și arăta ca o mătură.

Era trecut de ora prânzului când am terminat. Părul mi se umflase și stătea ciufulit în toate

direcțiile. Am încercat să îl aranjez cu o perie, dar se umflă și mai rău, așa că l-am prins într-un coc. Ana părea totuși foarte încântată de rezultat.

— Acum arăți exact ca atunci, spuse ea.

— Ce?

— Ești brunetă exact ca atunci când ai venit să mă iei.

— Ce tot spui!? am exclamat eu surprinsă. Noi nu ne-am mai întâlnit!

— Ba da, spuse fata. Erai acolo, cu ei. La început, în primele luni, mă vizitai des. Apoi ceva s-a întâmplat mi-ai spus că trebuie să pleci și nu te-ai mai întors. Dar acum ai venit după mine!

— Cred că mă confunzi. Știi, acolo la Centru, ți-au dat medicamente și probabil, au făcut... — *ești amnezică și cam dusă cu pluta, lasă-mă în pace* — ... Sigur mă confunzi.

— Nu, erai acolo, îmi amintesc perfect.

— Ana, eu nu am fost în viața mea la un Centru.

— Ba da, a spus ea furioasă și își încrucișă mâinile. Ai fost, ai fost! Și du-te să iei lapte.

Ana se ridică și se închise la ea în cameră.

Ce naiba era cu fata asta? Mă dădea complet peste cap. Simțeam în piept o emoție nouă, necunoscută până atunci. Și, totuși, nevoia ei stupidă de a mă duce după lapte îmi răsuna în minte. Mi-am tras pe mine o pereche de blugi trei-sferturi și un tricou verde și am plecat.

Aerul cald de afară m-a izbit în clipa în care am deschis ușa de la scara blocului. Mi-am tras ochelarii pe ochi și am ieșit în drum. Nu știam în ce parte să o iau, eram înconjurată de blocuri și aveam senzația că sunt prinsă într-un labirint de beton.

Mi-am băgat capul între umeri și am lăsat privirea în jos. Nu trebuia să fiu recunoscută de nimeni. Am grăbit pasul și cumva am reușit să ies de pe străduțele deprimante dintre blocuri și să dau de o șosea principală. Am continuat, privind mereu în urma mea. Oamenii treceau nepăsători. Nici eu nu le-am dat atenție și am traversat pe partea cealaltă a străzii. Cred că eram la jumătate, când am auzit un bâzâit puternic deasupra capului. Am înălțat privirea. O dronă de supraveghere trecea la câțiva metri de mine. Nu trebuia să mă vadă, să mă identifice. Nu era mai mare decât pumnul meu, dar prostiile astea aveau o rază vizuală mare și o claritate foarte bună. Mi-am pus palma în lateralul feței și am grăbit și mai mult pasul.

Să fi trimis drona doar pentru a mă căuta pe mine? *Nu!* Ceilalți de pe stradă nici nu o luau în seamă, semn că era un lucru obișnuit. Am cerut indicații de la o femeie între două vârste, care m-a îndrumat cu o expresie indiferentă.

Am intrat din nou printre blocuri, pe niște străduțe înguste, și am dat spre o altă stradă principală. La un moment dat, gândul de a nu-mi mai găsi drumul înapoi îmi dădu fiori. Asta mai lipsea, să mă pierd prin oraș!

Ușa de la magazin se deschise singură și am fost foarte dezamăgită când am realizat că aerul condiționat nu funcționa sau nu exista. Vreo zece persoane stăteau în același rând, concentrați pe persoana din fața lor. Mirosul de transpirație era completat de vaporii clorului cu care o fătucă spăla podeaua. Chestia asta nu semăna deloc cu locurile în care obișnuiam eu să îmi fac cumpărăturile.

O doamnă corpulentă cu un copil agățat de ea țipa la vânzătoare. Copilul era plictisit și trăgea de fusta mamei, care nici măcar nu-l lua în seamă.

Am trecut pe lângă ei și m-am îndreptat spre raftul cu pâine. Pâinea era uscată, părea să fi stat acolo de ceva vreme. În momentul în care mâna mea dădea să apuce una dintre franzele, cei aflați la rând au vociferat furioși.

— Alo, alo! Da' ce facem, domnișoară, ne-am cumpărat fabrică de pâine? a țipat un ins în vârstă, adus la spate, dar cu o lucire în ochi care scuipa ură. Mult tupeu ai!

— Ce crezi că faci, unde te crezi!? i-a ținut isonul femeia corpulentă, cea cu copilul.

La început am crezut că nu vorbesc cu mine și chiar dădusem sa văd cine era persoana

nesimțită de care se revoltase toată lumea, dar, când m-am întors, le-am văzut privirile ațintite spre mine. Cred că m-am înroșit în obraji. Am vrut să spun ceva, dar amuțisem.

— Fată, dacă ai răbdare, ca toată lumea, te servesc eu, spuse vânzătoarea către mine, mult mai amabilă decât gospodina mamă din fața ei, care nu înceta să mă privească disprețuitoare.

Am luat mâna de pe pâine și mi-am lăsat privirea în pământ. Totuși umilirea nu avea să se oprească aici.

— Băi, fată, treci la coadă, n-auzi!? Doamne, câtă nesimțire! Tineretul ăsta! mă trase gospodina și mă dezechilibra, gata să cad peste puilul ei.

Plodul începu să își maimuțărească mama, drept pentru care își luă o palmă la fund.

— Tu stai cuminte! Lua-te-ar gaia să te ia de copil zvăpăiat!

Porni imediat o discuție care începea inevitabil cu *pe vremea mea...* Eram cumva șocată. Primul impuls a fost să-mi scot ochelarii de soare și să țin un *Tu știi cine sunt eu?*, asta până să-mi dau seama că de fapt nu mai eram. Ciudat cum în câteva zile am trecut de la *Cu ce vă mai pot servi, domnișoară?* la *Bă, fată, treci la coadă!* Viața are un simț al umorului foarte dezvoltat.

Nu mi-am dezlipit ochii de la podeaua magazinului și m-am așezat la rând, răbdătoare. Mi se părea că timpul stă pe loc, aveam senzația că o să mor până ce vânzătoarea îi va servi pe toți cei aflați în față. Până și copilul *zvăpăiat* de 4 ani avea mai multă răbdare ca mine. Mă fâțaiam de pe un picior pe altul. Câtă bătaie de cap pentru o pâine și un lapte! Parcă acum îmi venea și mie să țin la vânzătoare, să se miște mai repede.

Când am ajuns la teighea, eram deja cu nervii întinși la maxim. La naiba cu Ana și laptele ei, chiar nu aveam nevoie de prostia asta azi!

— Două pâini și un lapte, am spus eu, gândindu-mă că mai multe pâini luate acum înseamnă mai puține viitoare drumuri la magazin.

— Cardul, spuse vânzătoarea întinzând palma.

— Nu, plătesc în numerar, am răspuns eu, numărând puținii bani pe care Andrei mi-i lăsase.

— Da, bine, spuse vânzătoarea plictisită. Dar dă-mi cardul.

— Am spus că plătesc cu bani! m-am răstit eu, trântind bancnotele pe teighea.

— Pff! Își dădu vânzătoarea ochii peste cap. Normal că plătești cu bani, că doar n-o să plătești cu boabe de ovăz! Dar dă-mi prima dată cardul de alimente.

— Să îți dau ce?

— Fată, dă-mi cardul, că altfel nu îți dau nimic, eu de unde naiba să știu care îți e porția zilnică? Dacă ai mai fost și în altă parte! Da' ce, am eu față de proastă?

Nu răspunde, nu răspunde. Off! Am șase replici sarcastice pe care le pot da acum.

Am rămas cu gura căscată. *Porție zilnică?* Poftim? Ce naiba zicea tipa? Dacă mă gândeam mai bine, Andrei îmi spusese ceva de un card de mâncare, dar nu îl aveam la mine. Mă uitam pierdută la vânzătoare. Mulțimea din spatele meu era neliniștită, de când intrasem eu în magazin se mai așezaseră la coadă alte douăzeci de persoane, care acum mă împingeau să mă grăbesc.

— Haide, următorul la rând! am auzit pe vânzătoare, igorându-mă, ca și cum prezența mea nu făcea nici cât o muscă.

Nu îmi revenisem încă din starea de șoc. Eram pierdută în timp și spațiu. Am simțit o mână pe umărul meu. O siluetă neagră își făcu loc în dreptul teighelei, acolo unde cu câteva clipe mai devreme fusesem eu, împietrită, și îi înmână vânzătoarei un card.

— Vă rog să o scuzați pe nevastă-mea, spuse o voce cunoscută. A fost în tură azi-noapte și n-a apucat să doarmă deloc. Pofțiți, treceți-le aici.

Mâna lui continua să stea pe spatele meu, pielea mi se făcu de găină, iar bătaile inimii o luaseră razna. M-am întors ușor spre el. Era cât pe ce să nu îl recunosc. Avea ochelari de soare, un tricou negru, simplu, o cămașă verde închis și o pereche de blugi ce părea uzată. Își tunsese părul puțin mai scurt și era nebărbierit. Mi-a luat banii din mână și a plătit, apoi s-a întors spre mine și m-a

împins spre ieșire.

— Dan? am reușit cu greu să spun, cuvintele înțepenindu-se în gâtul meu.

— Mișcă-te!

Palmele începură să-mi tremure încet, încet. Mă luă cu el în josul străzii, până am ajuns în dreptul unei cafenele.

Cafenea era mult spus. Bombă era un nume mult mai bun. Câteva mese de lemn aruncate aiurea într-o cameră îmbâcsită de miros de alcool și tutun. Un tânăr cu pielea închisă la culoare servea bere în niște halbe mari unor moși aflați în capătul celălalt.

— Mișcă, mă înghionti Dan. Băiete, adă-ne ... ce bei?

Își mută privirea spre mine, așteptând un răspuns, dar eram încă blocată în lumea mea. Gândul la ce îi făcusem acum câteva zile, la felul în care i-am spart sticla în cap, cum i se scurgea sângele pe față, toate detaliile îmi reveneau vii în memorie. Mă luase cu fiori. Iar gândul că avea să se răzbune mă făcea să mă pierd și mai mult.

— Ce dracu' ai înțepenit așa? mă zgâlțâi el ușor. Două cafele! strigă în direcția chelnerului.

— Dan?... am spus eu înghițind în sec.

— Stai jos când îți spun!

M-am așezat la masă și m-am bălăngănit pe scaun ca un copil handicapat, când în față, când în spate. Barmanul ne aduse două cafele, în niște cești nu tocmai spălate. Am ignorat lipsa igienei, mi-am turnat zahăr și am amestecat frenetic până s-a topit tot.

Dan își scoase ochelarii și își aprinse o țigară. Mi-a întins pachetul și bricheta.

— Lasă-mă să ghicesc, vrei și tu? spuse el zâmbind ironic. Deși nu meriți, ultima dată când mi-am împărțit țigările cu tine a ieșit urât. Și, apropo, să nu îți vină vreo idee.

Sub fața de masă am auzit piedica pistolului.

Am lăsat privirea în pământ. Sticla, plus evadarea mea, plus toate celelalte lucruri care au dus la moartea surorii lui. Mi-am simțit ochii umezi, voiam să spun multe lucruri, dar nici măcar nu știam de unde să încep. Am întins degetele spre pachetul de țigări și, cu mâinile tremurând, am reușit să scot una și să o aprind.

Fumul îmi invadează plămânii, și o clipă am crezut că o să mă înec. Țigările lui erau mult mai puternice decât cele pe care le fumam de obicei. Dar după o gură de cafea și alte două fumuri n-am mai simțit diferența.

— Știi, eu... m-am trezit vorbind într-un final. Îmi pare atât de rău!

— Dacă nu taci, nu știi... spuse el strângând din dinți. Poți să-ți iei părerea de rău și să ți-o bagi în cur. Nu-mi pasă! Crezi că dacă-ți pare rău lucrurile se rezolvă?

— Dan, eu, am vrut să... și Lena, și mașina, pe urmă Andrei.

Tremuram foarte puternic și nu puteam să mai vorbesc.

Era clar că Dan mă considera pe mine vinovată de tot ce se întâmplase cu sora lui, avea toate motivele. Undeva, în subconștientul meu, și eu mă învinuiam pentru moartea ei. Dacă aș fi avut puterea să dau timpul înapoi! Dar nu puteam.

— Jur că nu am vrut să pățesc nimic, jur că...

— Că ce? privirea lui se întunecă dintr-o dată și am simțit că mă va înghiți pământul. Ascultă bine la mine, prințeso! Nu știu cum dracu' ai făcut să ajungi așa importantă pentru Escu peste noapte, dar dacă asta o pune în pericol pe Ana, o să vezi tu... De ce-o fi lăsat-o Andrei în urmă pe Lena și a ales să te salveze pe tine, n-o să pricep niciodată. Oricum, pentru asta, îi rup falca când îl prind!

Îl vedeam cum se controla cu greu. Ce replică puteam să îi dau? Cu o mână ținea pistolul îndreptat spre mine, iar cu cealaltă trăgea din țigară, încercând să se calmeze, probabil. Îmi era frică.

— Eu...

— Tu ce? izbucni el. Tu ai face bine să nu-mi stai în cale! Azi am ordine clare să nu mă ating de tine. Dar în momentul în care Escu îmi spune că nu ne mai ești de folos, eu cu mâna mea te tranșez și i te trimit bucăți lui Alex. Ce dracu' făceai pe străzi?

Cumva, gândul că cineva totuși mă voia vie îmi dădu curaj să deschid gura și să vorbesc.

— Am plecat după lapte, doar că m-am proptit într-un magazin jalnic unde vânzătoarea mă tot întreba de un card.

Dan începu să râdă. Mi-am dus privirea spre ceașca de cafea și am luat o gură, evitându-l. Știam că urmează încă o lecție de *bun venit printre supuși*.

— Cardul lăsat de Andrei nu-i cu bani, a spus el ironic. Fiecare persoană are un card cu rația zilnică de alimente pe care o poate achiziționa, nu plătești cu el, îl folosești doar ca să știe vânzătorul cât ai dreptul să primești tu și familia ta. Cardul ține evidența, ca să nu iei din mai multe locuri sau mai mult decât ți se cuvine.

— Rație? am întrebat eu nedumerită.

— Da. Avem porții limitate de mâncare. De fapt suntem cam limitați la orice, nu doar la mâncare. Să înțeleg după fața pe care-o faci că habar n-aveai cum murim de foame în timp ce voi vă îndopați cu delicatese.

— *Noi, voi, aștia ca tine?* Care e problema ta cu mine? Nici măcar nu mă cunoști, de când ne-am întâlnit nu faci altceva decât să mă acuzi. Sunt eu vinovată de ce ți se întâmplă ție? Ce rău ți-am făcut eu?

Ridicasem vocea, fără să-mi dau seama. De obicei eram o persoană calculată, știam să mă controlez. Dar nu și de data asta. Dan ridică din sprâncene și îmi făcu semn să mă calmez. L-am ascultat și am inspirat adânc. Bătrâneii sclerozați și mari amatori de bere din bodegă nu s-au deranjat nici măcar să arunce o privire spre noi, însă barmanul se arătă interesat de discuția noastră. Am mai tras un fum din țigară și am stins-o în farfuria care servea drept scrumieră.

— Ce face Ana? mă întreabă el, încercând să schimbe subiectul. A trecut de stadiul de adaptare?

— Ce?

— Dacă a trecut de partea cu halucinațiile, i-a fost rău?

— Puțin, oricum s-a acomodat cu situația mai repede și mai ușor decât mine.

Am sorbit o gură zdravănă din cafea, nu de alta, dar voiam să fiu perfect trează pentru următorul răspuns.

— Ce e un Centru de Formare?

— Să ghicesc, nici de astea nu știai că există?

— Vrei, te rog, să răspunzi, poți să faci mișto de cât sunt eu de proastă și pe urmă.

— Hm, se vede că nu prea ieși din casă! a spus el, aprinzându-și altă țigară. În Centrele de Formare, cel puțin din câte am auzit eu, se fac experimente pe oameni. Mai mult copii, corpul lor în formare se adaptează mai ușor schimbărilor și implanturilor artificiale. Nu știu nici eu prea bine, Lena era cea care se ocupa cu asta, doar că Lena, acum...

În ochii lui se putea citi durerea. Și-a lăsat privirea în jos. Am tăcut amândoi.

— Ana spune că mă cunoaște, am reușit eu să spun într-un târziu. Cum e posibil?

— În ziua când ai fugit, am primit un dosar de la Escu, eu n-am reușit să-l citesc, dar, din spusele Lenei, am înțeles că și tu ai fi fost acum câțiva ani la același centru ca Ana. Nu mă întreba de ce, și eu sunt la fel de mirat ca tine.

— E imposibil, tata n-ar lăsa pe nimeni să-mi facă rău. Darămite să experimenteze pe mine! Cred că nu știi ce vorbești. Țsta e planul vostru? Să mă dați peste cap ca să mă aliez cu voi? N-o să vă meargă, a încercat și Andrei să mă convingă, i-am spus deja că nu dau doi bani pe propunerea voastră.

— Nu-ți cer să mă crezi și puțin îmi pasă. Oricum, indiferent ce ți-au făcut, am înțeles că, în câteva zile, fără pastilele tale minune ar trebui să începi să îți aduci aminte. Deci, ce îți amintești?

— Sincer, nu vreau să vorbim despre asta, am spus eu iritată. Ce se va întâmpla cu mine? Nu mă pot întoarce acasă, asta e clar.

— Escu a dat ordin să te păstrăm întreagă, deci presupun că pentru următoarele zile ești sub tutela mea. Ai să stai cu mine și Ana în apartament. Sper că știi să gătești, restaurante de cinci stele nu sunt în zonă.

Dan îmi făcu cu ochiul, iar eu am simțit că fierb din nou.

— Cine dracu' mai e și Escu ăsta și ce naiba vrea cu mine? am izbucnit eu.

— Cine? A, nu e Escu, e un acronim, prescurtarea de la E.S.C.U. Adică nu e un nume de persoană, deși noi îl folosim așa ca să inducem Armata în eroare. E numele unei organizații. Să zicem doar că șefii mei vor să afle mai multe despre experimentele făcute de cei din conducerea R.U.T.R.-ului, și din câte îmi dau seama tu ești cea mai bună soluție.

M-am lăsat moale în scaun, aveam impresia că în curând o să pic pe jos. Erau atâtea lucruri pe care nu le știam, pe care poate dacă le-aș fi știut mai de mult aș fi făcut ceva să le împiedic, să le îndrept. Acum era prea târziu.

Dan mi-a povestit cele câteva zvonuri care circulau despre Centre. Mi-a spus și de doctorul care mă vizitase acum câteva zile. Toma lucrase șapte ani la unul dintre Centre. Totuși, era atât de bine ținut secretul amplasării lor, încât și angajații erau duși acolo într-o mașină fără geamuri. Nu aveau voie să vorbească despre munca lor, iar Toma nu lucrase la proiectele mari, deci nu avea acces la informațiile vitale. Sau îi era frică să spună prea multe, frică pentru el și familia lui.

Tensiunea dintre noi scădea treptat, pe măsură ce se golea cafeaua din căni, iar tutunul se transforma în fum. Cei doi moși, care erau în local la sosirea noastră, vorbeau deja o limbă doar de ei înțeleasă. Nu știam ce să cred, pe de o parte îmi venea greu să plec urechea la ce spunea el, dar pe de altă parte pasiunea și convingerea cu care vorbea mă făceau să pun sub semnul întrebării toate lucrurile pe care le știam.

— E greu să te trezești dimineață și să realizezi că lumea în care trăiești e o minciună, îmi spuse Dan. Dar cred că nu ai nevoie decât să arunci o privire în jur și să îți dai seama că nu mint.

— Și de ce crezi că organizația ta e mai bună? Vă lăudați că vreți echilibru, siguranță, corecti... aaa! Asta înseamnă E.S.C.U.?

— Da, spuse el zâmbind. Avem nevoie în viață de echilibru, siguranță, corectitudine și unitate. Pentru asta luptăm.

— Și luptați răpind persoane și salvând câte un copil. Și nici acela la întâmplare, și la voi se merge pe nepotisme, din câte îmi dau eu seama.

— Ai fi uimită să știi câte altele mai facem, dar...

Se opri brusc și își aținti ochii spre ușă. M-am întors și eu, am văzut ușile batante ale localului deschizându-se. Am simțit un gol în stomac când în cadrul ușii nu a apărut nimeni. Doar ceva. Un bâzâit ciudat, familiar, îmi ajungea la urechi. Dan se foi pe scaun.

— Să-mi bag, spuse el în șoaptă.

Drona plana în spațiul îmbâcsit al cârciumii și se opri la câțiva metri de noi, scanând zona. M-am înțeles cu Dan doar din priviri, fără a scoate o vorbă. Am băgat o mână sub masă și am întors-o brusc. M-am ferit, iar Dan a îndreptat arma spre dronă. Două focuri, atât am auzit, apoi sunetul metalului lovind podeaua. Drona se sparse la contactul cu parchetul, amuțită.

— Haide! mă prinse Dan de mână. Nu cred că ne-au văzut, dar sigur o să trimiță alta, să evalueze situația.

Aruncă niște bani în direcția chelnerului, probabil suficienți cât să acopere consumația, bacșișul și pagubele, și mă împinse spre ieșire. În capătul străzii, o altă dronă se îndrepta deja spre noi. Dan îmi făcu semn s-o iau la goană. Am fugit cât de repede mă țineau picioarele, lumea din jurul nostru se holba la noi ca la doi nebuni. Am încercat să ne ascundem printre oameni, dar drona era pe urmele noastre. Am cotit pe o alee, între blocuri, sperând că ne va pierde.

Nu ne puteam întoarce la apartament, nu atâta vreme cât nu știam dacă mai suntem urmăriți sau nu. Ana ar fi fost și ea în pericol, ultimul lucru pe care mi-l doream. Dan se opri o clipă și privi înapoi. Mi-am rezemat mâinile pe genunchi și mi-am tras sufletul.

— Dacă n-a apucat să ne vadă fețele, poate n-au să se agite atâta, spuse Dan. Poate avem noroc și au să creadă că suntem doar niște scandalagii.

— Ni s-a terminat norocul, am spus eu arătând spre capătul celălalt al străzii.

O mașină a Armatei Regale tocmai intrase pe străduța pe care ne adăpostisem noi. Ne-am ferit din drum și am încercat să ne ascundem după un gard viu, aflat în fața unei scări de bloc.

— Asta ne mai lipsea, spuse Dan supărat. Au mirosit aștia ceva, de aia au venit.

Priveam spre soldați printre găurile din gard. Poate totuși aveam o șansă să scăpăm de ei. Nu erau decât doi, cam amărâți și cam slăbuți, după standardele Armatei. Probabil de aia îi și trimiseseră pe ei. *Scut uman*, mi-am zis în gând. Chiar și așa, trebuia să scăpăm de ei. De amândoi. Nu puteam risca ca unul din ei să dea un semnal de alarmă, altfel în două minute zona ar fi fost împânzită de soldați.

M-am uitat la Dan care ținea strâns arma. Cei doi soldați parcară mașina destul de aproape de noi și începură a cerceta zona. Cumva, subconștientul meu calcula mișcărilor lor. Dintr-o dată în mintea mea se rulau tot felul de scenarii, ce puteam face în diferite situații. Încercam să anticipez mișcărilor celor doi, le auzeam pașii, sunetul bocancilor pe asfalt părea să se intensifice. Erau aproape. Auzeam respirația tot mai rapidă a lui Dan.

Am privit disperată în jur. Dacă treceau de gardul viu, ne descopereau. Singurul lucru care era în fața scării de bloc era o bancă din fier și câteva scânduri. Deasupra ei era un fir metalic, probabil cândva acolo se întindea o vie sau vreo tufă de trandafiri. Acum era goală. Câteva buruieni se agățaseră de ea. N-am putut să nu mă-ntreb dacă acel cordon era ancorat sau nu. Oricum urma să aflu.

— Dă-mi pistolul, i-am spus în șoaptă lui Dan.

— Ești nebună? Nu-ți dau nimic!

— Nu mai avem timp, or să ne vadă.

Era clar că nu se încredea în mine. Nu intenționa să îmi lase armă la dispoziție. Soldații se apropiau. Cuibărită lângă Dan și cu inima cât un purice, am observat o sticlă spartă, resturile unui chef cu multă băutură sau urmele vreunei muieri isterice care aruncase pe geam fericirea bărbatului chefliu. N-avea importanță, sticla avea un capăt ascuțit, putea tăia și asta era tot ce conta.

M-am ridicat ușor și am trecut în viteză pe lângă Dan. Chiar în clipa aceea, unul din soldați intra pe aleea ce ducea spre scara blocului, în timp ce un altul păzea intrarea. Am străbătut grădina mică din fața blocului în doi pași.

Soldatul din drum m-a văzut și a încercat să îi alarmeze pe ceilalți. N-a mai apucat. Ciobul de sticlă s-a dus cu viteză în direcția lui. Ceva în interiorul meu calculase exact viteza și traiectoria necesare, căci i l-am aruncat cu precizie exact în gât.

N-am așteptat să văd sângele țâșnindu-i. Din câțiva pași m-am urcat pe bancă și m-am aruncat spre cel de-al doilea soldat. Și el m-a văzut prea târziu. În timp ce m-am prins cu mâinile de scheletul metalic de deasupra aleii, mi-am încolăcit gambele în jurul grumazului lui.

Zbătându-se, soldatul a pus mâna pe armă, dar l-am ridicat de la pământ, cu o forță pe care nu o cunoscusem până atunci, blocându-i respirația. Am simțit cum viața i se scurgea încet din corp. Nu știu de unde aveam energia aceea, dar mă comportam al naibii de neobișnuit pentru mine. Soldatul încă încerca să se elibereze, însă determinarea mea era totală. Ar fi trebuit să simt milă, moartea prin sufocare era una dureroasă, crudă, însă în clipele acele nu simțeam decât îndârjire. Și aveam clari pașii necesari scopului. Pentru că deja analizasem în minte și o variantă mai rapidă de a-l omorî, dar un schimb de focuri într-un cartier liniștit ar fi atras rapid atenția oamenilor. Lucru

care ar fi dus la apariția și mai multor soldați, probabil mai bine antrenați și echipați decât maimuțoii ăștia doi. *Doamne, azi orice imbecil poate să se înroleze în Armată!*

Am decis să îi scurtez chinul și am apăsât mai tare, răsucindu-mă brusc în același timp. A mai rezistat câteva secunde, apoi i-am simțit trupul cum se lasă moale, inert. Mi-am dat drumul și am aterizat peste el. Am verificat dacă mai respiră, dar era mort.

Ridicând privirea, l-am văzut pe Dan, care venise lângă mine. Nu mi-a zis nimic, doar se uita la mine. M-a ajutat să îi tragem pe cei doi în tufe.

— Să înțeleg că începi să îți amintești, spuse Dan, în drumul nostru spre casă.

— Nu tot, i-am zis. Dar voi ajunge și acolo.

CAPITOLUL 10

Drumul înapoi spre apartament a fost mai lung, Dan a insistat să ne abatem, în caz că aveam urmăritori. Nu ne-am vorbit, în schimb eram cu ochii-n patru, și el, și eu. Nu îmi revenisem încă din starea de *soldat universal*, nici măcar nu realizam că omorâsem doi oameni. Undeva, în interiorul meu, totul părea natural.

Eram ca un animal în junglă. Un carnivor înfometat care nu se gândea la viețile celorlalți, atâta timp cât el avea să supraviețuiască. O energie ciudată pulsa prin venele mele și mă simțeam mai vie ca niciodată. Imaginea cu cei doi soldați era încă întipărită pe retina mea, un zâmbet involuntar mi se blocase în colțul buzelor. Eram, oarecum, mândră de mine.

Dacă toată viața fusesem cea persecutată de alții, cea ale cărei opinii nu contau, cea care mereu ținea capul plecat și-și lăsa destinul să fie croit de alții, acum era diferit. Eu hotărâam următoarea mișcare, următorul pas, următoarea persoană pe care s-o ucid. Mă pierdeam în această nouă imagine a mea, în emoția descoperirii unei noi personalități, mai puternice, mai captivante.

— Cred că ne-au pierdut urma, a spus Dan. Să ne întoarcem, vreau s-o văd pe Ana.

— Mda... cred că pe acolo.

Nu eram sigură unde ne aflam, fusesem atât de absorbită de momentul meu de glorie, încât nu mă uitasem pe unde o luăm. *Se pare că noua mea personalitate nu e bună la geografie.*

— Haide, mă îndrumă el. Știu eu drumul.

Am cotit pe o alee ce părea desprinsă din filmele de groază. Eram undeva în spatele unor blocuri. Apa care curgea printr-o țeavă spartă formase o baltă. Am fost nevoiți să trecem prin apa aceea murdară și rece, care îmi trecea de glezne, și nu m-am putut abține să nu mă strâmb. Probabil țeava spartă provenea de la vreo canalizare.

Câteva tomberoane, umplute până la refuz, completau atmosfera sordidă. Un câine slăbănog molfăia de zor cu os găsit în gunoi. Când ne văzu, mârâi.

— Grozav, am spus eu privind spre el. Până și câinii au ceva cu mine azi.

— Probabil îi place personalitatea ta fermecătoare, îmi răspunse Dan.

— Văd că știi cum să faci o față să se simtă excelent la o întâlnire. Alegi bine și locul, și invitații. Nu știu cum naiba le găsești, dar sunt superbe. Și restaurantul în care m-ai dus mai devreme, totul e ca într-un basm.

— Unul cu vrăjitoare, completă el, uitându-se la mine. Mai e și altceva de care vrei să te

plângi?

— Păi, da, să știi că nu am apă caldă la apartament.

— Tu și mai bine de trei-sferturi din populație. Altceva?

— Decorațiile din apartament nu se asortează cu ochii mei!

Utima mea replică îi stârni un răs sincer. Se uita la mine amuzat, și totuși confuz. Nu îi era clar dacă glumisem sau eram serioasă.

— Am glumit, l-am lămurit eu.

— Glumit, sigur.

— Boule!

Nu m-am putut abține să nu îl lovesc ușor cu palma peste braț. Mă bucuram că nu mai eram la fel de tensionați ca mai devreme.

Am ieșit de pe aleea aceea și am ajuns într-un loc care îmi părea cunoscut. Era parcare din spatele blocului în care stăteam. Doar că acum nu mai era așa de liniștită. Copiii veniseră de la școală și alergau printre mașini. Câteva babe, profitând de vremea bună, stăteau pe o bancă la intrarea în scara noastră. Cum ne văzură, își întrerupseră discuția și ne analizară cu atenție. Eu le-am salutat politicos, însă Dan nici nu privi în direcția lor. Intră în casa scărilor și mă muștră cu privirea.

— Ce? am reacționat eu. Doar le-am salutat, așa e frumos.

— Nu le da subiect de discuție, vecinii îți pot fi prieteni sau dușmani. Decât să riști, mai bine rămâi pe teren neutru.

— Prin neutru trebuie să înțeleg nepoliticos?

— Vrei să taci și să faci ce îți spun? mă repezi.

— Vai, scuze, am uitat că bunele maniere sunt în vacanță!

Nu mi-a răspuns, doar a descuiat ușa și a intrat în apartament. Ana era în camera mea și îmi cotrobăia prin lucruri. Nu că aș fi avut cine știe ce chestii de valoare, erau doar niște haine la mână a doua pe care mi le lăsase Andrei, dar totuși nu-mi plăcea când cineva își băga nasul în lucrurile mele.

A înghețat când l-a văzut pe Dan intrând. Se uita la el cu spaimă, fără a realiza probabil cine era, sau poate i se părea cunoscut, doar că nu-și mai aducea aminte exact de unde îl știa. Își reveni când mă văzu pe mine și dădu fuga să mă îmbrățișeze.

Se agăță de mine cu toată puterea. Brațele ei micuțe mă făcură să resimt acel val de căldură care mă invada de fiecare dată când îmi cerea să fac ceva. N-am putut să nu mă simt stânjenită când am întâlnit privirea dezamăgită a lui Dan. M-am eliberat din strânsoarea fetei și am îndepărtat-o ușor.

— Ana, am spus eu cu sfială, el e Dan. Îți aduci aminte de el?

Fata dădu din cap în semn că nu. Dan lăsă să îi scape un oftat. Am luat-o de mână și m-am așezat împreună cu ea pe canapea. Dan se plimba nervos prin cameră. Nu putea să își ascundă frustrarea, așa că își aprinse o țigară.

— Ana, am continuat eu. Știu că probabil nu îți aduci aminte, dar Dan e...

Am făcut o mică pauză, amintindu-mi de un SF vechi. Filmele americane erau interzise la noi, la fel și orice avea legătură cu țara respectivă. Prea puține persoane mai aveau voie să învețe limba engleză. Totuși statutul pe care îl avusesem până nu demult îmi oferise posibilitatea de a studia această limbă, plus încă alte două. Unde mai pui că lui Alex îi plăceau filmele de genul asta, așa că în apartamentul lui din Capitală avea o adevărată colecție.

Gândul că urma un moment de genul *Luke, I'm your father*, mă făcea să zâmbesc fără să vreau. Am încercat să-mi șterg expresia tâmpă de pe față și să redevin serioasă. Nu merita să merg mai departe cu gluma respectivă, oricum nu aveau să știe despre ce vorbeam.

— Uite, mi-am reluat eu ideea. Dan e tatăl tău.

Fata făcu ochii mari și privi spre el. Dan se sprijini de perete și mai trase un fum, așteptând reacția fetei. Mâna îi tremura, era vizibil iritat de situație. Probabil că în mintea lui decurse altfel planul pentru reîntâlnirea lor. Poate că și-o imaginase mult mai entuziasmată, sărindu-i în brațe și sărutându-l sau mai știu eu ce alte fantezii avea el.

— Credeam că la Centru sunt doar copii orfani, a rupt Ana tăcerea.

— Păi, vezi tu, am încercat eu să-i explic. Tu nu ești orfană... ăăă... când te-au adus, tatăl tău...

M-am uitat la Dan, așteptând să intervină. *Oh, haide, nu pot să fac eu tot!* m-am gândit. Chiar avea de gând să mă lase pe mine să explic o situație pe care nici eu nu o înțelegeam? L-am privit insistent, mi-am și dres glasul de vreo două ori, în speranța că se prinde și va zice ceva.

— Ești liber să continui când vrei, i-am atras eu atenția.

— La ce bun? a răspuns el sec. Oricum nu-și aduce aminte. Deci, ce rost are?

Vocea lui dură încerca să ascundă dezamăgirea pe care o simțea. Mi-am adunat forțele și am încercat să-i explic, calm, ce se întâmpla de fapt.

Ana aștepta răbdătoare.

— Vezi tu, când erai mică, tatăl tău a fost închis. După care mama ta a murit.

— A fost ucisă, completă Dan.

— Serios? Acum vrei să vorbești? I-am admonestat.

— Nu, te rog, continuă. Vreau să văd cum vine o mușamalizare în direct, așa, în stilul R.U.T.R-ului.

Mi-am mușcat buza, doar ca să nu îl insult de față cu Ana. Și, doamne, cât îmi doream să o fac! Aveam cel puțin zece replici în cap cu care să-i întorc vorba. Totuși am apelat la aptitudinile mele diplomatice și mi-am reluat ideea.

— Uite, după nefericitul eveniment cu mama ta, cei de la Centru au considerat...

— Răpit, comentă Dan.

— Serios, acum, chiar vrei să spui tu povestea?

— Nu e nimic de povestit, ne întrerupse Ana. După ce s-a dus mama, tu, împreună cu alți câțiva, ați venit, m-ați luat de acasă și m-ați dus la Centru.

Și uite așa am simțit cum cerul pică pe mine. Nici măcar nu se fâstâci când o spuse. Era atât de sigură pe vorbele ei, încât nici nu am avut curajul să o contrazic. Dan avea din nou acea privire turbată. Își lăasă țigara în scrumieră și veni spre mine.

— Ce a spus că ai făcut?

Mă blocasem. Voiam să îi spun că fata abera, că sigur era confuză din cauza tratamentului de la Centru, dar ceva în mine îmi spunea că erau doar minciuni. Am vrut să protestez, dar Dan își înfipse mâinile în gâtul meu și se aplecă cu toată forța asupra mea.

— Ce dracu' ai făcut? țipă el la mine.

Mâinile mele le strângeau pe ale lui, într-o încercare disperată de a mă elibera. Ana începu să tipe, cerându-i să se oprească, dar fără succes. Dan apăsa pe gâtul meu cu toată forța lui, aveam impresia că o să-l rupă cât de curând. Probabil asta și voia. Doar când Ana începu să plângă în hohote a slăbit strânsoarea și mi-a dat drumul.

Ana se încolăci în brațele mele, își puse capul pe pieptul meu și continuă să plângă. Dan era agitat, își trecu o mână prin păr, apoi îmi spuse furios:

— Felicitări, bravo! Pe lângă că tu și jastrele alea de la Centru ați făcut-o pe fiica mea să nu își mai aducă aminte de familia ei, acum ai reușit și să mă faci să par un monstru în ochii ei. Bravo!

Ieși din cameră, trântind ușa. Am strâns-o pe Ana și mai tare în brațe. Căldura micuțului ei corp mă liniști. Îi puteam simți totuși teama. I-am șters lacrimile din ochi.

— Haide, liniștește-te! Nu a vrut să țipe la mine, doar că a avut parte de o zi grea. Nu e nimic. Uite, sunt bine. Da?

Clătină din cap. I-am zâmbit și am asigurat-o din nou că n-am nimic. Nu îmi plăcea să o văd în

starea aceea. Aș fi vrut să nu fi fost martoră la scena asta, exact cum nu aș fi vrut să fi fost martoră nici la scena cu Alex, dar nu era după mine.

— Și eu sunt supărată pentru ce s-a întâmplat, spuse Ana. Dar nu mă descarc pe tine.

— Mda... păi, asta e. A trecut.

— Nu vreau ca el să fie tatăl meu, a suspinat ea. Nu îmi place de el.

— O, haide, nu-i chiar atât de rău!

Mda, dacă stăteam bine să mă gândesc, el era cel care mințise. Se prefăcuse a fi noul meu gardian, mă răpise, mă amenințase, apoi faza cu furtunul, ce mai, îmi dăduse întreaga lume peste cap și acum eu eram cea care încercam s-o conving pe fiica-sa că, de fapt, e un tip cumsecade. În clipa aceea chiar admiram ironia sorții.

— Uite, am zis eu, mângâindu-i obrazul. O să îți ia ceva timp să te obișnuiești cu ideea, nimeni nu îți cere să accepți asta peste noapte, dar încearcă să îl înțelegi. A făcut multe lucruri ca să te scoată din Centru. A riscat mult.

— Îmi plăcea acolo, a spus ea.

— Da, te cred. Dar nu era o bucurie adevărată, ci doar o stare indusă de ei. Crede-mă, îți va fi mult mai bine cu el decât acolo. Dan te iubește.

— Dar eu vreau să stau cu tine!

— Păi o să fiu și eu pe aici – *nu că aș avea altundeva unde să mă duc*. O să am eu grijă ca totul să fie bine. Tu, tu nu îți mai aduci aminte de el? Sau de mama ta?

— Puțin, spuse ea dezamăgită. Tata a plecat într-o zi la muncă și nu s-a mai întors. Mama a rămas fără serviciu și stătea mai mult pe acasă, cu ei.

— Ei? Care ei?

— Nu știu, erau câteva persoane care veneau des. Era și Andrei, cred. Nu mai știu.

— E în regulă, am spus eu și am mângâiat-o ușor pe păr.

Deci Ana totuși mai știa câte ceva dinainte de viața la Centru. Îmi venea greu s-o aud vorbind de mama ei, deși se luminase la față când pomenise de ea. O ușoară senzație de gelozie mă încerca.

— Apoi a venit moașa și s-a certat cu mama, a fost urât. Eram în camera mea și le-am auzit. Ea zicea că mami e nebună și că din cauza ei s-au întâmplat toate astea, că sigur ne urmăreau mereu. Mama a scos-o afară din casă. A doua zi a venit la mine la grădiniță să mă ia cu ea, dar educatoarea a amenințat-o că o să cheme armata.

— Cine a venit după tine?

— Moașa, a spus fata, după care a căzut pe gânduri. Nu mai știu cum o chema, da' îmi aducea bomboane și ciocolată. Că ei îi tot dădeau la spital, le primea.

— Moașa ta lucra la spital? Era cumva blondă?

— Da, spuse Ana bucuroasă. O cunoști?

— Să zicem.

Era rândul meu să cad pe gânduri. Dacă nu mă înșelam, Ana vorbea de Lena. Și, totuși, când o văzuse pe Lena în noaptea aceea, nu o recunoscuse. Probabil era încă sub influența medicamentelor de la Centru. Oare făcuse conexiunea în mintea ei? Oare realizase că Lena murise ca ea să scape, sau iar era de datoria mea să-i dau vestea proastă? Sigur Dan nu avea s-o facă. Am decis că pentru moment erau destule informații pe care să le asimileze.

— Mama a plecat într-o seară cu ei, a spus că se întoarce până mă trezesc eu, dar nu a fost așa. Dimineața m-am trezit singură, am stat și am așteptat să vină. Nu a mai venit. Apoi pe seară ați venit voi. Și tu m-ai luat cu tine.

— Ana, am spus eu. Ascultă-mă bine! Noi două nu ne-am mai întâlnit. Iar eu nu te-am dus niciunde! E clar?! Nu știu de ce ai zis chestia aia de față cu Dan, dar te rog să nu mai zici așa ceva niciodată. Bine? Nu e adevărat!

— Ba e! s-a răstit ea la mine. Voi țipați la mine că eu nu îmi amintesc de el, dar nici tu nu îți aduci aminte de mine.

Am ajuns la concluzia că era o bătălie pierdută. Fata o ținea pe a ei și pace. Orice aș fi spus, nu conta. Mi-am acceptat înfrângerea și am lăsat-o baltă.

— Uite, mă duc să vorbesc cu el, bine? am liniștit-o eu.

Ieșind din cameră, m-am gândit că poate nu era o idee bună să discut chiar acum cu Dan, nu în starea în care se afla. Am stat minute bune pe coridorul din fața bucătăriei, nesigură pe mine. Mi-am luat inima în dinți, gândindu-mă că tocmai ce mă văzuse ucigând doi soldați din Armata Regală. Nu putea fi atât de prost să mă atace din nou. Sau putea?

Nici nu se întoarse spre mine când mă auzi intrând. Stătea pe pervazul geamului și își fuma țigara. Jur că nu știam de unde să încep, așa că am zis sec :

— Vrei cafea?

— Nu!

— Știi...

— Nu-mi pasă! îmi tăie el elanul.

— Vream să...

— Ieși afară!

Cu siguranță nu avea chef să discute. Am dat să plec și să îl las acolo cu nervii lui. Din partea mea, nu avea decât să se arunce pe geam, deși nu era o soluție. Având în vedere că eram la etajul doi, probabil doar și-ar fi rupt o mână.

— Nu a fost îndeajuns că din cauza ta a murit Lena, trebuia să îmi furi și fata?

— Dan, eu...

M-am bâlbâit fără să vreau.

— Da, știu. Tu nu știi nimic, habar nu aveai, nu e vina ta. Mai lasă-mă în pula mea cu scuzele tale. Nu-mi pasă a cui vină e. Tot ce știu e că, de când te-am întâlnit pe tine, viața mea s-a dus dracu'!

— A, serios? m-am zburlit eu la el. Eu te-am băgat în închisoare? Și aia tot vina mea e?

— Parcă ți-am spus să pleci! țipă el.

— Uite, nu, să vezi ce puțin îmi pasă de toanele tale. În locul tău aș fi fericit că Ana e bine, a scăpat cu viață din mâinile lui Alex și nici nu a suferit prea mult din cauza tratamentelor de la Centru. Cel puțin, nu la nivelul la care le-am resimțit eu. E bine acum, e în siguranță. Îi va lua ceva timp să se obișnuiască cu gândul că tu ești tatăl ei, era prea mică când te-au închis. Normal că nu-și mai aduce aminte.

— De tine își aduce aminte, îmi dădu el replica. P-asta cum o explici?

Aș fi vrut să-i spun că nu știu, dar în contextul dat ar fi sunat extrem de prost. M-am apropiat de el și i-am luat pachetul de țigări. Mi-am aprins o țigară și m-am proptit de pervaz.

— Ce? am întrebat eu. Dacă stăm sub același acoperiș, împărțim aceleași țigări.

— Hm, nu ai idee cât de mult te urăsc în clipa asta, spuse el, strângând din dinți.

— Te asigur că sentimentul e reciproc.

Am lăsat să-mi scape un zâmbet sarcastic și mi-am văzut de țigara mea. La un moment dat, mi-am dus mâna la gât și am masat ușor locul. Încă mă durea.

— Ești bine? întrebă Dan.

— Lovești ca o fată, normal că sunt bine!

— Ți-a mai spus cineva că ai o gură prea mare?

— Tot ce-i posibil, am zâmbit eu.

Ușa se crăpă și Ana își vârî capul înăuntru. Se uită spre la Dan, apoi intră. Era mai liniștită, nu îmi puteam imagina prin ce trece, dar cu siguranță o afecta schimbarea prin care trecuse. Fusese luată de la Centru, probabil singurul loc pe care îl considerase cu adevărat căminul ei. Târâtă de

maniactal de Alex în pădure, unde trecuse printr-un schimb de focuri între noi și cei din Armata Regală, apoi închisă într-un apartament. Iar azi află că, de fapt, tatăl ei trăia.

— Mi-e foame, spuse ea, mai mult în șoaptă.

— Deci, ce ne gătești? spuse Dan, uitându-se la mine.

— Ce? Eu?

Dan începu să râdă și cred că și Anei îi scăpă un surâs când îmi văzu fața.

— Nu vreau să gătească ea, a spus Ana. Nu se pricepe.

— O, clar e fata ta, nu mai am nici un dubiu, am spus eu.

— Stai liniștită, iubito, îi făcu cu ochiul Dan. Nu am s-o las să te intoxice.

Ana râse și plecă înapoi în cameră. Dacă stăteam să mă gândesc, preferam mai degrabă să nu se înțeleagă, îmi era de ajuns o persoană care să mă ia la mișto.

Dan cotrobăi prin rezerva noastră de mâncare și scoase niște ceapă și o varză. Am vrut să-i spun că erau cerealele în dulap, dar apoi mi-am amintit că plasa în care pusesem laptele încă era în bodega unde ne găsisese drona. Am fugit și am lăsat mâncarea în urmă.

— Păi, azi ne mulțumim cu varză, spuse Dan.

— Salată de varză cu ceapă? am comentat eu. Asta-i tot?

— Nu fac salată! Pui ceapă mărunțită în ulei, toci varza, o arunci deasupra, adaugi puțină apă, sare... Să îți desenez o schemă?

— Ha, ha! Nu ratezi nicio ocazie să mă iei peste picior?

— Nu!

A scos o oală mare din dulap și a pus ulei în ea. Mi-a dat un fund de lemn, un cuțit și mi-a spus să tai ceapa, cât spală el varza. Partea în care trebuia să curăț cojița a mers bine, dar, când am început să tai ceapa, mi-am simțit ochii cum se strâng. Mă ustureau groaznic, am dus mâna și i-am frecat, dar mai rău am făcut. Dan părea amuzat de situația mea.

— Ce faci? Întrebă el.

— Nu se vede? Tai ceapă.

— Așa?

— Păi o fac cubulețe și apoi cubulețe mai mici și... nu?

— Nu! Îmi răspunse el.

Se șterse pe mâini cu un prosop, apoi veni lângă mine. Îmi luă cuțitul din mână, tăie bulbul pe jumătate, apoi luă fiecare jumătate în parte și o mărunți. Îmi dădu cuțitul, așteptându-se să îi urmez exemplul. M-am foit puțin nervoasă, apoi i l-am luat din mână.

— Ce naiba faci? mă mustră el. Nu așa, zici că vrei să omori pe cineva, nu să gătești.

Mi-am dat ochii peste cap. Dan veni în spatele meu, mă cuprinse cu brațele și îmi fixă cuțitul între degete. Mâna mea se lăsă ghidată de a lui.

— Tai ușor, îmi spuse el. Nu trebui să te grăbești.

Grabă, tăiat, ceapă, mâncare, sigur gândurile mele numai la asta zburau. Probabil mă înroșisem în obraji, atât din cauza stângăciei mele, cât și din cauza apropierii fizice dintre noi doi. Parfumul corpului lui îmi dădea o stare ciudată de amețială, mâna lui peste a mea îmi umplea corpul de scurte puseuri electrice, stomacul meu se strânse și mă rugam din tot sufletul să nu mă lase picioarele.

Mi-am întors capul, evitându-i privirea. O șuviță rebelă îmi intra în ochi, așa că Dan mi-o dădu după ureche. Un mic tremur îmi străbătu corpul în momentul când mă atinse. Mi-am mușcat buza și m-am rugat să înceteze și să îmi dea drumul.

— Te descurci bine, mă încurajă el.

Clar se juca cu mintea mea, probabil asta era metoda lui de a se răzbuna. Încă de când ne cunoscusem, el știa că aveam o slăbiciune față de el, iar nesimțitul încerca să folosească asta împotriva mea. Ei bine, și eu puteam să joc jocul acesta.

— Am un profesor bun, am spus pe cel mai lingusitor ton pe care l-am găsit.

— Mai am câteva lucruri ce aş putea să te învăţ, îmi şopti Dan la ureche.

O, clar înteindea coarda. Un moment m-am gândit să pun capăt discuţiei, dar asta însemna să cedez. Încăpăţănarea mea nu avea margini, aşa că l-am privit seducător.

— Ce te opreşte?

Mi-a dat drumul mâinii în momentul în care privirile noastre s-au întâlnit, aş fi preferat să n-o facă. Am încercat să-mi dau seama ce gândea în clipa aceea, dar expresia serioasă de pe faţa lui nu trăda niciun sentiment. Respiraţia mea devenea din ce în ce mai rapidă, iar el părea să fie conştient de asta. Chipurile noastre erau acum la doar câţiva centimetri distanţă şi rezistam cu greu tentaţiei de a-l săruta.

I-am simţit mâna încolăcită în jurul taliei, în timp ce mă ţinea din ce în ce aproape de pieptul lui. Totul în jurul meu părea că se mişcă încet, ca prin vis. Puteam să-mi aud inima pulsând nebuneşte, cred că undeva în fundal o auzeam şi pe a lui, sincronizată cu a mea. Corpurile noastre păreau să respire acum în acelaşi ritm, aveam impresia că sunt făcută din gelatină şi tremuram cuprinsă în îmbrăţişarea lui. Nu puteam să cred cât de mult mă atrăgea cu o simplă privire.

Fără să-mi dau seama, am lăsat cuţitul să-mi cadă dintre degete. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la buzele lui lipite de ale mele, pielea lui peste a mea, corpul lui unit cu al meu...

— Ce faci?

Nici eu, nici el nu văzusem când s-a deschis uşa. Mi-a dat drumul rapid din strânsoare şi şi-a mutat privirea spre ea.

— Ana, am spus eu dregându-mi glasul. Credeam că eşti în cameră.

— Am vrut să vă ajut, a răspuns vocea ei de copil. Pot?

— Sigur că poţi, scumpo, a încurajat-o Dan.

Dacă cineva ne-ar fi privit în următoarele minute, ar fi zis că eram o familie normală pregătind cina. Făcând glume unii pe seama altora şi povestind diverse chestii în jurul mesei. Chiar şi mie mi-a părut la un moment dat că semănăm mai degrabă cu o reclamă la un detergent, decât cu cei care eram în realitate: un nebun cu tulburări de comportament şi schimbări bruşte de spirit, o fetiţă amnezică şi o dementă care suferea hăituită de personalitate multiplă. În rest, totul era bine.

Zilele care au urmat au decurs normal. Sau aşa am crezut. Relaţia dintre Dan şi Ana s-a mai detensionat. Ea îi spunea în continuare pe nume, fapt care, din câte am observat eu, îl deranja pe tatăl ei. Dar cel puţin nu îi mai era frică de el. Am încercat să discut cu Dan şi să îi explic că nu era nevoie să o preseze din prima şi să accepte totul, avea să se obișnuiască cu timpul. A evitat pe cât posibil să îşi exprime adevăratele sentimente, deşi ochii lui trădau durerea ascunsă.

Într-una din zile, când Dan era plecat la cumpărături, am decis împreună cu Ana că era cazul să facă cineva curat. Şi, deşi mi-am dorit din tot sufletul să apară o minune şi să se materializeze în sufragerie una din servitoarele mele, nu s-a întâmplat.

Renunţând la orice intervenţie cosmică, am pus mâna pe mătură şi am făcut mult praf. Cu greu am reuşit să aduc apartamentul în ordine. Noroc cu Ana, care s-a dovedit a fi un ajutor deloc neglijabil. Problema mai mare a fost să renunţ la orice fărâmbă de demnitate şi să spăl vasul de toaletă. Nu puteam să o las pe Ana să facă asta. Imediat după, m-am spălat vreo douăzeci de minute pe mâini. Am vrut să spăl şi geamurile, dar era înnorat şi, dacă venea ploaia, atunci munca mea ar fi fost în zadar.

Gata, am decis, eu şi partenera mea meritam o recompensă, aşa că m-am schimbat de hainele de lucru şi am ieşit să luăm o îngheţată de la colţ. Anei i-am pus o şapcă pe cap, iar eu mi-am luat ochelarii de soare.

După cumpărăturile de recompensă, am mai zăbovit puţin în faţa blocului, pe bancă. Ana încă nu-ţi terminase porţia ei.

— Bună, se auzi o voce.

— Bună ziua, am spus eu tresărind.

Ridicând privirea, am zărit două femei cam la vreo treizeci de ani, privindu-mă uimite. Una din ele avea părul negru, împletit la spate într-o coadă ce-i ajungea până deasupra fundului, ochii mari, negri, purta o rochiță de vară simplă, gri, vaporosă. Cealaltă avea părul arămiu – un arămiu frumos, cam la fel cu al meu de dinainte de a mă pune Andrei să mă vopsesc – cu o freză modernă, era tunsă drept și cu breton scurt până deasupra sprâncenelor. Avea ochii căprui și, spre deosebire de prietena ei, purta blugi și o cămașă în carouri. M-am fâstâcit, ba chiar m-am panicat, când s-au pus pe banca din fața noastră. Doar din privirile lor mi-am dat seama că aveau chef de conversație.

— Voi sunteți noii vecini, nu? întrebă bruneta. Eu sunt Florica, da' poți să-mi spui și Flori, că așa îmi spun toți cei de aici, iar ea e Oana.

Mi-a întins mâna. Ezitând, am prins-o și am strâns-o ușor. La fel și cu tipa cealaltă. Ochii lor mă priveau curioși, așteptând să mă prezint, la rândul meu. Mi-au trecut prin minte o sută de nume, dar nu am putut alege unul. Așa că am deschis gura și am zis singurul nume pe care îl cunoscusem:

— Dia, încântată!

— Ce frumoasă e a mică, e sora ta? a întrebat bruneta.

— Nu.

— Nu se poate, e fata ta?! se miră cealaltă. La cât ai făcut-o, că e prea mare ?

— Nu e mama mea, sări Ana, deși eu aș fi preferat să nu o facă.

— O! Atunci nu înțeleg, spuse Fana... *nu, stai, cum a zis că o cheamă?*

Ana termină de mâncat și se juca cu bățul. Am vrut să mă ridic și să intrăm în scară, când una dintre țate începu să vorbească.

— Păpușă mică, de ce nu te duci să te joci cu copiii la nisip, că așa îți mai faci și tu prieteni, nu prea te-am văzut la joacă. Poate te joci cu fetele.

Ana făcu ochii mari la mine, așteptând un răspuns. Eu, în schimb, încercam să rezist tentației de a o strânge pe Flavia – sau cum naiba o chema – de gât. Îmi venea să țip la ea că e o proastă, Ana putea să-i spargă capul vreunui copil fără să vrea, sau mai rău. Nici eu nu știam cât de puternică putea fi. Și, totuși, Ana avea o privire la care nu am putut spune nu.

— Las-o, dragă, să-și facă prieteni, stăm și noi ca fetele pe bancă la o vorbă. În plus, e peste drum, o vezi de aici.

Am cedat și i-am făcut semn că poate să meargă. Probabil o doză de normalitate nu-i strica nici ei, nici mie. Îmi era totuși frică, îmi spuseseam fără să vreau numele adevărat. Dacă mă recunoșteau, avea să iasă urât. Mi-am scos pachetul de țigări din buzunar și mi-am aprins una. Cu siguranță, nimeni nu o mai văzuse pe *Domnișoara Diane* fumând la televizor. Cele două făcură niște fețe mirate, de parcă era prima dată când vedeau pe cineva făcând asta.

— Fumezi cu asta mică în casă? comentă una din ele.

— Nu e bine, spuse cealaltă. Eu, de când s-a născut Ionuț, nu-l mai las pe George să fumeze în apartament. Să fumeze afară, dacă îi trebuie. Eu una n-am pus gura pe așa ceva niciodată.

— Auzi, o întrerupse cealaltă. Da' ce-i cu fata? E nepoata ta?

— Nu, am răspuns eu, văzând că nu vor să închidă subiectul. E fata lui Dan.

— Dan e soțul tău? E tipu' ăla mai înalt, bine făcut și cam necioplit?

— Da, am spus eu, râzând de ultimul adjectiv. El e.

— Cred că e tare greu să crești copiii altora, spuse Oana. Da' mă-sa nu a vrut-o?

— Mama ei a murit.

— Vai, biata fată!

A urmat o conversație despre psihologia copilului și despre niște articole pe care la citiseră ele online, despre copiii cu un singur părinte. Apoi alte sfaturi despre creșterea cât mai bună a unei

fete. Despre școli, despre nu știu ce emisiune care a fost aseară la televizor, despre dracu' mai știe ce serial și despre o dietă miraculoasă prin care aveai să slăbești șapte kilograme într-o săptămână.

Am crezut că o să mor, mai aveam puțin și îl sunam pe Alex, să vină cu armata să mă împuște și să scap de trâncănelile idioatelor. Și tocmai când am crezut că mai rău nu se poate, a venit discuția despre prăjituri și rețete. Am aruncat o privire spre locul de joacă. Ana părea că se distrează de minune, în timp ce eu îmi doream moartea. Femeile mă tot întrebau diverse chestii și păreau nemulțumite de răspunsurile mele monosilabice.

— Doamne, biata fată, spuse oftând una din ele. Îți vine să crezi, și era așa frumoasă?!

— Ce? am spus eu derutată.

Nu mai fusesem atentă la conversația lor, mă tot uitasem la Ana, ce repede se adapta, alerga printre copaci și juca de-a prinselea cu ceilalți, așa că rămăsese puțin surprinsă când mi-am dat seama că se schimbase subiectul discuției.

— Unde ai trăit până acum, nu ai văzut la televizor? mă dojeni Frosinela. Vorbeam de logodnica prințului, nu ai văzut că e legumă, săraca fată, cred că bietul Alexandru e distrus.

Mda, aici nu m-am putut abține și am pufnit în râs, spre marea uimire a celor două iepe. Era cât pe ce să mă înec cu fumul de țigară. Apoi am revenit la normal.

— Scuze, am zis eu. M-am înecat.

— Păi, vezi, n-ar mai trebui să-ți bați singură cuie în coșciug! Dă-le naibii de țigări.

— Eu zic că o să își revină, spuse Oana. De aia au dus-o dincolo, că aci mori cu zilele în spitale. Sigur o să-i facă medicii aia ceva și o să-și revină. Dacăăștia nu au bani să se facă bine, noi ce să mai zicem? Că noi nu ne permitem să ne tratăm la ruși!

— Stt! îi făcu Florinela semn. Nu fi rea.

— E, mai dă-i dracu', să mă pupe undeva. Că ei își plimbă curu' în mașini scumpe și eu n-am ce să-i dau de mâncare lu' ăsta micu. Ce, eu nu m-aș fi dus toată ziua prin magazine, la plimbare pe faleză în Capitală? Mai dă-o dracu' de proastă, pun pariu că era beată, d-aia a intrat cu mașina în zid.

— A lovit o altă mașină, am spus eu, șocată de modul ei direct de a vorbi.

— Na, vezi? Și mai rău. I-a mai nenorocit și pe alții.

Frosinela, sau cu o chema pe cealaltă, tot încerca să se scuze și să-i atragă atenția Oanei că vorbește vrute și nevrute. Am fost șocată, da, cel puțin în primă instanță. Dar am apreciat onestitatea cu care vorbea. Deși poate ar fi putut reduce din insultele la adresa mea.

— Nu credeam că lumea o urăște pe Diane, am testat eu terenul.

— A, nu o urăsc, spuse Oana. Mă enervează când îi văd că nu fac nimic pentru noi.

— E, cum să nu facă, interveni cealaltă. Fac și ei ce pot. Acuma na, și tu... ești culmea.

— Taie și ei două-trei panglici pe săptămână, fac cu mâna la lume și noi aplaudăm ca idioții. Ei știu că noi de-abia ne descurcăm cu mâncarea?

— Eu nu înțeleg chestia cu mâncarea, m-am trezit vorbind. Toți vă văitați că nu vă ajunge, aud de porții zilnice și carduri de mâncare. Cum e posibil, producția de grâu a fost anul acesta cu 7% mai bună ca anul trecut, nici la legume nu stăm rău. Anul trecut am dat foarte mult la export, să nu mai vorbim despre resursele minerale, tata spunea că...

M-am oprit. Vorbisem fără să vreau. Îmi era ciudă pe cele două, reușiseră să mă scoată din ale mele și era gata să mă dau de gol.

— Poate... am zis eu plecând capul. Poate aș fi putut face mai multe...

— Și atunci de ce nu faci? se auzi o voce groasă.

Am întors capul și l-am văzut pe Dan stând lângă bancă, ținând în mână o cutie plină cu documente. Mi-am mușcat buzele, ca să nu spun vreo prostie. Cele două noi prietene ale mele zâmbiră și se grăbiră să facă cunoștință cu el. Nu era de mirare că se băteau între ele, Dan purta o pereche de blugi închiși la culoare, puțini rupți în genunchi, un tricou alb ce se mula fantastic pe

corp și, pe deasupra, o cămașă neagră cu mânecă scurtă. Mai că îmi venea și mie să mă ridic și să mai fac o dată cunoștință cu el.

— Vai, ce mă bucur să vă cunosc în sfârșit, spuse una din ele.

— Unde e Ana? Întrebă el, fără măcar să le dea atenție celor două.

— Acolo!

Dan mi-a pasat cutia cu acte/documente/hârtie și s-a dus după ea. Mi-am luat la revedere de la cele două maimuțe și m-am dus sus. Imediat și-au făcut apariția și Dan cu Ana. Fata butona la o consolă de gaming, era fericită și entuziasmată, așa că se duse direct în camera ei, să poată bate nu știu ce record. Rămasă singură în sufragerie, am simțit că urma o nouă ceartă.

— Înainte să țiți la mine, să știi că merită și ea o fărâmă de normalitate din când în când, am zis în apărarea mea. În plus, nu am fost decât până la colț și am stat în fața blocului. Nimic periculos, nimic prea complicat, și am avut grijă să nu fie nicio dronă prin preajmă.

Mă studie câteva secunde, fără a zice nimic, apoi făcu stânga-mprejur și se îndreptă către ușă.

— Unde pleci?

— Să aduc cealaltă ladă din mașină.

— Avem mașină? am întrebat eu surprinsă.

Nu mi-a răspuns. A plecat și m-a lăsat cu gura căscată. A revenit după vreo zece minute, cu o altă cutie și cu o plasă cu alimente, pe care mi-a dat-o mie. Am cotrobăit prin ea și am descoperit câteva conserve, mâncare instantă, dar și o – slăviți fie toți zeii! – sticlă de alcool.

— Așa da!

— Nu e pentru tine, spuse el luându-mi sticla din mână. Tu faci mâncare! E deja preparată, tot ce ai de făcut e să o încălzești. Crezi că te descurci?

— Poți fi mai idiot de atât? Stai, nu răspunde, mi-ai demonstrat deja că poți.

Sigur a mai vrut să zică ceva, dar am ieșit din cameră și m-am dus în bucătărie. Câteva minute mai târziu, ne-am strâns cu toții și am luat masa împreună.

CAPITOLUL 11

La scurt timp după ce am terminat de mâncat, afară a început ploaia. Bine că nu spălasem geamurile, m-aș fi enervat de o muncă în zadar. Ana mă ajută să strângem masa și se oferi să se ocupe de vase. N-am protestat, aveam și eu o limită în ce privește normalitatea. Când m-am întors în sufragerie, am crezut că o să fac o criză de nervi.

Dan împrăștiase pe canapea și pe măsuța aflată în cameră o grămadă de foi, documente, hărți și fotografii. Un dispozitiv proiecta pe perete tot felul de imagini, cu orașe, străzi, păduri, munți, imagini din satelit, cumva aproape aleatoriu alese.

— Ce naiba?! Eu am făcut curat aici! m-am răstit la el.

— Asta numești tu curățenie? mă ironiză el. Ana, vino-ncoace.

Fata își făcu loc pe canapea și privi pozele pe care i le întinse tatăl ei. Am aruncat și eu o privire. Nu am înțeles nimic. Dan a întrebat-o pe Ana de mai multe ori dacă i se pare vreun loc cunoscut, dar ea dădea neinteresată din umeri.

— Asta îmi place, spuse ea ridicând din morman un peisaj cu munți. Ce frumoasă e!

— Este, spuse Dan, dar îți pare cunoscută? Crezi că ai mai văzut-o până acum?

— Nu știu, dar e frumos, putem merge acolo?

Dan își frecă fruntea și desfăcu sticla de coniac. Își turnă un pahar și continuă să-i arate Anei alte și alte imagini. Două ore mai târziu, Ana era plictisită. Până și eu îmi pierdusem interesul.

— E aiurea, spuse fata. Pot să mă joc? Vreau să trec la următorul nivel.

— Da, hai, du-te! spuse Dan dezamăgit.

Am rămas singuri în cameră. Nu avea chef să poarte o discuție cu mine, să îmi explice mai exact ce caută și ce vrea de la fată. L-am ignorat și eu, și mi-am luat un pahar. Nici nu a clipit atunci când i-am luat sticla din față. Mă așteptam să protesteze, dar era prea concentrat la ce naiba făcea el. Imaginile proiectate continuau să se schimbe.

— Stai, dă înapoi, am zis eu. Ce hartă e asta?

Semăna mult cu cea a regatului, doar că lipseau Regiunile 9 și 10. În plus, era împărțită ciudat, mici sectoare erau delimitate pe suprafața ei și aveau deasupra scrise câte două litere : MM, CJ, AG, CT, TM, HD...

— Ce înseamnă CS? am întrebat eu uimită.

— Înainte, țara era împărțită în 41 de județe, plus București, care era capitala.

— Asta știam.

— Atunci la ce dracu' mai întreb?

Mi-am încrucișat brațele la piept. Fusese doar o întrebare simplă, de ce reacționase așa urât? Eram doar curioasă. Și foarte plictisită.

— Am văzut cândva scris CS pe numărul unei mașini și eram curioasă.

— Unde mă-ta ai văzut tu scris Caraș-Severin pe o plăcuță de înmatriculare?

— Vorbește frumos, l-am atenționat eu. Nu e treaba ta ce am văzut eu, am pus doar o întrebare, puteai să răspunzi frumos, nu era nevoie de o insultă.

— Mă scuzați, majestate, spuse el și-și aprinse o țigară.

M-am tolănit pe pat și mi-am umplut paharul. Dacă el avea de gând să fie nesuferit, eu voiam să mai beau un pahar și să mă pun la somn. Câteva înjurături din partea lui îmi distraseră atenția.

— Ce ai? am spus nervoasă. Ți-a ajuns băutura la cap?

— Vrei, te rog, să taci, am lucruri mai importante de făcut decât să discut cu tine.

— Drăguț, am comentat eu. Ca de exemplu să-ți exasperezi fata cu imagini.

— Așa aflu dacă știe ceva de Centru, trebuie să îi găsim coordonatele exacte.

Nu-l mai văzusem așa concentrat la ceva. M-am tras mai aproape de el și m-am uitat peste hărți, erau destul de complexe, avea și câteva imagini din satelit, dar nimic să atragă atenția. Îmi arătă o poză cu o stâncă. Am analizat-o pe toate părțile, dar nu mi-a atras cu nimic atenția.

— E intrarea în Centrul din Regiunea 9, spuse el. Nu ne-am fi dat seama dacă nu ne-ar fi spus unul dintre foștii subiecți.

— Ce? Sunt mai mulți? Adică, mai mulți care...

— Colaborează cu noi? mă completă el. Da, mai sunt câțiva. Prea puțini. Unul, fugit din Centrul din 9, ne-a dat toate datele de care aveam nevoie. A reținut locul de unde a scăpat. Vrem să le identificăm pe toate și să le închidem pentru totdeauna. Dacă Ana ar putea să își aducă aminte ceva, ar fi grozav. Am să mai încerc și mâine.

— Credeam că doctorul care a venit aici lucrează la un Centru, de ce nu vă spune el unde e?

— Pentru că nu știe, lucrează două săptămâni, una o are liberă. Doar că tot personalul e condus la serviciu în dube fără geamuri. E complicat.

Fără să mai zic nimic, am luat alte hărți ale județului respectiv și le-am inspectat atentă, în special harta hidrografică. Dan mi-o smulse din mână și-mi aruncă o privire furioasă.

— Te rog, nu le încurca între ele!

— Voiam doar să mă uit.

— Ce naiba e cu tine și Caraș-Severin? Mai bine de jumate nu e locuit, sunt doar orașe părăsite, nici măcar apa nu e potabilă, ai fost vreodată acolo?

— Nu, nu cred, am spus eu frecându-mi mâinile. E trist că nu s-a mai construit nimic.

— Hm, sigur, *trist*.

Știam că, dacă insistam, urma o nouă prelegere despre cât de ignorantă sunt eu, dar nu m-am putut abține.

— Ce s-a întâmplat? Și te rog să sari peste partea în care mă jignești.

— Nu e menit să fie trist, locurile acelea sunt lăsate așa pentru a aminti oamenilor ce se întâmplă în momentul în care te pui cu ei.

— Ei?

— Cei aflați la conducere, Dan își încrucișă brațele, apoi continuă pe un ton rece. Uite, în timpul războiului, când a avut loc și schimbarea bruscă a regimului, nu toți au fost de acord cu asta. Unii au încercat să propună o altă direcție, împotriva deciziilor bunicului logodnicului tău.

— Au fost orașele atacate de UE, așa știu.

— Greșit! Nu au fost nimeni străin, te asigur.

— Români contra români, îmi vine greu să cred.

— Asta pentru că istoria predată în școli diferă mult de cea reală. Bombele nu au venit din afara granițelor, nici cele care au distrus orașele din vest, nici cele care au distrus fosta capitală.

Dan îmi arată noi imagini pe proiector. Nu era de mirare că nu făcusem niciodată vreo vizită prin zona respectivă, nici nu aveai ce să vezi. Distrugerile erau masive. Mi-a arătat clădiri abandonate, zone de vegetație devastate, un sat ars din temelii. Erau poze comparative atât dinainte de atac, cât și după. M-au surprins cele de dinainte de bombardament. Nu mă așteptam ca zona să fi fost atât de frumoasă. Navigând printre imaginile vechi, m-am oprit la una ce arăta o intersecție. În fundal se vedea o stație de autobuz și un parc, flori, verdeată, câteva persoane. Însă în centru se afla un ceas, înalt, construit din ceva ce părea să imite cărămida...

— Stai! am spus eu, când Dan a vrut să mute imaginea.

— Ce? Ce e?

Nu am mai răspuns, rămăsesem blocată. Cunoșteam locul. Mai fusesem acolo. Doar că imaginea din capul meu era mult mai sumbră, locul era distrus, nu mai erau oameni și...

Mi-am dus mâna la tâmplă, un fior îmi traversă coloana, ca o flacăra ce îți încălzește corpul pe dinăuntru. Senzația avansa rapid prin celule, propagându-se în toate direcțiile. În mintea mea explodară un șir de imagini aleatorii: câțiva doctori, diverse încăperi, eprubete colorate, o discuție cu Alex, fum, seringi, pastile, ace, clădiri vechi, o petrecere restrânsă, sânge, un bilet înmănat de cineva într-un lift, țipete, un pahar de vin, explozii, lupte... *eu prăbușindu-mă pe jos lângă un birou ...*

Un birou din lemn de cireș, știu sigur. Câteva persoane mă prinseră de mâini și mă ridicară împotriva voinței mele. Am reușit cu greu să deschid ochii și să mă uit la Alex. Țipa la mine, dar nu îl înțelegem, eram mai rău ca o legumă. Dacă gardienii lui nu m-ar fi ținut, aș fi căzut la podea. Alex îmi prinse fața între palmele lui.

— Uite cum facem, îmi spuse el. Tu îmi dai numele celor care te-au ajutat și eu îți dau dreptul să alegi cine moare prima dată: tu sau ei.

— Sau, am spus eu cu greu, eu îți dau un cap în gură și tu... tu poți să te duci în pizda mă-tii!

Unul dintre gardienii mă lovi cu pumnul în coaste. M-am crispat din cauza durerii, dar n-am vrut să le dau satisfacția de a mă vedea plângând. Alex îmi dădu drumul și îmi zâmbi.

— Dacă tu nu vrei să ne conduci la ei, atunci o să-i lăsăm pe ei să vină la noi. Cum crezi că ar reacționa liderii voștri dacă tu ai deveni peste noapte animalul meu de companie?

M-am smucit cât de tare am putut, dar nu mai aveam forță...

Lumea mea se cutremură din temelii.

— Mă ascuți?

Am tresărit când mi-am dat seama că nu eram cu Alex. Nu, eram cu Dan. El era cel care mă scutura, încercând să mă readucă cu picioarele pe pământ.

— Scuze, am zis eu. Am greșit.

— Știi că pretinzi că nu ai fost niciodată la vreun Centru, dar dacă îți aduci aminte ceva ...

— Nu, am sărit eu ca arsă. E o prostie. Mă duc să văd ce face Ana.

Din doi pași am fost deja la ea în cameră. Am găsit-o pe fată adormită, cu jocul încă în mână. L-am desprins din degetele ei și l-am așezat pe noptieră. Protestă somnoroasă, dar se cuibări în pernă. Am tras o pătură pe ea și am sărutat-o pe frunte. Părea atât de liniștită! Am privit-o câteva clipe, apoi am lăsat-o să își continue somnul.

Când m-am întors, Dan era în picioare și vorbea la telefon. L-am ignorat și m-am așezat pe canapea. În timp ce vorbea la telefon, se opri o secundă și îmi făcu semn spre o sacoșă cu haine:

— Îmbracă-te, mergem în oraș!

— De ce?

Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat. Nu îmi răspunse. Ieși din cameră și își continuă conversația pe hol. Am luat sacoșa și m-am închis în baie. Câteva minute mai târziu, am ieșit

purtând o fustă strâmtă de blugi, un top negru cu decolteu adânc în V și o pereche de sandale cu platformă. Am găsit și câteva obiecte de machiaj, dar am ales să îmi trasez doar conturul ochilor și să îmi dau cu un ruj închis pe buze.

Mi-am lăsat părul desfăcut și l-am aranjat cum am putut eu mai bine, având în vedere că singurul produs pentru coafat pe care îl aveam la dispoziție era apa de la robinet. De la faza cu răpirea nu mă mai aranjasem. Îmi era oarecum dor, dacă Sonia ar fi fost acum cu mine, s-ar fi luat cu mâinile de cap și m-ar fi înjurat în șapte limbi diferite.

Când am ieșit din baie, Dan m-a studiat cu atenție. A făcut ochii mari, dar n-a comentat nimic. M-am simțit jenată, așa că m-am hotărât să vorbesc eu prima:

- Când ai zis că vrei să mergem în oraș, te-ai referit la oraș-oraș sau la centură?
- Arăți foarte bine așa, îmi spuse el. Machiajul dacă era mai strident, dar merge.
- Credeam că nu trebuie să atrag atenția asupra mea.
- Unde mergem noi, dacă nu ai fi îmbrăcată așa, ai atrage atenția.

Luă cheile de la mașină și îmi făcu semn să mă apropiu. Mă întoarse brusc cu spatele și îmi ridică părul în sus. Îmi puse pe gât un colier de piele cu ținte. După mine, semăna a zgardă de câine, mai ales că era foarte strâns pe gât. Am încercat să protestez. Nu aveam de gând să port așa ceva. Am tras de el, să-l lărgesc, dar Dan îmi dădu peste mână.

— Ar fi bine să faci ce îți zic, da?

— Bine, am spus eu nesigură. Sper că nu mergem cu mașina.

— Vrei să mergi pe jos?

— Nu, dar ai băut, dacă...

— Dacă ne opresc controalele Armatei Regale, cred că o să avem lucruri mai grave de care să ne facem griji, decât că or să îmi ia mie carnetul.

Am ridicat din umeri. Avea dreptate, oricum nu băuse mult, probabil că era în regulă. Vocea lui tăică-meu avertizându-mă să nu care cumva să mă urc vreodată într-o mașină condusă manual de cineva beat îmi răsună distant în minte. Un sfat mai bun ar fi fost să nu mă încred în nimeni, sau să nu mă aliez cu inamicul, dar acum parcă nici nu mai conta. Eram pe cont propriu.

Jos, în parcare, am fost dezamăgită de mașina de care făcuse Dan rost, o rablă foarte diferită de cele în care mergeam de obicei. Asta înainte de... Oricum, fusta mult prea scurtă nu mă avantaja pentru plimbări lungi, relaxante, în clar de lună, oricât de mult mi le-aș fi dorit după atâta stat în casă, așa că un drum cu automobilul era mai potrivit. Am tot tras de fustă în jos, sperând că se întindă. Din păcate, n-am reușit.

După câteva minute de condus prin oraș, am ajuns într-o zonă periferică, unde am lăsat mașina pe o alee. Am luat-o pe jos cam o sută de metri, până în fața unui bar. Acolo erau strânse câteva persoane și, spre marea mea uimire, aproape toți erau îmbrăcați în negru și extravagant. O brunetă cu părul lung m-a privit câteva secunde, interesată. Purta o pereche de ciorapi ruși în toate direcțiile, o fustă de piele neagră și un corset vișiniu. La gât avea o zgardă asemănătoare cu a mea, probabil asta îi și atrăsese atenția. Avea un cerceș în buză, doi în sprânceană și un tatuaj pe brațul drept.

Nu am vrut să par nesimțită și să mă holbez, dar, în lumea din care veneam eu, fetele nu se îmbrăcau așa de ciudat. Unde mai pui că vreo două dintre ele purtau niște tricouri cu scheleți și capete de morți. Fără să vreau, m-am prins de brațul lui Dan înainte de a intra.

Am coborât un șir de scări și am ajuns într-un loc ce semăna mai mult a pivniță, decât a bar. Aproape toți erau îmbrăcați după același tipar: haine de piele, închise la culoare, cu imprimeuri sinistre, cruci, caranii, tipe moarte. Îmi venea să leșin. Nimeni nu părea să ne fi remarcat prezența, așa că l-am urmat pe Dan spre bar. În capătul celălalt, o formație își acorda instrumentele pe o scenă improvizată.

Clubul nu semăna cu nimic din ce văzusem eu până atunci. Mesele erau din lemn, pereții nu

erau vâruți, câteva candelabre erau atârnate de tavan, un decor foarte asemănător cu cel din filmele de groază. Pe bar, câteva spoturi roșii dădeau impresia că toate băuturile din vitrină conțineau sânge. Am înghițit în sec.

Dan se așează pe unul din scaunele înalte de bar și își aruncă pachetul de țigări pe tejghea. I-am urmat exemplul și m-am așezat lângă el. Barmanița, o tipă micuță de statură, blondă, machiată strident cu negru și îmbrăcată într-o rochie mulată – neagră, bineînțeles! –, veni iute în direcția noastră. Am rămas mască când a bătut cu palma în tejghea chiar în dreptul lui Dan.

— Ce Paștele mă-tii cauți aici?

— Ho, nebuno, ce te-a apucat?! Am venit să vorbesc cu Geo, de unde atâția nervi pe tine, te-ai trezit cu fața la cearșaf?

— Nervi? Acu' două zile, mascații au făcut razie p-aici, după ce au găsit doi de-ai lor morți pe stradă. Și azi apari tu! Să mai întreb dacă ai vreo legătură cu asta?

— Calmează-te și dă-ne două beri!

Barmanița își dădu ochii peste cap, dar ne aduse rapid comanda. Am vrut să cer un pahar, dar, la cât de curată era tejgheaua barului, m-am gândit că nu avea rost. Cu siguranță și paharele erau la fel de *curate*.

— Unde naiba ai mai colectat-o și p-asta? Întrebă ea, privindu-mă cu o figură nu foarte apreciativă.

Apoi se dădu un pas înapoi, lovind cu cotul într-o scrumieră, care se sparse pe podea. Nu îi acordă nicio atenție. Mă privea îngrozită.

— Ești nebun?! E...

— Da, răspunse Dan. Ea e!

— Băi, tu vrei să ne omori pe toți?! Cum pizda mă-tii ți-a dat prin cap să o aduci aici?!

— Și unde era să o las? Ți-am spus că vreau să vorbesc cu Geo. Iar ea o să ne ajute.

— O să ne ajute să ajungem mai repede în fața plutonului de execuție!

Formația începu repetițiile, urcând nivelul zgomotului suficient să le întrerupă discuția. Fata îi făcu semn spre o ușă, iar Dan mă rugă să îl aștept la bar. Mi-am făcut de lucru dezlipind eticheta de pe sticla de bere și fumând o țigară.

Barmanița își luă o bere și veni și se așează lângă mine, pe locul unde stătuse Dan. Își ciocni berea de a mea și dădu pe gât vreo câteva înghițituri.

— Deci te-ai dat pe brazdă și ai renunțat la tron pentru popor? mă tachinea ea.

Părea să i se fi schimbat starea de spirit și să își dorească să fie mai prietenoasă.

— Nu am vrut să îți facem probleme, i-am zis. Eu nu știam unde mergem în seara asta, Dan a...

— Stai chill, că nu e problemă.

Mi-a luat câteva secunde să mă dezmeticesc, dar sunt absolut convinsă că folosise un cuvânt în engleză. Fără să vreau, m-am trezit că o privesc mult mai atentă. Îmi părea cunoscută, dar nu știam de unde. Am vrut să o întreb dacă ne știam de *dinainte*, dar teama că și ea avea să-mi zică că mă știe de la Centrul de Formare m-a oprit.

— Las' că e mai OK așa, cel puțin ai scăpat de stres, nu?

— Stres? am întrebat-o eu. Nu înțeleg.

— Pff, am văzut eu cum se uită Alex la tine, măcar acum nu mai ai de ce să îți faci griji, nu?

Am roșit. De unde știa ea cum se purtase el cu mine? Prea puțini știau. Și erau și mai puțini cei care vorbeau despre asta.

— Scuze. N-am vrut să fiu indiscretă. Doar că am simțit-o pe pielea mea, să zicem. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce ai avut tu de trecut înăștia trei... sau patru ani.

— Patru, aproape patru, am răspuns eu.

Formația începu să cânte. Să cânte era mult spus, să urle... da, să urle, a urla... un verb mult mai potrivit în context. Publicul se adunase în fața scenei și începea să fluiera, să aplaude și să

cânte împreună cu ei. Barmanița mă lăsa singură câteva secunde, apoi se întoarse cu două pahare de vodcă.

— Cu ăstea fac eu cinste, spuse ea zâmbind. E într-un fel și vina mea că s-a ajuns aici.

— Poftim? am spus eu.

— Doamne, ce maniere am și eu! îmi întinse mâna zâmbind. Mă numesc Elize, de fapt Elisabeta, dar, dacă îmi zici așa, te bag de unde ai venit.

— Bine, am spus eu, puțin încurcată.

Fără să am vești de la Dan, am continuat să beau cu ea. Nu-mi inspira încredere, dar cel puțin prezența ei era mai interesantă față de cele două iepe ce pășteau în fața blocului de cartier muncitoresc. După un timp, Elize s-a ridicat și s-a alăturat mulțimii care dădea din cap pe ritmul muzicii. Am vrut să-mi fac cruci cu amândouă mâinile, dar ceva îmi spunea că nu era locul potrivit pentru asta.

La un moment dat, pe scenă a apărut o tipă îmbrăcată într-o rochie lungă din piele, mulată pe corp și cu o crăpătură ce îi scotea în evidență piciorul stâng. Rochia era fără mâneci, cu fermoar pe mijloc, fermoar destul de coborât, iar sânii tipei erau mai mult afară, decât acoperiți. Era roșcată, creată, cu părul despletit. În lumina difuză a clubului, o puteai confunda ușor cu o vampiriță. Mă surprinse faptul că nu arăta rău îmbrăcată așa, probabil fosta mea stilistă ar fi avut numai comentariile răutăcioase la adresa stilului adoptat. Dar mie se pare că îmi plăcea.

Elize reveni la bar și mă trase de pe scaun, luându-mă înspre concert. Am vrut să protestez, dar m-am trezit în mijlocul oamenilor. Tipa ciudată începu să cânte ceva. Avea o voce suavă și totuși misterioasă, în același timp, îmi aducea cumva aminte de serile de operă la care am fost cu Alex sau Sonia, dacă făceam abstracție de ritmul complet diferit al muzicii și de sunetul puternic al chitării electrice, semne clare ale unui concert rock.

Nici nu știu când am început și eu să dansez în ritmul muzicii. Freza îmi era praf. Am încercat să țin pasul cu ea și să dau din cap la fel ca ceilalți. La finalul primei piese, mușchii gâtului îmi erau extrem de încordați. A trebuit să-mi dau jos zgarda de la gât și să-mi descălesc părul prins în ea. Ne-am întors la locurile noastre, unde Dan și un tip corpulent discutau aprins. M-am gândit că el trebuie să fie Geo, așa că l-am salutat și m-am așezat pe scaun. M-a studiat din cap până în picioare, apoi și-a reluat discuția cu Dan.

— Ai văzut că și noi știm să ne distrăm? spuse Elize. Nu avem banii voștri, da' când vine vorba de tras o beție o facem ca la carte.

— A, a fost drăguț, am zâmbit eu sinceră.

— Drăguț? m-a întrerupt Dan. Ai studiat la cea mai bună facultate din țară și, totuși, din toate adjectivele care există în limba asta, tu ai ales, pentru a descrie ce se întâmplă aici, *drăguț*? Elize, dragă, mai dă-ne o bere, dacă ești... *drăguță*.

Au râs amândoi de mine și, surprinzător, am râs și eu. Cred că alcoolul începea să își facă efectul. *Nu pot să cred că am zis drăguț... ce proastă sunt!* Am întins mâna după bere și am luat o gură zdravănă. Cred că am mai băut încă una după aceea, ne-am luat la revedere de la cei doi și am ieșit în aerul răcoros de afară.

— De ce am venit aici? am întrebat eu.

— Ca să îl rog pe Geo să investigheze zona pe care ai indicat-o tu.

— Eu nu am indicat nimic, ți-am spus, am încurcat doar niște treburi în capul meu.

Dan se opri la doi pași de mașină și mă prinse de mână.

— Ți-am văzut reacția, nu părei să îți aduci aminte cu drag de locul ăla. Așa că, dacă tu nu ai de gând să îmi spui tot ce îți amintești, am să mă bazez pe instinctul meu.

— Nu, i-am dat replica iritată. Încetați și tu, și Ana, și idiotul acela de doctor! Nu am fost într-un Centru de Formare și cu asta-basta! Până și barmanița părea că mă cunoaște. Ce, și ea a fost la Centru?

Dan mă studie o clipă, apoi zâmbi sarcastic.

— Elize nu a fost niciunde. Vă cunoașteți de la petrecerea din hotelul de la Iași.

— Ce?

— Ea a pornit scandalul la petrecere și l-a scos din schemă pe gardianul tău. Așa am putut eu să mă prezint a doua zi *la muncă*. Desigur, aveam nevoie și de o semnătură ca să fiu angajat, nu mi-am închipuit că o să o faci *tu* așa repede, dar îți mulțumesc pentru votul de încredere. Și da, pe ea m-ai pus s-o scot dimineața din camera lui Alex, de acolo vă știți.

Fără cuvinte. Doar o liniște apăsătoare. Era ca și cum îmi semnasem propria sentință. Fusesem atât de grăbită, de agitată, îmi doream ca totul să fie perfect în ziua aceea, încât nici nu băgasem de seamă ce acte îmi prezentase. Dacă avea semnătura mea pe contractul de muncă, nimeni nu ar fi pus întrebări. *Doamne, cât de proastă am fost!*

M-am urcat supărată în mașină și tot drumul am stat să îmi rod o unghie, de nervi. Doar că nu era drumul spre casă. Eram eu puțin amețită, dar sigur acela nu era drumul corect.

— Ce faci?

— Uită-te în spate, ce vezi?

M-am întors. Eram urmărită de o dronă.

— Se ține după noi de când am plecat, a zis Dan. Nu pot risca să merg la apartament cu ea pe urmele noastre. Nu o pot pune pe Ana în pericol.

— Și ce facem?

Dan deschise compartimentul din dreptul pasagerului și scoase de acolo un pistol. Îl verifică, apoi mi-l întinse.

— Cred că glumești! am reacționat.

— Ieși pe geam, îmi spuse. Și ține minte că ai o singură șansă s-o dobori. Dacă ratezi, va da alarma și atunci chiar că am dat de dracu'.

— Nu, eu nu știu, nu pot!

Mai că îmi venea să plâng. Nu știam să trag cu arma, deși modul în care degetele mele se potriveau pe trăgaci arăta altceva. Îmi părea atât de natural! Mai puseseam mâna pe o armă atunci când evadasem din casa lor, apoi încă o dată în pădure, în confruntarea cu oamenii lui Alex. De ce negam toate astea, de ce nu puteam să admit odată și pentru totdeauna că ceva era în neregulă cu mine și poate era o fărâma de adevăr în ce afirma Dan?

— Am încredere în tine, îmi zise, în timp ce își puse mâna peste a mea. Concentrează-te!

Am coborât geamul și m-am strecurat cu corpul ieșind pe jumătate în afară. Dan redusese din viteză, astfel nu mi-aș fi putut menține echilibrul. Privirea mea fixă drona. Un val de căldură și adrenalină mă cuprinsese. Eram învăluită de o forță supraumană. Parcă îmi era frig și cald în același timp. Imagini fragmentare mi se conturau în minte. Momente din vise, amintiri legate de Alex, glume făcute împreună cu Sonia, plimbarea din ziua aceea cu Ana. Totul se derula într-un șuvoi de informații și stări care a durat nu mai mult de o fracțiune de secundă.

O furie nebună îmi pulsa din nou prin corp, dar mai era ceva. Ceva care mă ardea, ceva ce fusese până atunci un mic foc mocnit, dar care acum amenința să mă incendieze. Dorința de răzbunare pusese stăpânire pe mine. Mi-am desprins mâna cu care îmi țineam echilibrul și am cedat tentației de a face către dronă semne obscene cu degetul mijlociu. Am calculat viteza vântului, mi-am oprit pentru o clipă respirația și am tras.

Nu mi-am dat seama dacă am nimerit-o sau nu decât atunci când sfera de circuite cuantice și aliaj ușor s-a făcut țândări la contactul cu asfaltul. Am scos un chiot de bucurie și m-am retras în mașină.

— Ți-am zis că poți să o faci! Bravo! am primit laudele de la Dan.

— Ești nebun! Mi-a tremurat mâna, e noapte și nu văd bine, plus că sunt pe jumătate dusă pe târâmul bețivilor... cum naiba am reușit?!

Eram fericită, mândră și entuziasmată. Chipul lui Dan se luminase instantaneu, probabil că nu a fost atât de sigur pe abilitățile mele pe cât m-a lăsat să cred. Acum părea binedispus, poate chiar fericit. Zâmbea, era un zâmbet sincer și, pentru prima dată, din toată inima. De vină o fi fost și alcoolul, dar pentru mine era o premieră, și aveam de gând să o savurez din plin, alături de reușita mea.

Dan coti pe câteva drumuri lăturalnice, apoi trase mașina sub un pod părăsit. Opri motorul și coborî. L-am urmat. Mi-a întins pachetul de țigări. Era destulă lumină cât să îi pot distinge trăsăturile feței, nu era îngrijorat, opri se doar ca să fumăm o țigară.

— Poftim, îmi spuse el, întinzându-mi bricheta. Nu sunt prea multe mașini pe străzi, am putea atrage atenția altei drone. O să așteptăm să se facă dimineață, apoi o să ne întoarcem.

— Sigur, am spus eu, aprinzându-mi țigara.

— Deci?

— Deci ce?

Mă privea curios, știam la ce se referă. Dar eram prea obosită, prea amețită ca să port o discuție despre trecutul meu. Așa că am schimbat subiectul.

— Crezi că Ana și-o fi dat seama că lipsim?

— Nu cred, sigur doarme dusă.

M-am proptit de mașină și m-am suit cu fundul pe capotă.

— O să zgârii vopseaua, ai mai multă grijă, a spus el.

— Și ce? N-o s-o mai poți da înapoi la fier vechi? Sau au să-ți scadă cei de la E.S.C.U. din salariu pentru distrugerea bunurilor firmei?

— Apropo, te-ai mai gândit la ce ți-am zis?

— Să vă ajut? Cu ce naiba să vă ajut, ți-am zis deja că nu am fost la Centru, te rog, nu mai insistă, și așa am destule pe cap și fără prostiile voastre.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, să mă gândesc cum o să trăiesc pe viitor, nu e ca și cum pot sta cu voi pentru totdeauna. Și cum nu mă pot întoarce la Alex...

— De ce-ai vrea să te întorci la idiotul ăla? mă întrerupse Dan. Îți e dor de pumnii lui?

— Nu fi nesimțit, nu am spus asta!

— Și atunci de ce nu vrei să rămâi cu mine? Cu noi, adică, cu mine și Ana.

Fâstâcelea lui îmi aduse zâmbetul pe buze. Am mai tras un fum din țigară și am aruncat-o. Dan era la câțiva pași de mine, privind în gol. Nu voiam să îl dezamăgesc, dar nici nu eram genul care să pornească furioasă în lupta contra sistemului. Eram mai degrabă genul care se ascundea sub pătură și tremura de frică.

— Nu e vorba de tine sau Ana, doar că... M-am oprit când am realizat că nu mă asculta, nici măcar nu se uita în direcția mea.

— La ce te gândești?

Își stinse și el țigara și veni rapid spre mine. Nici nu mi-am dat seama când a ajuns atât de aproape. Era chiar în fața mea. M-a prins de umeri și m-a privit în ochi.

— De câteva zile îmi doresc foarte mult să fac ceva.

— Ce? am întrebat eu surprinsă.

— Asta.

Nici nu termină bine de zis, că m-am trezit întinsă pe spate, cu el deasupra mea, sărutându-mă. A fost complet neașteptat, dar am cedat din prima clipă. Buzele mele îl doreau, fierbinți. La fel erau și ale lui. Respirațiile noastre s-au accelerat. Mi-a prins mâinile și mi le-a împins pe capota mașinii. Mă săruta fără oprire, și, doamne!, ce bine era! Nu îmi doream să se oprească.

Picioarele mele s-au încolăcit în jurul lui. Buzele îi coborâră pe gâtul meu în jos. Mi-a dat drumul la mâini, iar degetele lui puternice au început ușor să îmi exploreze corpul. Simțeam că o

să expoldez la fiecare atingere. Ciudat, dar îl dorisem încă de când mă răpise. Poate atunci nu aş fi recunoscut. Dar acum, acum aveam impresia că nu mă mai satur să îl mângâi, să-l ating, să îl sărut.

Dacă prima dată, în baie, o făcuse fiindcă i-am cerut eu, acum totul era din propria lui inițiativă. Poate alcolul i-a dat un plus de curaj. Poate, dar nu voiam să se oprească. Mi-a scos tricoul și a început să mă sărute pe săni. I-am primit mângâierile pe coapse. Nu-mi venea să cred că făceam din nou asta. Subconștientul meu se întreba dacă putea să ne vadă cineva. Dar odată ce limba lui a ajuns pe abdomenul meu, până între picioare, nu m-a mai interesat.

Mi-am încovoiat spatele pe capota mașinii și mi-am mușcat ușor buza cu dinții, doar ca să nu țin de plăcere. Un val de excitație îmi cuprinsese corpul, știam că, dacă nu se oprește, nu mai rezistam mult. El accelera ritmul, moment în care am început să gem. Limba lui mă alinta repede, din ce în ce mai repede, înnebunindu-mă efectiv la fiecare atingere, și atunci am cedat și m-am lăsat pradă unui orgasm puternic.

Am inspirat adânc. Buzele lui îmi sărutau ușor și delicat partea interioară a coapsei. Își ridică privirea. Avea ochii întunecați, reci, seducători. Am înghițit în sec. Ceva în privirea aceea mă atrăgea, mă făcea să vreau mai mult.

Nu-mi imaginasem că este posibil să poți împărtăși cu cineva momente atât de intense și intime. Nici măcar la final nu îmi venea să cred că totul fusese real. Și cât de bine! Nici atunci când am fumat împreună cu el *țigara de după* nu eram ferm convinsă că nu a fost totul o simplă închipuire.

La scurt timp după ce am terminat, am adormit în brațele lui. Eram epuizată și, deși bancheta mașinii nu era cel mai confortabil loc în care să dormi, m-am lăsat vrăjită de căldura corpului său. Am dormit cu capul pe pieptul lui și am plutit în lumea viselor.

Mi-am lăsat ochii în jos. Bărbatul cărunț țipa în continuare la mine. Privirile tuturor persoanelor din încăpere erau ațintite asupra mea. Îmi venea să intru în pământ de rușine. Și, totuși, știam că reproșurile lor au un motiv bine întemeiat.

Am fost nechibzuită. Eram prea sigură pe mine și de aceea am dat greș. Mândria era de vină. Mă obișnuisem să ies mereu victorioasă dintr-o confruntare, mă lăsasem dusă de val. Un moment de neatenție și era cât pe ce să stric totul. Munca lor, antrenamentele mele, implanturile, nopțile nedormite din cauza dureri provocate de procesul de adaptare, totul ar fi fost în zadar dacă aş fi murit acolo. Cu toate astea, scăpasem doar cu o arsură la mână și cu o muștură din partea superiorilor mei. O muștură pe care o acceptam. O meritam din plin.

— *Puteai să mori! țipă bărbatul. Putea să se ducă dracului tot! Ai ideea ce pierdere financiară ar fi însemnat pentru Centru? Știi câți bani au fost investiți în tine și în ceilalți copii?*

— *Da, domnule, am răspuns umilită. Regret.*

— *Regreți? continuă el. Ești o proastă! Acum, cu două zile înainte de vizita prințului, te-ai găsit să îmi faci una ca asta? Știi bine că familia regală are multe dubii despre proiect, avem nevoie de bani ca să continuăm, nu de regretele tale. Dacă nu prezentăm rezultate scontate, au de gând să ne închidă.*

— *Îmi pare rău, am spus eu, continuând să îmi țin privirea în pământ.*

— *De la tine aveam așteptări mari. Dar azi am fost dezamăgit. Probabil laudele mele ți s-au urcat la cap.*

Probabil așa era. Știam că eram cea mai bună, eram printre primii copii aduși cu zece ani în urmă la Centru, printre primii care supraviețuiserăm implanturilor. Aveam cele mai bune rezultate la antrenamente. Nu mulți se puteau lăuda cu asta.

La naiba, mulți nici nu supraviețuiau în prima săptămână după implant. Chiar și din ultima

tură de copii, aduși acum trei luni, supraviețuiseră doar o fetiță de cinci ani și un băiat de șapte. Doar doi, din treizeci și patru.

Erau singurii care trecuseră de faza de adaptare și acum se pregăteau pentru a doua operație, ce urma să aibă loc peste șase luni. Dacă corpul lor accepta al doilea implant și nu mureau pe masa de operație, puteau începe antrenamentele.

Băiatul nu prea se ridica la nivelul așteptărilor, sincer rămăsesem mirată când auzisem că trecuse și de primul implant. Poate cu puțin noroc și un ADN bun, avea șansa să treacă și de al doilea. Totuși, fata, hm, de ea eram sigură. Avea doar cinci ani când am adus-o la începutul toamnei, dar am știut din prima clipă că va trece cu bine de tot.

Îmi plăcea să țin o legătură strânsă cu toții copiii din Centru. Deși de multe ori eram dezamăgită când corpurile lor mici cedau din cauza tratamentului. Material genetic slab, spuneau doctorii. Asta era. Ori te adaptați din punct de vedere genetic, ori mureați.

— Ai face bine să te odihnești, spuse bărbatul. Măine o să fii dusă din nou în zona de antrenament. Și de data asta sper să văd rezultate bune. M-am făcut înțeleș?

— Da, domnule!

— Liberă! Îmi făcu el semn să ies.

Am plecat furioasă din birou și cu greu mi-am stăpânit impulsul de a trânti ușa. Străbătând coridorul lung din zona administrativă și cea a camerelor superiorilor, m-am îndreptat spre lift, fără a băga de seamă pașii care mă urmăreau grăbiți în spatele meu.

— Hei, ești surdă? spuse vocea.

M-am întors și am studiat-o din cap până în picioare. Era perfectă ca întotdeauna. Îmbrăcată cu o cămașă rozalie pe sub halatul alb, pantofi cu toc, perle la gât, ochii verzi ca ai mei – doar că aveau o nuanță mult mai bine conturată –, părul castaniu, ochelarii cu rame negre, pielea lucioasă, totul la ea țipa perfecțiune. Parfumul ei dulceag de vanilie mă învăluia. Am răsuflat greu și am încercat să mă calmez.

— Scuze, Ramo, eram...

— Da, știu, spuse ea zâmbind. Șefii pot fi adevărați măgari.

Mă lovi ușor cu cotul și apăsă pe butonul liftului.

Fata asta era mereu un zâmbet. Nu, nu era falsă, doar îi plăcea să vadă partea plină a paharului. Părinții ei plățiseră o grămadă de bani ca să îi obțină o stagiatură la Centru. Când venise în practică, era studentă în anul trei la medicină, asta era în urmă cu vreo nouă luni. Era deșteaptă foc și își vedea mereu de treabă, de aceea și acceptaseră să o includă în program. Eu o admiram pentru tenacitate, se vedea că pune pasiune în tot ce făcea.

— Urăsc toată treaba asta, am spus, mai mult în șoaptă.

— Ssstt! Își duse ea un deget la buze Nu aici!

Ușa liftului se deschise și am pășit împreună înăuntru. Eu îmi păstram în continuare privirea în jos, mă simțeam umilită și în același timp eram furioasă pe mine. Eram singura vinovată pentru eșecul de la antrenament.

— Săptămâna viitoare vor să mai aducă o serie de douăzeci, spuse.

— Din care câți au să supraviețuiască primului implant? am spus eu, nervoasă. Și, dacă vor trece de asta, ce șanse au să treacă de al doilea? Sau de antrenament? Și dacă trec și mai departe, cu ce se aleg? Cu țipetele boului ăstuia?

— Nu vorbi așa, mă mustră ea. E Ministrul Afacerilor Interne. Nu poți să...

— Ba uite că pot!

— Mai e mult până săptămâna viitoare. Îți înțeleg frustrarea, dar te rog să te abții.

Se lăsă un moment de liniște între noi două. Am continuat să privesc ecranul și să bâțai din picior, în speranța că vom ajunge mai repede la nivelul 9, acolo unde erau ținuți subiecții.

— Ana și Bogdan au întrebat de tine, spuse ea. S-au îngrijorat când au aflat că s-a terminat

antrenamentul și tu nu ai trecut pe la ei să le povestești cum a fost.

— Au cinci și șapte ani, ar trebui să se joace de-a v-ați ascunselea, nu să fie aici.

Imediat am și simțit un gust amar în gură. Mi-am mușcat buza. Regretam că îmi vărsasem furia pe ea. Nu merita.

— Ramo, îmi pare rău, am șoptit. Nu am vrut, nu e vina ta. Nici a lor.

— Te înțeleg, spuse ea zâmbind. Ai avut o zi grea. Am să le spun că ești obosită și te-ai pus în pat, or să înțeleagă. În plus, ceea ce faci tu e mult mai important.

A mai vrut să zică ceva, dar liftul se opri, iar unul din doctori care lucrau la Centru a intrat alături de noi. Ne salută pe amândouă, apoi ușile liftului se închiseră din nou.

— Cum a fost? întrebă noul venit.

— De tot rahatul, am răspuns eu, arătând spre mână.

Ramona îmi făcu semn să mă calmez, dar omul își încrunță privirea. Era destul de cărunț, deși nu părea a avea mai mult de 40 de ani. Lucra la Centru de mulți ani, probabil dinainte de a ajunge eu acolo, dar nu era nici sociabil, nici vorbăreț. Totuși, în ultimul timp, discuțiile dintre noi erau mai dese. Mă scana încontinuu cu privirea și, deși părea calm la suprafață, îl simțeam cum clocotește pe dinăuntru.

— Va repeta antrenamentul mâine, rupse Ramona tăcerea.

— Să sperăm că te vei descurca mai bine și vei fi aleasă printre cei cinci.

— Am să încerc, am zis eu.

— O să reușești, spuse doctorul pe un ton mai mult poruncitor, decât încurajator.

Mă prinse de mână și dădu noroc cu mine, asigurându-mă că va fi mai bine. Avea palmele transpirate. Sigur era din cauza presiunii din ultimele zile. Și-a retras ușor mâna, iar eu am închis rapid pumnul și mi-am băgat mâinile în buzunare. Liftul se opri la nivelul 9.

— Mă scuzați, am spus eu.

— Ne auzim mai târziu, spuse Ramona.

— Nu-i nevoie, am zis eu.

— Ești sigură că poți să faci asta? întrebă doctorul.

Am prins cu mâna ușile liftului care încercau să se închidă, iar senzorul le deschise la loc. I-am privit pe cei doi și am încuviințat din cap.

— Domnule Toma, am spus. Aștept de mult timp clipa asta, de prea mult timp. Sunt sigură că pot s-o fac.

M-am retras și am lăsat liftul să se închidă în urma mea. Dincolo de furie, știam că voi avea nevoie de odihnă dacă voiam să o iau mâine de la capăt. Am mers cu pași repezi spre camera mea. O cameră simplă, de trei pe patru, în care erau înghesuite două paturi, pentru mine și colega mea. Aveam și propria noastră baie, care consta într-o toaletă, o mică chiuvetă și un duș atârnat de perete. Intrând în baie, am dat drumul la apă și am așteptat să se încălzească. Mi-am scos hainele, ca să pară că aveam de gând să mă spăl după antrenament.

Ochii mei fugiră pentru o clipă spre oglinda ce atârna deasupra chiuvetei. Mi-am desfăcut părul din coc și l-am lăsat să-mi alunece pe umeri. Era îmbibată de praf. Părea mai degrabă gri, decât negru.

Aburii acoperiră oglinda, dar și lentila camerei de supraveghere, așa că oricine m-ar fi urmărit acum ar fi văzut doar o siluetă care se îmbăiază. Urma să fac și asta, dar mai întâi am scos din buzunar micul bilet pe care mi-l înmânase doctorul Toma în momentul în care mi-a strâns mâna.

„Ne bucurăm că ești alături de noi. Baftă la întâlnire și nu uita că o faci pentru fiecare copil care și-a pierdut vreodată viața într-un Centru.

E.S.C.U.“

Imaginea se afundă în întuneric. M-am trezit țipând, am tresărit și m-am lovit cu capul de plafonul mașinii. Aveam ochii înlăcrimați, iar corpul meu era cuprins de o durere difuză. Măinile îmi tremurau. Eram transpirată toată și respiram greu. M-am desprins din brațele lui Dan și am ieșit iute afară.

Aerul era răcoros, ca după o ploaie ușoară, pământul era umed, primele raze ale soarelui își făcură apariția, iar zgomotul orașului ce se trezea la viață mă năucea. M-am dus în spatele mașinii și am vomitat toată băutura de cu o seară înainte.

Odată ce stomacul mi s-a liniștit, am început să tremur și mai tare. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Durerea provocată de o amintire, o amintire atât de vie în mintea mea, mă împiedica să gândesc limpede. Dan se trezise. Veni în spatele meu și mă luă de mână.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

N-am putut spune nimic. Când m-a luat în brațe, am început să plâng. Am crezut că mă voi liniști, dar chipul meu oglindit în geamul portierei mi-a readus în fața ochilor ultima parte a visului. Am plâns în hohote, fără oprire. Mi-am văzut părul brunet și mi-am dat seama că era exact ca în vis. Ana avea dreptate. Așa îl purtam și la Centru, doar că atunci era mai lung. Și da, am fost și eu la Centru.

Gândul ăsta mă înfiora. Tremurul din mâini reîncepu sacadat. Pământul îmi fugea de sub picioare. Lumea în care trăisem era o minciună. Dar cum era posibil?

— Haide! spuse Dan conducându-mă înapoi în mașină.

M-am așezat pe scaunul din față, eram încă amețită. Nu mahmură, eram doar speriată de vis, de brusca reamintire. Dan se urcă la volan și porni înapoi spre casă. A încercat tot drumul să mă calmez, fără succes. Nu puteam scoate două vorbe, eram încă în stare de șoc. Dar cel puțin nu mai plângeam.

Străzile orașului treceau prin fața mea fără ca eu să bag de seamă. Știu doar că eram deja înapoi în apartament.

— Ana nu s-a trezit, îmi spuse Dan. Stai în pat, liniștește-te, mă duc să fac o cafea.

Am aprobat din cap și m-am întins pe canapea. Secundele se scurgeau pe lângă mine, dar eu tot nu eram în stare să îmi revin. Totuși aroma de cafea mă readusese puțin la realitate. Prima gură mi-a retrezit simțurile. De multe ori beam 2-3 căni și nu simțeam niciun efect, dar, dacă nu luam măcar o gură, fie ea cât de mică, parcă nici nu puteam să-mi încep ziua. Gustul acela amar era primul lucru pe care voiam să îl simt pe buze în fiecare dimineață.

— Mulțumesc, i-am zis.

— Deci, vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat, sau continuăm să ignorăm totul, în speranța că va dispărea?

— Poftim? am sărit eu. Ce vrei să spui cu asta?

— Că de fiecare dată când îți revine o amintire sau ai un vis te închizi în tine. Zici că ești cu totul altă persoană, și, sincer vorbind, încep să-mi fac griji.

— Serios? am încercat eu să mă destind, revenind la jocul nostru de întărătare reciprocă. Credeam că o urăști pe fata aceea bogată care a avut tot ce și-a dorit, ai spus-o de vreo sută de ori zilele astea.

— Mda, dar nu mă dau în vânt nici după ceea ce devii!

— Și?

Nu era într-o dispoziție bună în dimineața aceea. Se pare că nici eu. A vrut să mai zică ceva, dar m-am ridicat și m-am dus în baie. Mi-am făcut un duș și mi-am schimbat hainele acelea oribile, îmbâcsite de fum. Bine că era soare afară, apă caldă, ca de obicei, nu aveam, iar mie mi-a fost lene să-mi încălzesc.

Am stat câteva minute sub duș și am meditat la tot ce s-a întâmplat în ultimele ore. Era greu de digerat. Iar faptul că stăteam închisă în acel apartament mă deprima. Uram baia aceea, uram

apartamentul, uram parcare din spatele blocului, uram și blocurile, îmi uram vecinele idioate, uram orașul acela, dar mai cu seamă uram faptul că nu îmi puteam aduce aminte tot ce se întâmplase cu mine. Frânturile de poveste din capul meu nu se legau.

Toma! Am tresărit. De asta mi se păruse că îl cunosc. Asta era, el își adusese aminte de mine. El avea răspunsuri la întrebările mele. *Of*, de ce nu îmi amintisem toate astea mai devreme.

M-am șters rapid cu prosopul și am îmbrăcat niște haine la întâmplare. Voiam să îl rog pe Dan să îl sune pe doctor sau să facă cumva să ne întâlnim. *Poate să aranjeze chiar azi o întâlnire cu el.* Doar că planul meu a fost dat rău peste cap în momentul în care am ieșit din baie și am dat cu ochii de Andrei și de încă o femeie.

Părea a fi de vârsta lor, undeva pe la 26-30 ani. Era îmbrăcată într-un costum gri elegant: pantaloni, cămașă și sacou. Avea părul prins într-un coc la spate, nu îmi plăcea culoarea în care era vopsită, un roșu închis, mi se părea că o îmbătrânește. Femeia m-a examinat din priviri în momentul în care am intrat, și pot să jur că am văzut o oarecare urmă de dispreț în ochii ei. Sentimentul era reciproc.

Dan stătea pe canapea, fumând o țigară. Nu aveam nevoie de un expert în limbajul trupului, îmi puteam da seama și singură că atmosfera era una cât se poate de tensionată. Andrei se ridică și veni spre mine.

— Diane, mă bucur să te revăd, voiam să îți fac cunoștință cu Sara, spuse el arătând spre noua venită. Ea are să îți explice mai multe despre Centre.

— Bună, i-am întins eu mâna.

Nici măcar nu s-a clintit, de salut să nu mai vorbim. M-am văzut nevoită să îmi retrag gestul, jenată de situație. Acela a fost momentul în care am știut că nu aveam să o sufăr niciodată pe ființa aceea.

— Sara a lucrat pentru Centrul din Regiunea 2, încercă Andrei să mai salveze din situația stânjenitoare. Știu că ai multe întrebări și ea poate să îți răspundă. De asemenea, am cercetat împreună cu Geo zona indicată de tine.

— Eu nu am indicat nimic, am spus eu uitându-mă supărată la Dan.

— Serios? Pentru că am cercetat și într-adevăr acolo e un sediu de antrenament pentru subiecți, spuse Andrei. Ne-au confirmat și cei de la avanpost.

— Subiecți? am întrebat eu.

— Copiii de la Centru, ei sunt subiecții, vorbi pentru prima dată femeia.

Se îndreptă către masă și porni un proiector. Imaginile se roteau pe perete.

— Vezi tu, continuă ea, după ce s-a terminat toată nebunia, în '26 a urmat, ca după fiecare război, foamete și molimă. Luând în considerare toate substanțele aflate la vremea respectivă în aer, nu era de mirare că lumea murea pe capete. Iradierea, compușii toxici, expunerile nocive, toate au dus la anomalii în ADN-ul uman și la apariția unor noi forme de cancer.

— Bine, am spus eu. Dar ce legătură e între asta și ...

— Centru? completă ea. În 1927, s-au înființat așa numitele Centre de Cercetare. Obiectivul lor era de prevenire și combatere a bolii, doar în anul acela, în lume, au murit aproape peste 14 milioane de oameni din această cauză.

— Dar au reușit să oprească răspândirea, am întrerupt-o eu. Adică azi nu mai moare nimeni de așa ceva, e doar o boală banală dacă e descoperită la timp. Nu?

— Da, așa e. Am să te rog să nu mă mai întrerupi, spuse Sara pe un ton sec. Ideea e că, odată cu descoperirea remediului, cercetătorii noștri au mai dat peste ceva. Cancerul e caracterizat printr-o diviziune necontrolată a unui grup de celule, care au capacitatea de a invada alte țesuturi din organism. Asta se întâmplă fie din cauza unor anomalii în ADN-ul celulelor, fie din cauza mutațiilor genelor care controlează înmulțirea acestor celule. Dar, dacă înmulțirea celulelor ar putea fi controlată, ceea ce s-a și realizat câțiva ani mai târziu, atunci orice țesut poate fi refăcut.

— Asta e bine, nu?

Dan își îndreptă privirea spre mine și dădu dezaprobat din cap.

— Nu! spuse el. Adică e o invenție revoluționară, ar putea ajuta multă lume. Ologi, persoane care au suferit arsuri grave, dar câte astfel de cazuri cunoști?

— Niciunul, a răspuns Sara înaintea mea. Aici nu e vorba de ajutorat oamenii, aici e vorba de menținerea controlului. Ca după orice război major, urmează și perioada de tensiune postbeligerantă, în trecut i s-a spus Războiul Rece. Ca și atunci, odată cu încheierea conflagrațiilor, s-a dat startul înarmării și competiției tehnologice. Așa că, din descoperirile făcute în Centrele de Cercetare, au fost prezentate publicului doar o mică parte. Era important pentru guvern să mențină o rată a mortalității scăzută, numărul populației să fie în creștere și așa au apărut pe piață medicamentele împotriva bolii.

Încercam să înțeleg tot ce îmi explica Sara. Era destul de greu. De câteva ori am avut tentația să o întrerup și să-i spun că nu poate fi adevărat, dar în ultimul timp mă obișnuisem să apară câte ceva și să mai distrugă un pic din fantezia în care trăisem și crezusem până cu puțin timp în urmă. Mi-am aprins și eu o țigară și am continuat să o ascult, în timp ce îmi terminam cafeaua.

— Nu înțeleg ce legătură au copiii cu cancerul?

— Odată sintetizate substanțele respective, s-a creat un cip, care să controleze exact reproducerea acestor celule. Ideea era ca, în caz de izbucnire a unui nou război, să se reducă din pierderile soldaților răniți pe front.

— Doar că luptele între puterile Europei se lasă așteptate, a glumit Andrei. Așa că cercetările lor au continuat. Dacă puteau să facă *soldați regenerabili*, de ce nu să mai reducă și din timpul antrenamentelor? Să îi facă perfecți. Dacă cipul respectiv putea controla țesutul uman, de ce nu și mișcările corpului?

— De ce nu și reflexele? îl întrerupsese Sara. Așa s-a creat al doilea cip, el conține informații despre diverse tactici de luptă, metode de atac, poate lua deciziile în locul tău, bazându-se pe eficacitate. Cipul blochează sentimentele și ia decizii obiective, în plus nu mai ai nevoie de antrenamente și de ani de exercițiu ca să devii un bun luptător, totul merge pe bază de autoreflex controlat. Cercetările sunt de fapt o reluare la nivel molecular a teoriei lui Pavlov cu privire la formarea reflexului condiționat, actul fundamental al învățării.

— Hă? Chestia cu câinele? am întrebat eu, nedumerită. Și ce or să facă soldații, or să saliveze pe inamici până îi degustă și fug?

Bine, nu a fost o glumă bună. Nici ceilalți nu au gustat-o, iar în ceea ce o privește pe madam doctor Sara Atotștiulescu, nici ea nu a fost prea impresionată.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare, am încercat eu să redevin serioasă. Ce legătură are cipul și Centrul cu copiii?

— Reflexele, atât cele înnăscute, cât și cele dobândite, sunt mai greu de *corectat* sau *îmbunătățit* odată cu vârsta, spuse Andrei. De aici și folosirea copiilor pe post de cobai.

— Ce părinte ar face una ca asta? am întrebat eu.

— Nici n-au avut nevoie de permisiunea unui părinte, m-a întrerupt Dan. Războiul a soluționat problema asta. Și, dacă n-a făcut-o el, atunci cu siguranță epidemia de cancer de după.

— Orfelinele erau pline de copii, a spus Andrei. Au avut o gamă largă de subiecți din care să aleagă. Deși primele experimente s-au dovedit un mare eșec.

— De ce?

— Al doilea implant de cip se face pe neocerebel, spuse Sara.

— Pe ce? am întrebat eu, pierdută. Uite, cunoștințele mele de anatomie sunt limitate la trunchi, membre și cap. Deci, fii mai explicită.

Sara schimbă câteva imagini pe proiector, apoi mi se adresă.

— Uite, cerebelul reprezintă 10% din volumul encefalului, are o greutate de aproximativ 150g.

El e alcătuit din 2 lobi, sau emisfere cerebeloase, și un lob median numit vermis. Totuși, din punct de vedere funcțional, cerebelul se împarte transversal în 3 lobi: lobul anterior, situat pe suprafața superioară a cerebelului, lobul posterior și lobul floclunodular, situat pe suprafața inferioară a cerebelului. Lobul posterior reprezintă neocerebelul, care prin situarea sa pe una din căile motilității involuntare extrapiramidale intervine în coordonarea mișcărilor, prin intensificarea influxului motor. Asigură precizia mișcărilor, finețea cu care sunt executate, în același timp contribuind la redresarea și menținerea echilibrului corpului.

— Adică?

— Adică, te miști și te învârti repede fără să pici în fund, explică Andrei.

— Nu e vorba doar de asta, se răsti Sara. Dată fiind poziția sa, e dificil de realizat implantul, de aceea au fost și multe victime. Nu toate organismele se pot adapta după introducerea lui.

— Și atunci de ce nu renunță la prostia asta de experiment? am adăugat eu.

— Au ajuns prea departe, spuse Dan. Imaginează-ți ce ar însemna pentru ei să introducă implanturile în armată. Să aibă soldații perfecți care nu au nevoie de pregătire, doar după câteva operații.

— Cine ar accepta așa ceva?

— Exact asta au gândit în urmă cu câțiva ani unii dintre subiecții închiși în Centrele de Formare, spuse Andrei. Așa s-a ajuns la crearea celui de-al treilea implant. Unul care să înlăture amintirile, emoțiile, gândurile personale. Unul care nu doar să creeze soldatul perfect, dar și omul care execută fără a pune întrebări.

— Ce?

— La asta încă se lucrează, spuse Sara. Implantul a fost realizat în lobul temporal, deoarece printre funcțiile ariilor corticale ale lobului temporal se numără răspunsul emoțional, auzul, memoria și vorbirea. Totuși, memoria pe termen lung pare a implica schimburi între regiunea mijlocie a lobului temporal, regiuni corticale variate și regiunea mijlocie a creierului...

— Treci peste asta, am spus eu plictisită. Oricum nu înțeleg nimic.

— Adică degeaba se realizează implantul, spuse ea frustrată. E nevoie de medicație după, altfel în scurt timp memoria începe să își revină. Îți par cunoscute?

Sara îmi aruncă un mic flacon. Am ezitat să îl deschid, subconștientul meu făcuse deja conexiunea între informațiile oferite de ei și problemele pe care le-am avut recent. Mușcându-mi buzele, am deschis capacul și am lăsat să-mi cadă în palmă câteva pastiluțe, mici, galbene, foarte cunoscute mie.

— Nu, am spus eu punând pastilele înapoi și aruncând flaconul pe masă. Aici ați vrut să mă aduceți cu lecția asta de istorie/anatomie? Ne-am întors la..

— Uite ce e, mă întrerupse ea. Eu nu sunt ei și nu am de gând să mă rog de tine. Vrei să ne ajuți, bine. Nu vrei, te rog să îți iei lucrurile și să te cari. Nu ne permitem să facem acte de caritate și să te hrănim și pe tine. În E.S.C.U., fiecare contribuie cu ceva.

Iar eu sunt inutilă. Am vrut să-i dau o palmă și să-i întorc capul la 180 de grade. După ce că din cauza lor mă aflam aici, mai avea și tupeul să îmi spună asta? Eram extrem de furioasă, dar m-am abținut. Am luat încă o gură de cafea, *lichidul magic*.

— Am găsit locul de antrenament, rupse Andrei tăcerea. Asta înseamnă că în apropiere e și un centru. Nu poate fi decât pe o rază de 20 km. Ar trebui să fie simplu să îl găsim.

— Și, dacă îl găsiți, ce? am spus eu.

— Vrem să le închidem pentru totdeauna, spuse Andrei, apoi se întoarse spre Dan. M-a sunat Geo aseară după ce a vorbit cu tine. Nu ne-a luat mai mult de o oră să ne dăm seama unde e.

— Când am aflat, am venit aici, spuse Sara. Doar că voi nu erați acasă. Se poate ști pe unde umblați noaptea și de ce ați lăsat-o pe Ana singură?

— Se poate ști unde dracu' ai umblat patru ani de zile? Întrebă Dan nervos. Sau și asta e tot o

informație secretă?

Cei doi făcură un schimb de priviri reci. Se pare că nu eram singura persoană din încăperea care nu o suporta. Andrei lăsa capul în pământ, stingherit de modul în care degenerase discuția. A urmat un moment de liniște, în care nimeni nu a scos un sunet.

— Deci? întrebă Dan. Ai de gând să mă lămurești sau o lăsăm pe altă dată?

— Nu vreau să ne certăm acum, spuse ea. Nu de față cu ei, sau cu Ana.

— Ana doarme, îi răspunse el. Iar Diane și Andrei sunt siguri că au altceva de făcut.

Ce? O, asta era un pont. Andrei se scuza și se duse în bucătărie să mai pună un ibric cu cafea la foc, iar eu am decis că o plimbare până la alimentara din colț, ca să cumpăr țigări, nu ar strica. Am mers cu pași apăsați spre magazin. Știam drumul cu ochii închiși. Era singurul de altfel pe care îl parcursesem constant. Nu aveam de ce să îmi fac griji. La ieșirea de pe alee trebuia doar să mă feresc de drone. Iar, dacă erau, trebuia să aștept să treacă. Simplu.

De obicei, dronele aveau traseul stabilit și nu se abăteau de la el. Se învâneau mai mult în cerc și doar dacă ceva era suspect se duceau să investigheze. Azi se pare că aveam noroc, nici lume nu era prea multă pe stradă și nici urmă de drone. Doar eu și gândurile mele.

Îmi doream să îi ajut pe cei din E.S.C.U. sau, cel puțin dacă era adevărată povestea cu Centrele, voiam să îi ajut să le închidă. Nu, eram confuză și zăpăcită de tot felul de emoții inhibitate și amintiri și probabil nu gândeam limpede. Trebuia să îmi pun în ordine sentimentele înainte de a face vreo prostie.

Sirene sunau slab în depărtare, m-am oprit din mers și am privit spre mașinile care circulau pe șosea. Cineva se izbi de mine în același moment. Am șoptit un *pardon*, dar omul mă prinsese de mână. Atunci am realizat că ceva nu era în regulă. Nu i-am reținut fața, știu doar că avea mustață și era brunet.

Îmi suci mâna la spate. Am vrut să ripostez, dar nu mai aveam forța de acum câteva zile. Un alt individ se desprinsese din mulțime și mă trânti la pământ. Sirenele sunau acum și mai aproape. Am țipat după ajutor. Dar lumea s-a împrăștiat repede, fără să se uite înapoi. Un al treilea bărbat mă electrocută cu un dispozitiv în momentul în care am început să dau din picioare. Șocul se făcu simțit în tot corpul.

Sirenele Armatei erau acum la câțiva pași de mine. Patru mașini se opriră lângă mine și am văzut câțiva soldați coborând. Cineva îmi încătușă mâinile și mă lovi în spate.

— Cât credeai că te mai poți ascunde? întrebă o voce cunoscută.

Am ridicat privirea și l-am văzut. Purta unul din costumele lui preferate, fără cravată, dar totuși elegant. Și aceasta era o ocazie specială, din câte îmi dădeam seama. Era cel bleumarin cu cămașa albă, asta însemna că avea parte de o victorie sigură, sau cel puțin așa îmi spusese o dată. Nu mai încărunțise de când îl văzusem.

— Fiica răătăitoare se întoarce! spuse el, bătând din palme.

— Tată? am reușit să spun eu.

— Asta ar fi un moment excelent să îți spun că ai fost adoptată.

Făcu un semn către cineva în spatele meu. Am simțit o mână cum îmi împinge capul într-o parte, expunându-mi gâtul. Apoi am simțit acul cum îmi străpunge pielea.

— Nu, nu! am început să țip.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta! mă avertiză cel căruia îi spusese cândva tată.

CAPITOLUL 13

Credeam că am o viață frumoasă. O copilărie cât de cât normală, având în vedere faptul că pe mama nu o cunoscusem, iar tata era mai mereu plecat. Am avut parte de tot ce îmi dorisem. Primisem o educație bună și am avut onoarea de a fi meditată de cei mai buni profesori din regat. Îmi fusese ales un soț pe măsură. Dacă multe fete visează când sunt mici să se mărite cu un prinț, eu chiar aveam să o fac.

Numai că viața ne întâmpină mereu cu surprize. Iar viața mea mi-a oferit surprize din plin. Dacă traiul meu alături de Alex s-a dovedit a fi un calvar și o nesfârșită luptă cu dependența lui de droguri, recent am descoperit că nici copilăria mea nu a fost așa cum mi-o aminteam.

De fapt, tot ce-mi aminteam erau doar imagini implantate de alții în capul meu. Tot, fiecare loc pe care îl văzusem, fiecare persoană pe care o întâlnisem, fiecare poezie pe care mi-o aducem aminte din copilărie, absolut tot era o minciună. O minciună indusă de un implant. Nu fusesem decât un copil orfan târât într-unul din Centrele de Formare din Regatul Unit al Țărilor Române și folosit pe post de cobai.

Îmi petrecusem cei mai frumoși ani făcând față unor experimente cumplite. Îmi fusese introdus un cip în organism. Un cip care conținea informații despre diverse moduri de luptă, care îmi făcea corpul să acționeze mult mai repede la stimuli, care îmi creștea forța și care schimba cu totul modul în care percepeam lumea din jur.

Eu am fost printre primii copii aduși la Centru pentru experimente. Și, ca în orice experiment, au existat și multe eșecuri. Eu am avut noroc. Eram testată periodic, pentru că, din câte aflasem de la una din asistente, cei de la conducere voiau ca totul să fie perfect. Cipurile urmau să fie date spre folosință Armatei Regale, pentru crearea soldatului perfect.

Erau mai multe Centre de Formare, eu fusesem închisă într-unul din Regiunea 5, aflat în apropierea unui oraș abandonat. Acum, acest oraș era folosit pentru testări și antrenamente. Nu știu exact, sau cel puțin nu îmi amintesc încă, de ce și cum am ajuns să uit toate acestea. Iar povestea continuă. Am ajuns să mă întorc de unde am plecat.

Mă aflu într-una din camerele de la subsolul Centrului în care crescusem. În timp ce m-au adus aici, am reușit să deschid de câteva ori ochii, așa că am putut să văd – și să simt, în același timp – când m-au târât pe coridoare.

Camera era întunecată, friguroasă, iar pereții erau cojiți și plini de igrasie. Lucru care nu era

specific Centrelor, dar se practica în camerele de tortură. Aspectul camerei era menit să aibă și un impact psihic asupra celui interogat, de partea cu impactul fizic se ocupau de obicei cei din Armată. Până și temperatura era scăzută, pentru a te face să cedezi mai ușor. Diverse mirosuri scârboase erau deseori introduse prin căile de aerisire, cu același scop. Zgomote puternice porneau adesea din difuzoarele din cameră.

Era modalitatea de interogare complexă, care viza toate simțurile individului. De unde știu? Păi, la Centru am făcut un curs despre așa ceva. Desigur, atunci mă vedeam ca fiind eu cea care aplica tortura, nu cea legată de scaun. Acum îmi treceau tot felul de gânduri prin cap. Dar o nouă lovitură din partea unui agent din Armata Regală mă rupse din lumea mea și mă făcu să mă incovoi de durere.

— Te mai întreb o dată, spuse bărbatul. Unde sunt ceilalți?

— La mă-ta-n cur!

Individul mă prinse de păr și mă trase înapoi. Am început să râd când i-am văzut expresia. Nu i-a convenit, așa că fața mea mai făcu o dată cunoștință cu pumnul lui.

— O putem ține așa la nesfârșit, Diane. Răspunde la întrebare!

Am întors capul și l-am văzut pe tata, pardon, pe Ministrului Afacerilor Interne, domnul Dumitrescu. Cu puțin timp în urmă aflatam că nu era de fapt tatăl meu. Eu eram un experiment și el era doar un nebun căruia îi plăcea să se joace de-a Dumnezeu cu copiii orfani.

— Mă scuzați, domnule Ministru, am spus eu pe un ton zeflemitor. *Dar am fost antrenată să rezist la lovituri mult mai dure. Poate ar trebui să angajați în armată bărbați adevărați, nu balerine.*

O lovitură puternică în stomac și am scuipat sânge pe podea. Îmi păstrasem zâmbetul pe buze. Știam în adâncul meu că asta îi supăra cel mai mult. În plus, așa puteam să fac față mai bine durerii.

— Ai fost cea mai bună cândva, îmi spuse el apropiindu-se de mine. Dar în final te-ai dovedit a fi o mare dezamăgire. Din cauza ta am fost scuturat bine de familia regală. Știi cât m-a costat escapada ta romantică? Știi că erau cât pe ce să ne retragă fondurile din cauza ta?

— De ce să le retragă? am spus eu ironic. Fundul lor regal s-a săturat de buzele tale?

Replica asta a atras și mai multe lovituri, dar a meritat din plin. Se făcu roșu la față. Avea să ia foc dacă o mai țineam așa, iar eu să apelez la o reconstrucție facială. Am fost salvată de la încă o lovitură de apariția bruscă a unui mesager. Acesta discută câteva clipe cu fostul meu „tată“, după care se retrase.

— Se pare că prietenii tăi au fugit, spuse el zâmbitor. S-au făcut nevăzuți la scurt timp după ce ai dispărut tu. Ești pe cont propriu.

Le făcu semn celor doi soldați să continue și ieși afară din încăpere. Gândul că fusesem abandonată aici mă durea, dar trebuia să privesc situația obiectiv. Nu puteam să riște să fie prinși și ei, Dan nu ar fi riscat viața Anei pentru mine. Era logic, probabil și eu aș fi făcut la fel. Iar în ceea ce o privește pe madam Știe-tot, n-o vedeam venind prea repede în căutarea mea.

— Eu n-aș zice să îți faci griji că ai rămas singură, spuse unul din torționarii mei. Ne ai pe noi.

Au rânjit amândoi. Mi-am ridicat capul și le-am întâlnit privirea. Unul din ei era mărunțel și îndesat, cu ochii albaștri bulbucăți și buze groase. Nu cred să fi avut mai mult de 30 de ani. Celălalt era înalt, cu fruntea lată și trăsăturile feței colțuroase. Pe buza de sus avea o cicatrice, ceea ce îl făcea să semene cu un iepure. Nici el nu părea prea în vârstă, însă avea o voce groasă și un râs ce îl făcea să pară mai mult că se înecă, decât că se bucură.

L-am văzut pe Buză-de-Iepure cum se îndreaptă spre o măsuță aflată în dreapta mea. Zăbovi puțin, apoi se întoarse ținând în mână un obiect metalic cu vârf ascuțit. Nu semăna a cuțit, mai degrabă aducea cu un bisturiu. Îl apăsă puțin asupra obrazului meu.

— Cum am aflat că prietenii tăi au plecat, nu mai are rost să te întreb unde sunt! spuse puțin dezamăgit. Totuși...

Coborî lent lama ascuțită pe gâtul meu. Știam că aflarea acestei vești nu îmi va încheia chinul. Era doar începutul. Totuși, am deschis gura și am întrebat.

— Atunci ce vrei de la mine?

— Eu? Eu nu vreau nimic, spuse Buză-de-Iepure cu sinceritate, apoi îmi făcu semn spre camerele de supraveghere. Însă Prințul Alexandru vrea să te audă cum țipi.

Nici nu termină bine propoziția, că își trase rapid mâna și împlântă vârful lamei în genunchiul meu stâng. Durerea se răspândi rapid în tot corpul, era ca un val cald de nebunie și nu m-am putut abține să urlu. Bine că eram legată de scaun, altfel m-aș fi trântit pe jos. Măinile mele se zbăteau să iasă din strânsoare, doar ca să poată înlătura obiectul străin care îmi pătrunsese în corp.

Soldatul îmi smulse un nou strigăt de durere în momentul în care învârti lama. Apoi, cu o mișcare brutală, îmi smulse stiletul din genunchi, doar pentru a-mi supune și celălalt picior la același tratament.

Cred că mi-am pierdut cunoștința de câteva ori pe parcursul primei săptămâni. Sau cât a durat chinul, fiindcă nu mai realizam cât timp se scurgea, minutele mi se păreau ore și orele zile. Camera nu avea ferestre, era slab luminată de un neon. După câteva ședințe asemănătoare, renunțaseră să mă mai țină legată. Nu de alta, dar nu mai eram în stare de mare lucru.

Fusesem bătută, înfometată, tăiată, lovită, schigiuită, insultată și multe altele. Totuși, nimic parcă nu mă afecta la fel de mult ca privarea de somn. În puținele momente în care adormeam, întinsă pe jos, sau ghemuită într-un colț, căci camera era goală, eram brutal trezită de cei care mă supravegheau.

Fie începeau să se audă tot felul de zgomote în difuzoare, sunete care semănau a țipete, uneori, alteori a arme de foc ori explozii, depinde cine era DJ în momentul respectiv. Alteori preferau să mă trezească aruncând apă rece pe mine. Nu mă lăsau să dorm mai mult de 15-20 de minute și porneau stropitorile.

Odată cu ele, scădeau brusc și temperatura în cameră. Mă trezeam plângând și înjurând spre camerele de supraveghere. Soldații nu îmi mai vorbeau. Poate era o tactică de a mă face să o iau razna și prin lipsa oricărei comunicări.

Ajunsesem curând să nu mai am nici un loc neînvințit sau tăiat pe piele. Cred că slăbisem vreo zece kilograme, atât din cauza foamei, cât și din cauza că pierdeam mult sânge. Hainele mele, cele în care fusesem adusă aici, erau sfâșiate, murdare, însângerate. Arătam ca o rană deschisă.

La început, îmi petreceam timpul în care eram singură făcând planuri de evadare. Mă bazam cumva pe puterile mele misterioase, care se vor întoarce cumva subit, iar eu voi putea să mă eliberez. Dar n-a fost așa. Am avut câteva tentative de ripostă și de atac, dar bătăile suferite după au fost suficiente pentru a renunța.

Începusem să uit diverse lucruri, fără a-mi putea explica de ce. Nu știam exact cum ajunsesem aici, sau de ce, îmi venea greu să îmi aduc aminte numele persoanelor pe care le cunoscusem în ultima vreme. Îmi tot venea în minte imaginea unei fete de vreo zece ani, numele îmi stătea pe limbă, dar nu eram sigură că era cel corect. Apoi, într-o zi, când mi-au aruncat mâncarea pe sub ușă, mi-am dat seama.

În micul bol, alături de lingura de orez fiert, mai era ceva. Prima dată am crezut că era o bucată de condiment netopit, apoi m-am gândit că nu ar strica ei mirodeniile pe mine. De fapt, bucățița aia mică și galbenă era o pastilă sfărâmată. Pastila mică, galbenă, pe care fusesem obligată ani de zile să o iau zi de zi.

— La dracu'! am înjurat, azvârlind castronul de perete.

Nu era de ajuns că îmi mutilau corpul, acum aveau de gând să se joace din nou cu mintea mea. Ce urma? Un nou implant? Și pe urmă să ajung iar marioneta lor?

Am refuzat de câteva ori să mănânc. Nu a durat mult și am simțit că o să cedez. În ultimă instanță, când simțeam că nu mai rezist, au adus o asistentă medicală, mi-a făcut câteva injecții cu vitamine și mi-a pus o perfuzie cu glucoză. *Era clar că cineva voia să mă țină în viață pentru a se delecta cu suferința mea. Pe la jumătatea perfuziei, am închis ochii și m-am lăsat furată de somn.* Un sentiment ciudat de căldură mă învăluia. Pentru prima dată în ultimele săptămâni de când fusesem închisă mă simțeam, relativ, bine. Cel puțin nu îmi mai era frig, nici foame. Perfuzia își făcea efectul.

În restul timpului, îmi simțeam capul greu, eram amețită și tot trupul meu țipa de durere. Rănile de pe spate, proaspăt făcute de lama unui cuțit, mă usturau. Nu știam ce mă durea mai tare, mâna fracturată, tăieturile de pe spate sau genunchii mutilați. Singurul gând care nu îmi dădea pace era unul singur: era doar începutul. Moartea era departe, și, doamne, cât mi-o doream!

Am deschis ochii și am privit în jur. Capul îmi stătea pe ceva moale, aș fi vrut să îl ridic, dar nu mai aveau forța necesară. Căldura simțită de mine era rezultatul unei păături care mă învelea. Era urâtă și murdară, emana un miros ciudat, dar în clipele respective nu îmi păsa.

Mi-am tras pătura mai bine și am simțit ceva cum se plimbă prin părul meu. Brusc am devenit conștientă de prezența cuiva alături de mine. Capul meu nu stătea pe o pernă, așa cum crezusem inițial. Nu. Eram întinsă pe jos și cineva mă ținea în brațe, plimbându-și mâna prin părul meu.

— Vezi ce se întâmplă când te pui cu mine? am auzit.

Nu trebuia să mă uit la el. Îl cunoșteam doar după tonul vocii, după atitudinea superioară, după felul în care se bucura de suferința mea. Acum chiar voiam să mor. Era oricum o opțiune mult mai bună decât să mă aflu în brațele lui Alex.

— Ai venit să îți admiri opera? am reușit eu să îngăim.

Nici nu-mi recunoșteam propria voce, era slabă, răgușită, lipsită de orice emoție. Alex nu răspunse, dar continua să îmi mângâie părul. M-am ferit de brațele lui, aș fi vrut să mă ridic, să îi spun să nu mă atingă, dar nu mai aveau vlagă.

M-am ridicat exact cât era nevoie ca să îl privesc. Nu semăna cu Alex cel de altădată, era puțin mai slab, îmbrăcat în pantaloni de trening negri și un tricou simplu alb. Părea lucid, probabil că îl țineau în frâu după operația la ochi, altfel sigur ar fi tras el o liniuță. În orice altă împrejurare, aș fi spus că era doar un tânăr normal, dar nu, era diavolul în persoană. Undeva în inima mea sperasem că murise în urma rănii pe care i-am provocat-o.

Acum, uitându-mă la ochiul lui, am văzut că era perfect sănătos, puțin roșu pe margini, dar probabil un simplu efect secundar al reconstrucției. Îmi era ciudă că nu rămăsese orb, javrele ca el meritau să nu mai vadă în veci lumina soarelui.

— Îmi pare rău, Dia, spuse el pe un ton blând. Nu mai e cale de întoarcere.

— Nu vreau să mă întorc, i-am răspuns eu.

— Nu am vrut să ajungem aici! Dar acesta e rezultatul acțiunilor tale.

Stătea rezemat de perete, cu mâinile sprijinite pe genunchi, privind în gol. Nu îmi venea să cred că Alex suferea din cauza mea. Probabil era trist fiindcă își pierduse sacul de box preferat.

— Sunt convinsă că nu ai vrut, am schițat eu un zâmbet. Tu îmi doreai tot binele din lume.

— Puteai avea totul alături de mine, puteai să îmi ceri orice și eu ți-aș fi dat.

— Una peste cap, asta da, mi-ai fi dat, i-am răspuns.

— Am avut și momente urâte în relația noastră. Dar am crezut că putem trece peste, am fi putut, asta până să te alături nebunilor din E.S.C.U. Am fi putut avea o viață frumoasă împreună. Dar a trebuit să strici totul.

— Iartă-mă, Alex, am răspuns ironic. Nu am vrut să fiu răpită. Îmi e rușine.

— Tot haioasă ai rămas, Dia, puțin cam tupeistă, dar încă îmi plăci.

— Hai să o scurtăm, Alex, ce vrei de fapt?

Își țuguie buzele și privi spre camera de supraveghere. Părea dat peste cap, ar fi trebuit să fi fost mai vesel. El era bine, iar eu eram pe jumătate moartă. Oftă, apoi îmi spuse trist:

— Ai fost considerată un pericol prea mare, mi-au cerut să scap de tine.

— Ți-au cerut? A, acum înțeleg, ești supărat că ți se ia jucăria preferată. Îmi pare rău că nu o să mă mai vezi cum mă chinui, dar, hei, dacă mă-ta a dat ordin...

— Și are dreptate, m-a întrerupt el. Trebuia să fac asta de mai demult, de când ai încercat să mă omori prima dată. Dar nu, eu m-am încăpățânat să te țin în viață, să îți ofer un trai mai bun decât cel pe care l-ai avut la Centru și tu...

— Lasă dracului minciuna, l-am întrerupt eu. Ai vrut să ajungi prin mine la ei. Am fost momeala perfectă ca să îi scoți din ascunzătoare. M-ai plimbat ca pe un trofeu prin fața lor, să le arăți că ești mai puternic. Am dreptate?

— Foarte inteligent, Dia. Mereu a fost ceva la tine care m-a atras.

M-a durut groaznic pieptul, dar nu m-am putut abține să nu râd când l-am auzit. Râsul meu s-a transformat în tuse, nu știu când băusem ultima dată apă. Îmi simțeam gâtul uscat, iar tusea era seacă și păream mai degrabă că mă înec. Mi-am proptit capul pe umărul lui, nu era un gest afectiv, dar pur și simplu gâtul meu nu îl mai putea susține.

— Haide, Alex, nu folosi cuvinte pe care nu le înțelegi.

— Poate nu am știut eu să îți arăt, Dia, dar am ținut mult la tine, foarte mult.

Degetele lui îmi prinseră mâna și se încheștară cu ale mele. Poate părea ciudat, dar era cel mai draguț lucru pe care mi-l spusese până în prezent. Vorbele lui erau sincere, erau pline de căldură, erau spuse din toată inima, erau pe un ton blând, erau zise într-un moment de luciditate, dar erau rostite mult prea târziu.

— Deci? am rupt eu momentul de tăcere. Ce o să faci?

— Am să plec în câteva minute în 4, dar am vrut să te văd pentru ultima dată.

— Ai venit să îți iei rămas-bun?

— Hm, de fapt aș fi vrut să-ți mai dau o șansă, dar mă îndoiesc că o să profiți de ea.

— Ce bine mă cunoști! i-am răspuns.

Se întoarse spre mine și îmi prinse fața în palmele lui reci. Puteam să îi citesc tristețea în ochi, dar nu mă afecta cu nimic. Eram indiferentă. Voiam doar să se termine mai repede.

— O să îți duc dorul, îmi spuse el.

— Până ajungi în 4 și pui ochii pe vreo zdreanță.

— Nu fi proastă, Dia, nu de aia plec acolo.

Tonul vocii îi deveni serios. Nu știu dacă din cauza luminii difuze, a oboselii sau a lipsei de somn, dar am avut impresia că pupilele i se măriră brusc. Își înfipse degetele în mandibula mea. Am scos un suspin și m-am zbatut. Se ridică în picioare și mă ridică și pe mine odată cu el.

Nu-mi venea să cred, ori eu slăbisem foarte mult în ultimul timp, ori el trăsesese de fiare. Mă ținea la câțiva centimetri deasupra podelei, fără a depune cel mai mic efort. Schiță un zâmbet pe față, apoi, cu o mișcare rapidă, mă aruncă în cealaltă parte a camerei.

Cred că în urma loviturii de perete mi-am rupt și restul de oase. Întreg corpul îmi era amorțit de la impact. Nu am încercat să mă ridic, știam că nu o să reușesc. I-am auzit pașii, dar nu i-am dat atenție. În gândul meu, îmi rugam inima să se oprească. Moartea era singurul lucru care m-ar fi putut elibera din coșmarul în care intrasem. Alex se aplecă deasupra mea și spuse:

— Vrei să știi de ce ai fost cel mai bun lucru din viața mea?

— Uimește-mă!

— Pentru că așa am putut să te cunosc, să te studiez, să te observ mai de aproape, să înțeleg cum funcționează toată treaba asta. Să înțeleg exact riscurile, dar și beneficiile.

Își plimbă mâna pe obrazul meu. Pupilele îi erau acum dilatate la maxim. Să mă fi înșelat eu

mai devreme? Să fi fost totuși drogat? Sau îmi imaginam din cauza durerii...

— Lucrurile au mai evoluat, continuă el. Schimbarea se produce mult mai repede, timpul de așteptare între operații a scăzut, iar perioada de adaptare e mult mai blândă. Și performanțele au crescut, păcat că tu nu o să apuci să vezi toate astea. De asemenea, s-a înlăturat și limita de vârstă. Ai fi uimită să vezi ce progrese s-au făcut. Am fi fost de neoprit împreună, Dia. Dar tu ai ales o altă cale.

— Ce tot aberezi? am întrebat eu.

— *Ai fost condamnată la moarte, Dia, și de data asta eu n-o să te mai salvez. Când am să ies pe ușa aceea, tu ai să fii singură, doar cu aerul aflat aici. Ar trebui să îți ajungă câteva ore. Folosește oxigenul rămas să te căiești pentru toate prostiile pe care le-ai făcut. Treptat, treptat are să scadă și, odată cu oxigenul, are să scadă și ritmul în care respiri. O să închizi ochii aceia frumoși și n-o să-i mai deschizi niciodată.*

Se apropie mai mult. La început nu băgasem de seamă că avea o mică rană în dreptul tâmpiei stângi. Nu, nu era o rană. Era o cicatrice lăsată în urmă de o operație recentă. Mă întrebam unde naiba mai văzusem așa ceva. Și, în fond, de ce era pe partea stângă, parcă îl lovisem în ochiul drept?

Observă că studiam cicatricea, așa că duse mâna la tâmplă. Îmi zâmbi și spuse:

— Și tu ai avut o cicatrice ca asta, dar probabil nu mai ții minte.

— Nu, am reușit cu greu să spun, când realizasem ce făcuse.

— Vezi tu, îmi spuse Alex. În timp ce tu o să îți dai azi ultima suflare, eu o să fiu deja în 4, pe masa de operație. Iar când o să mă trezesc, o să fiu gata să încep o nouă viață, într-un corp mult mai puternic, datorită implanturilor, însă tu vei fi deja de mult pe lumea cealaltă.

— Ești nebun, ai făcut intenționat asta?

— Da, mi-a răspuns sec. Habar nu ai ce înseamnă implanturile pentru evoluția rasei umane, mă rog, a unora din rasa umană, cei care contează, normal. Poți face tot ce vrei, simțurile îți sunt de o sută de ori mai eficiente, te vindeci în câteva minute cât alții într-o lună, te miști cu viteza luminii, simți că trăiești, Dia. Fără suferință, fără durere, fără să te mai afecteze vreo boală, fără să îți îmbătrânească corpul. Nici nu realizezi, asta-i calea spre viața veșnică.

Vorbea cu atâta pasiune, încât i se ivise o sclipire de om nebun în privire. Îmi provoca dezgust și groază, în același timp. Să pui o asemenea putere în mâinile unui dement era un joc riscant. Numi venea să cred.

— Nu mai pot rămâne, îmi spuse el.

Se aplecă deasupra mea și mă sărută. Buzele îi erau reci, lipsite de orice emoție. A fost un sărut scurt, de adio. Îmi era ciudă că aveam să mor și sărutul lui avea să fie ultimul lucru care să îmi rămână pe buze. Preferam de o mie de ori să fi fost Dan în locul lui.

— Cu bine, Dia.

Nu am răspuns. Am rămas întinsă pe jos, cu privirea fixată în tavan, cu jumătate din oase rupte și cu gândurile împrăștiate în toate direcțiile. L-am auzit cum a închis ușa în urma lui. Am rămas singură cu frânturile mele de memorie, care într-un final începeau să se lege.

Prezența mea în Centrul de Formare îmi reîmprospăta memoria așa cum nimic nu o făcuse până atunci. Îmi aduceam aminte tot. Fiecare încăpere în care pășisem cândva, fiecare fereastră pe care mi-am proptit vreodată fruntea și am visat la lumea care se afla dincolo de ea. Știam fiecare coridor, unde ducea, știam ce se ascunde dincolo de uși, îmi aminteam pînă și chipul fiecărui copil care fusese adus în cei opt ani în care am stat eu acolo.

Și, cel mai important, îmi aduceam aminte de ziua aceea. Ziua cea mare, după cum ne tot anunțase domnul Ministru, în care urma să avem o vizită din partea unor oficialități venite din Capitală și, deși nu știam scopul, eram cu toții încântați de această onoare. Tot personalul fusese peste cap cu o săptămână înainte de eveniment.

Nici înainte nu era mizerie în Centru, dar femeile de serviciu au făcut curățenie generală timp de o săptămână. Gardurile au fost vopsite, parchetul lustruit, geamurile spălate, iar copiii trecuți de al doilea implant au făcut antrenamente suplimentare toată săptămâna, pentru a se decide cei ce vor participa la demonstrația dată pentru prinț.

Eu greșisem groaznic la primul antrenament și am fost nevoită să îl repet, dar, spre surprinderea mea, am fost aleasă între primii cinci finaliști. Reprezentație care pentru mine a fost la fel ca toate celelalte antrenamente, nimic deosebit. Poate singurul lucru în plus au fost emoțiile, în rest doar o altă zi banală.

După demonstrație, am fost aduși rapid la Centru și pregătiți pentru evenimentul de după. Toți cei cinci subiecți aleși în ziua aceea urmam să participăm la cina festivă care se organizase în cinstea musafirilor.

Cum am intrat înapoi în Centru, am fost trimisă la duș, epilat, pensat, machiat, coafat și alte câteva lucruri cu care eu nu mai făcusem cunoștință până atunci. La fel s-a întâmplat și cu ceilalți subiecți. Pe lângă mine, au mai fost aleși trei băieți și o fată, toți cu vârste între 15 și 17 ani. Eu eram cea mai mare, având deja 18 împliniți.

Petrecerea urma să se țină la Nivelul 0. Centrul era construit sub rămășițele unui vechi oraș. Cei de la conducere profitaseră de existența unui lanț de tunele construite fix sub oraș, pe bazele căruia s-a dezvoltat Centrul. Toate Centrele din regat se aflau sub pământ, pentru a nu fi detectate și pentru a nu ridica suspiciuni în rândul populației.

Nivelul 0 însemna că petrecerea avea să se țină la suprafața solului, într-un mic spațiu creat pentru găzduirea persoanelor importante. Văzusem de câteva ori complexul pe dinafară, dar nu intrasem niciodată. Știu că era și o piscină cu apă caldă, am văzut-o când o curățau intențenții. Complexul avea două etaje, era creat complet din sticlă fumurie și împrejmuț cu gard.

Mai ieșisem din Centru în trecut, fusesem și în câteva misiuni de recuperare a copiilor orfani. De asta nu eram mândră, dar eram obligată. Dar gândul că mi se cerea să las arma jos, ca să o înlocuiesc cu rujul, mă făcea să mă simt agitată.

După ce freza și machiajul meu au fost gata, m-au trimis în cameră, să mă schimb. Ramona insista să vină cu mine să mă ajute. Pe patul din camera mea am găsit o rochie albă, subțire, din mătase, cam scurtă după părerea mea, și o pereche de sandale cu toc. Pe care nu știam să merg.

Ramona mi-a făcut semn să intru în baie. A dat drumul apei la robinet și s-a făcut că îmi aranjează coafura. Aveam părul împletit în spic, pe o parte, cu câteva șuvițe răzlețe pe ici-colo, ca să dea efect. În timp ce-mi aranja șuvițele, s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Avem o problemă, Prințul Iulian nu a venit.

— Ce? am răspuns eu, uimită. Și atunci, ei la ce se mai agită, demonstrația, cina festivă ce rost mai au acum?

— L-a trimis pe frate-su, a zis Ramo, dezamăgită, e deja aici.

— Pe Alexandru?

— Mda, nici nu vrei să știi cât de interesat a fost de demonstrația voastră.

— Cred că domnul D. face spume, am remarcat eu. Și noi? Ce facem acum?

— În principiu, planul e același, mă informă ea. Doar că îți va fi mai greu să te apropii.

— Am să gădesc eu o cale.

— Ai grijă, nu poți strecura cu tine o armă dincolo de nivelul 6, va trebui să te descurci cu ce ai.

— Nu îmi trebuie o armă, am răspuns eu. Pot tot atât de bine să îl dau cu capul de zid până i-l sparg și rezolv imediat problema.

S-a oprit o clipă și privirile ni s-au întâlnit în micuța oglindă care era atârnată deasupra chiuvetei. Îi era teamă, puteam să-mi dau seama cu ușurință de asta. Și mie îmi era, dar, datorită implanturilor, puteam să opresc orice emoție care mă cuprindea. Sistemul fusese conceput astfel

încât să fii mai eficient în luptă. Dacă te opreai în mijlocul unei confruntări și te lăsaai pradă friicii, durerii sau panicii, chiar și pentru o secundă, putea fi ultimul lucru pe care îl făceai.

— O să fie bine, am asigurat-o eu. Nu mai e cale de întoarcere.

— Baftă! mi-a spus ea, plină de speranță.

— Mulțumesc.

A ieșit din cameră, iar eu am rămas câteva clipe în urmă, să mă obișnuiesc cu pantofii. Știam să mânuiesc tot felul de arme, dar habar nu aveam cum să-mi țin echilibrul pe tocuri de zece. Mi-a luat câteva minute, m-am învățat în cerc prin încăpere, dar am reușit într-un final să îmi găsesc echilibrul. Câțiva pași au fost suficienți, mușchii mei s-au acomodat relativ rapid cu această nouă experiență și în scurt timp ai fi zis că mergeam pe tocuri de o viață.

Sandalele erau argintii, la fel și cerceii micuți și brățara, recuzita pe care mi-o lăsase Ramona. Mi-am prins cu greu brățara la mâna stângă și m-am privit pentru ultima dată în oglindă. Era acum ori niciodată.

Mi s-a pus un nod în gât în momentul în care am ieșit pe ușă. Oare chiar eram în stare să o fac? Îmi derulam în minte vreo două scenarii posibile de acțiune. Memorasem de câteva săptămâni toate detaliile, mă pregătisem psihic pentru asta timp de câteva zile, doar că astăzi se schimbaseră brusc ținta. Oare mai eram în stare să duc planul până la capăt?

Agitația domnea pe coridoare, lumea circula în toate direcțiile, era de-a dreptul enervant. În fața liftului, m-am întâlnit și cu ceilalți subiecți care fuseseră prezenți de dimineată la demonstrație. Eram îmbrăcați la patru ace, ai fi zis că suntem modele pentru o revistă de modă, nu asasini în devenire.

Urcând în lift, am observat că pe chipurile tuturor se putea citi emoția, era o mare onoare să participe la o întâlnire cu un prinț al Regatului Român. Pentru mine, însă, totul avea să se transforme într-o nouă demonstrație de luptă. Poate nu chiar atât de complexă ca cea de la antrenamente, dar finalul avea să fie același. Ideea era să-l pot prinde pe prinț singur, cu garda jos, îmi trebuia doar o clipă de neatenție din partea lui.

Asta și era problema. Alexandru nu era genul sociabil, mai ales cu cei sub nivelul lui. Cel puțin așa știam de la Ramona. Iulian era mai interesat să vorbească cu lumea, să interacționeze, Alex în schimb era genul care se ascundea mereu după gărziile lui de corp și îi ignora pe toți.

Când am ajuns la complexul aflat la Nivelul 0, am rămas uimită. Am fost primiți într-o sală mare, decorată cu candelabre, flori și lumânări. Ai fi zis că te afli la un bal, într-o poveste. Un cvartet de muzică clasică întreținea atmosfera. Fuseseră aduse bufete cu tot felul de mâncăruri, din care cu greu am găsit ceva cunoscut și mi-am pus în farfurie. Oricum, mai bine de jumătate din mâncare era interzisă pentru noi. Aveam un regim special pe care îl respectam cu sfințenie. Așa că nici prin gând nu mi-a trecut să mă ating de deserturi, grăsimi sau băuturi alcoolice.

Atunci când prințul și-a făcut apariția în sală, ne-am oprit și am salutat respectuos. Era însoțit de doi gardieni și alți câțiva membri din consiliul regal. Nu îl mai văzusem până atunci, doar la televizor. Emană autoritate, forță și putere prin fiecare gest pe care îl făcea. Pot spune că am rămas impresionată de felul cum se comporta, de privirea lui dominatoare, de modul în care vorbea cu ceilalți.

Era mereu înconjurat de lume și nu dădea atenție decât persoanelor pe care le considera importante. Domnul Dumitrescu, adică Ministrul Afacerilor Interne, sau Domnul D., cum îi mai spuneam noi la Centru, era mereu în preajma prințului, dând explicații și vorbind cu pasiune despre munca desfășurată aici.

Mi-a scăpat un zâmbet în momentul în care mi-am dat seama că decolteul unei femei din anturaj era mai interesant pentru prinț decât vorbele ministrului D. Ramona era și ea de față. Purta o rochie crem, cu bretele, un șal alb din mătase, care se asorta cu sandalele, și același zâmbet fermecător pe buze. A privit o clipă spre mine și mi-a făcut semn că îmi stă bine în noua

ținută.

Au urmat vreo două ore în care doar m-am învățat prin sală, am urmărit niște perechi cum se lasă purtate de un vals și am dat gata o salată de fructe. L-am observat pe prinț ieșind pe terasă împreună cu gărziile lui și, ușor-ușor, m-am îndreptat spre el.

Terasa era mare, pavată cu dale colorate, decorată în același stil cu sala. Mă simțeam oarecum copleșită de toate aceste aranjamente și de atmosfera sobră. De pe terasă puteai ajunge în curtea din față, coborând câteva trepte. L-am văzut pe prinț mergând în direcția aceea și l-am urmărit în continuare.

Din capul treptelor, am observat și piscina pe care îmi doream de mult să o încerc. Nu înțisem niciodată în viața mea, deși probabil că din cauza implanturilor cunoșteam deja vreo zece stiluri de înot, dar, totuși, ideea de a te afla înconjurat din toate părțile de apă mi se părea fascinantă. Piscina era acum plină, dar, fiind o petrecere de snobi, nimeni nu făcea baie. Cu toate astea, laserele subacvatice din pereții ei creau diverse forme pe suprafața apei, făcând-o să pară și mai interesantă. Nu îți puteai lua ochii de la ea.

În apropierea piscinei stătea prințul, fumând o țigară și discutând plictisit cu cineva. Gărziile îl înconjurau discret. Nu că mi-ar fi fost frică, aș fi putut să scap de ele într-o clipă, dar ideea era să nu mă vadă nimeni.

M-am foit puțin, apoi am pornit într-o scurtă plimbare pe marginea apei, prefăcându-mă că admir peisajul. Trebuia să îi distrag atenția cumva, să îl fac să vorbească cu mine, să mă apropie, dar cum? De nervi începusem să mă joc în sus și-n jos cu brățara de argint. Dacă se plictisea de discuția cu interlocutorul său sau dacă își termina țigara, cu siguranță avea să intre înapoi în sala de bal. Iar acolo șansele mele de reușită erau aproape nule.

Țigara lui era pe sfârșite, iar Alexandru părea să caute un motiv de a înceta discuția. La naiba, ce mă fac?! Am tras prea tare de brățară și am rupt-o fără să vreau. Îmi părea rău, modelul era drăguț, dar asta îmi dădu o idee. Am lăsat-o să-mi scape în apă, am oftat destul de tare cât să mă audă ceilalți și m-am aplecat după ea.

Degetele mele nu ajungeau, așa că m-am întins puțin mai mult. Între timp, mă lăsasem cu toată forța pe unul din tocurele sandalelor, pe care îl țineam exact pe marginea bazinului și stăteam cu mâna întinsă după brățară. Presiunea pusă pe încălțăminte a firavă avu efect instantaneu. Tocul pocni, iar eu m-am dezechilibrat și am căzut în apă.

Sunetul provocat de căderea mea a atras atenția tuturor celor prezenți. Unul dintre gardienii prințului veni spre mine și mă ajută să ies din piscină. Alexandru se apropie și el. Când am ieșit din apă, i-am întâlnit privirea; în lumina aceea difuză, ochii lui albaștri păreau să sclipescă. Zâmbi când mă văzu, probabil și din cauză că rochia mea albă mi se mulase pe corp și era transparentă.

Mă țineam încă de gardian și încercam să-mi scot sandalele distruse, când el se postă chiar în fața mea. Își dădu jos sacoul și mi-l puse pe umeri.

— Data viitoare fii mai atentă, îmi sugeră el.

— Mulțumesc, am spus eu cu sfială.

— Haide, mă îndrumă el către o altă intrare în complex.

Și-a luat la revedere de la interlocutorul lui și mă conduse înăuntru, însoțit de gardieni. L-am urmat până în apartamentul în care era cazat. Eram conștientă că umblam desculță pe coridoare, udă learcă, ținând pe umerii mei doar haina bărbătească, dar reușeam să mă detașez de toate astea. De cum am pășit în apartamentul lui, ochii mei au căutat obiecte pe care le-aș fi putut folosi ca arme. Știu că am văzut vreo două pixuri pe birou, puteam să le folosesc și pe ele.

— Adu-i fetei un prosop, i-a ordonat Alex unuia dintre gardieni.

Acesta s-a executat rapid și mi-a adus mai multe. Mi-am dat jos haina și mi-am stors părul ud. Alex mă servi cu un pahar de vin și îmi spuse zâmbind:

— Poftim, o să te mai încălzești.

— Știi, am spus eu cu jumătate de gură, noi nu avem voie alcool.

— Noi? se miră el. Tu, tu ești unul din subiecți? Incredibil.

Cei doi gardieni intraseră în alertă când auziseră cea din urmă afirmație, dar Alex le făcu semn să nu intervină.

— Nu contează, poți să bei, îmi făcu el cu ochiul. Promit să nu spun la nimeni. Și, în plus, nu ai vrea să mă refuzi exact pe mine.

N-am mai zis nimic, îmi simțeam obrajii cum ard și am zâmbit fără să vreau. Am dus vinul la gură și am băut rapid mai bine de jumătate. El se propti de birou și mă privi amuzat. Nu eram obișnuită să beau atât de repede, de fapt nu eram obișnuită să beau deloc, așa că nu mi s-a părut suspect faptul că m-am amețit în scurt timp. Mi-am frecat ușor ochii, sperând să scap de ceața care îmi învălui în scurt timp mintea.

— Poate îmi spui eventual și cum te numești.

— Noi nu avem nume, am răspuns eu. Nu ne complicăm cu așa ceva.

— Serios? spuse el, ridicând o sprânceană. Un chip așa frumos fără un nume, mare păcat.

Mi-a scăpat un surâs. Sigur, mai fusesem lăudată, că lupt bine, că am reflexe formidabile, că sunt un țințar excelent, dar că sunt frumoasă, asta nu îmi spusese nimeni, niciodată.

— Ce zici de Diana? mă întrebă el.

— Poftim?

— În mitologia romană, Diana era zeița vânătorii, îmi explică el. Era înfățișată ca o fecioară sălbatică, singuratică, îmi aduci aminte de ea. Mă întrebam dacă ți-ar plăcea numele.

— Aă, eu, adică noi nu...

— Ai dreptate, Diana sună prea banal. Poate un nume derivat din al ei?

Nu știam ce să îi răspund, nu mă gândisem niciodată la un nume, știu că în perioada când am trăit în orfelinat doamnele de acolo îmi dăduseră un nume, dar îl uitasem, pur și simplu, și oricât încercasem să mi-l amintesc, doar așa, pentru mine, nu puteam.

Încă îmi frecam părul cu prosopul, nu avea să se usuce, dar cel puțin nu mai curgea apă din el. Alexandru se apropie de mine și le făcu semn celor doi gardieni să iasă. Unul dintre ei protestă ceva, dar Alex îl ignoră. Doar se uită urât în direcția lui și acesta ieși.

M-am simțit copleșită de autoritatea lui, am încercat să blochez sentimentele care începeau să apară în mintea mea, dar ceva nu mergea bine. Alex luă prosopul din mâinile mele și începu să îmi ștergă umerii. Un tremur ușor îmi cuprinse corpul, mă simțeam amețită și aveam impresia că instinctele mele o luaseră razna. Am dus mâna la cap și mi-am frecat fruntea.

— Poate că nu trebuia să bei atât de repede, mă muștră el. Alcoolul e periculos dacă nu știi cum să-l consumi.

— Mă scuzați, nu am vrut să...

Mi-am lăsat privirea în jos și mi-am mușcat buza. Știam undeva în adâncul meu că eram singură cu el în cameră, știam că nu mă puteam opri nimic acum, știam că acesta era momentul, dar ceva în mine mă oprea. Nu puteam să-l omor. Adică puteam, o făcusem de o grămadă de ori la antrenamente. Și totuși niciodată nu schimbasem o vorbă cu persoanele prezente acolo, nici măcar nu știam de unde îi tot aduceau, umbla vorba prin Centru că erau deținuți din închisori. Îi aduceau ca să scape de ei. Am încercat să îmi opresc emoția, dar nu reușeam.

Alex lăsă să îi scape prosopul pe jos. Își puse brațele în jurul taliei mele. Când corpul lui se lipi de al meu, am crezut că mi se oprește inima în loc. Buzele îi erau aproape de gâtul meu, iar eu eram pierdută între promisiunea de a duce o misiune la bun sfârșit și o senzație nouă care mă mistuia.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, îmi spuse în șoaptă. Iubești acest regat?

— Da, am zis eu cu jumătate de gură.

— Și atunci de ce vrei să îl distrugi? De ce ai vrea să te întorci împotriva celor care îl conduc?
Mi-am înghițit limba. Voiam să spun ceva, dar nu eram bună la mințit și era clar că el știa ceva. Iar dacă el știa, atunci înseamnă că toți știau.

— Ce credeai că o să se întâmple, rupse tăcerea. O să vii aici, o să mă omori și dintr-odată va fi pace în lume? Te-ai gândit vreo clipă ce urmări ar putea avea o asemenea acțiune, sau E.S.C.U. a dat ordin și tu ai executat?

Deja puteam auzi reproșurile superiorilor mei, mă vedeam dată afară din proiect și executată pe un câmp, precum un câine. Văzând că tac, mă strânse mai tare. Am simțit cum pământul se învârte cu mine. Era o senzație pe care nu o mai întâlnisem, vedeam prin ceață și totuși bine, în același timp. Ceva nu era în regulă.

— Eu... nu... am încercat să spun.

— Tu nu ai învățat mare lucru aici la Centru, mă întrerupse el. Sigur, la bătaie și tras cu arma excelezi, dar nu ai habar de viața reală. Îți dau un mic sfat, așa, prietenește. Data viitoare nu mai accepta băuturi de la persoanele străine, nu știi niciodată ce substanțe pot pune în ele.

Mi-am mijit ochii spre el. Deci de asta se învârtea camera cu mine, îmi pusese ceva în băutură. Nu îmi venea să cred că javra asta era unul din conducătorii regatului. Nu pentru mult timp, m-am gândit eu. M-am eliberat din strânsoare, cu greu, și am încercat să îl lovesc cu pumnul, dar corpul meu acționa cu întârziere, se mișca greoi, în timp ce creierul funcționa complet normal.

Alex mă prinse de mână chiar înainte de a apuca să-l lovesc. Mă strânse cu putere și mă privi mânios. Eram buimacă, nu îmi venea să cred, nu fusesem în viața mea atât de slabă. Gândul că ar fi trebuit să îl omor mai devreme nu îmi dădea pace. Am tresărit când el m-a lovit, nu că m-ar fi durut, lovise destul de încet pentru un tip care se credea puternic, dar nu mă așteptasem la asta. Nici măcar nu anticipasem lovitura, nici unul din reflexele mele nu mai funcționa.

— Crezi că e prima dată când fraierii ăștia încearcă ceva de genul?

Mă lovi din nou, de data aceasta mult mai tare. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut în genunchi. Am vrut să mă ridic, dar Alex mă lovi cu piciorul în burtă. Câteva suspine mi-au scăpat involuntar. În timpul antrenamentelor, puteam să opresc durerea, dar acum nimic nu mai funcționa.

Mă trase de păr și mă obligă să-mi las capul pe spate, până ce privirile ni se întâlneau.

— Pari cam amețită! se distră el pe seama mea. Ar trebui s-o lași mai moale cu băutura!

Am auzit ușa deschizându-se și câteva persoane au pătruns în încăpere. Gardienii mă luară de mâini și mă ridicară împotriva voinței mele. Cu greu am mai reușit să deschid ochii și să mă uit la Alex. Țipa ceva la mine, dar nu îl înțelegeam, eram mai rău ca o legumă. Dacă gardienii lui mi-ar fi dat drumul, aș fi căzut înapoi pe podea. Alex îmi prinse fața între palmele lui și îmi ținu capul drept.

— Uite cum facem, îmi spuse. Tu îmi dai numele celor care te-au ajutat și eu îți dau dreptul să alegi cine moare prima dată: tu sau ei.

— Sau, am spus eu cu greu. Eu îți dau un cap în gură și tu... tu poți să te duci în pizda mă-tii!

Un gardian mă lovi cu pumnul în coaste. M-am crispat din cauza durerii, dar nu am vrut să le dau satisfacția de a mă vedea plângând. Alex îmi dădu drumul și îmi zâmbi.

— Dacă tu nu vrei să ne conduci la ei, atunci o să-i lăsăm pe ei să vină la noi. Cum crezi că ar reacționa liderii voștri dacă tu ai deveni peste noapte animalul meu de companie?

M-am smucit din brațele celor doi gardieni cât de tare am putut, dar nu mai aveam forță să mă țin singură pe picioare...

Trebuia să-l fi omorât atunci când am avut ocazia, degeaba regretam. Mi-am trecut buricele degetelor peste buze. Erau crăpate, pline de praf și sânge. Rememorarea acelei perioade mă întristă; dacă nu aș fi fost atât de proastă atunci, lucrurile ar fi fost mai simple azi.

CAPITOLUL 14

Temperatura scăzu brusc. Tremuram groaznic și tot ce îmi doream era să se sfârșească mai repede. Nu știam cât timp trecuse de când plecase Alex. Probabil o oră, probabil două. Nu știam nici cât timp mai aveam, sau mai bine zis cât va mai dura până să se termine oxigenul.

Îmi aminteam totul. Timpul petrecut la Centru, pactul făcut cu cei din E.S.C.U., totul era în mintea mea mai viu ca niciodată. Eu aveam să îl omor pe unul din prinți, iar asta ar fi determinat familia regală să închidă toate Centrele, pe motiv că nu ar fi sigure. Doar că lucrurile nu au mers așa cum ne-am așteptat. Eu am fost prinsă și, spre marea dezamăgire a celor care m-au interogat, nu am vrut să dau niciun detaliu despre cei care m-au ajutat.

În schimb, Alex a avut ideea genială de a-i provoca pe cei din E.S.C.U. să iasă la înaintare. Așa am ajuns din nou pe masa de operație, pentru al treilea implant. Unul care urma să îmi șteargă memoria și să-mi reconfigureze amintirile. Doar că, imediat după, m-am trezit buimăcită și am încercat să scap. Am omorât doi paznici, un doctor și am rupt mâna unei asistente, în ziua aceea.

Consilierii regali mi-au creat o nouă identitate. Numai că cipul nou implantat nu era un produs stabil și mici frânturi din viața mea anterioară s-au întors pe parcurs, așa că am fost obligată să iau acele pastile galbene ca să le opresc.

Nu mai voiam să mă gândesc la Alex, nu-mi plăcea ca el să fie ultimul chip pe care să-l am în minte înainte să mor. Nu, nu mai trebuia să mă gândesc la el. Dar la ce să mă gândesc? Nu aveam amintiri plăcute, pe care să-mi fi dorit să le evoc în ultimele clipe.

Tavanul camerei era plin de igrasie, îmi amintea, oarecum, de camera în care mă ținuseră Dan și prietenii lui atunci când mă răpiseră; atunci am avut impresia că mai rău nu se poate. Doamne, cât mă înșelasem!

Un zgomot ciudat se auzi dinspre căile de aerisire și un fum gros alb invadă camera. Probabil că nu consumasem oxigenul atât de repede pe cât își imaginaseră paznicii mei plictisiți. Fumul umplu camera rapid, nu mai puteam să văd nimic. Plămânii mei se simțeau sugrumați de gazele înecăcioase. Am început să tușesc groaznic. M-am zbatut pe podea, am dus mâna care nu era ruptă la gură, dar degeaba.

De respirat nu mai puteam respira, era clar. Singurul lucru pe care îl mai puteam face era să închid ochii și să îmi imaginez că fumul alb era de fapt un nor, un nor pufos, pe care pluteam lin

spre un nou început. Mă întrebam în sinea mea - probabil orice om se întreabă în ultimele clipe de viață - dacă există iad sau rai, dacă o să mă reîncarnez sau o să dispar pentru totdeauna.

Îmi imaginam raiul exact așa cum îl văzusem în filme, o poartă mare, galbenă, probabil făcută din aur, oameni plimbându-se prin robe albe, îngeri cu aripi mari, cu aură galbenă în jurul capului, cu ochii căprui... cu părul lins și roșcat și... și...

Ce naiba? Stai, aveam voie să zic asta în rai? Doar că nu eram în rai, nu! Eram tot în camera aceea, doar că fumul se evaporase și ușa era deschisă. Cineva îmi ținea brațul rupt și îmi injecta ceva în venă. O femeie roșcată apăsă pe pieptul meu.

— Ce-i aia? am întrebat eu. Ce îmi dați?

— Oprește-te, Sara, gata, s-a trezit, spuse o voce. Și noi ne bucurăm să te vedem, prințeso!

Deschizând ochii, i-am întâlnit chipul lui Andrei. Era vânat deasupra arcadei stângi și respira cu dificultate. Scoase seringă din brațul meu și așteptă câteva secunde.

— Își revine prea greu, spuse femeia. Nu mai avem timp de așteptat.

— Eric! țipă Andrei. Dă-mi o mână de ajutor.

Cei doi mă ridicară, dar era clar că nu mă puteam ține pe picioare. Eric îi înmână lui Andrei arma și mă scoase pe brațe afară.

În fața ușii mai era un bărbat, pe care nu l-am recunoscut. Avea părul castaniu, pielea măslinie, era tuns scurt și avea ochii căprui. Purta un tricou închis la culoare, iar pe antebrațul drept se vedea aceeași umbră de lup pe care o avea Eric tatuată pe gât.

— Nu își revine! țipă roșcata către el. Mark, ai spus că o să-și revină!

— Ce mi-ai dat? am întrebat eu buimăcită.

— Epinefrină, răspunse ea.

— Ce?

— Adrenalină, răspunse Eric. Haideți, nu o mai pot ține mult!

— Mai avem câteva minute ca să ieșim din văgăuna asta, le spuse Andrei.

Porniră cu toți pe unul din coridoare. Mă simțeam inutilă, cărată pe brațe, fără să pot face nimic. Mă cufundasem atât de adânc în întuneric, încât acum îmi era greu să ies. Auzeam totul în jurul meu, țipete, împușcături. Deschideam câte puțin ochii, dar nu vedeam decât neofanele prinse de tavanul Centrului.

Mușchii mei se încordau involuntar, pielea mă ardea, aveam impresia că cineva trage de ea. Fiecare parte din corp mă durea acum și mai tare. Îmi dădură lacrimile, până și ochii mă usturau, credeam că o să leșin din cauza durerii.

— Ne-au blocat, spuse Andrei. Nu ne mai putem întoarce pe unde am venit.

— Atunci caută altă ieșire! spuse Mark. Și fă-o repede!

Au urmat alte împușcături, nu am văzut exact cine în cine trăgea. Mă ghemuisem în brațele imense ale lui Eric și încercam să fac față propriei mele bătălii cu durerea insuportabilă. Transpirasem toată, abia îmi controlam respirația și atunci am observat mai exact ce se petrecea cu mine. Rănile de pe mâini începeau să se strângă treptat, atât pielea, cât și carnea dădeau impresia că se alungeau până închideau rana de tot. Și nu doar pe mâini, același lucru se întâmpla pe tot corpul. Îmi venea să urlu de durere, dar eram în același timp fascinată.

Îmi simțeam mâna ruptă cum se rează în poziția ei firească. Puteam să o mișc din nou, fără durere. Nu-mi venea să cred! Știu că Alex îmi spusese că ne vindecăm repede, dar nu credeam că o putem face atât de repede! Mai fusesem lovită grav și la antrenamente, dar îmi luase cel puțin o zi să mă vindec complet. Să fi fost oare din cauza adrenalinei?

Auzeam fiecare os din corp cum îmi pocnește și se regenerează, simțeam fiecare celulă cum se reproduce, rănilor cum se închid și mintea redevine lucidă. Despre asta vorbea Sara atunci, în apartament. Acela era efectul unuia dintre implanturi.

L-am văzut pe Mark cum a luat gâtul la doi soldați din Armata Regală și brusc mi s-a făcut dor

să țin și eu o armă în mână. Mark era foarte iute, nici nu le dădu soldaților răgaz să își dea seama ce se întâmplă. Pur și simplu băgase cuțitul într-unul, apoi îl scosese rapid ca să-l taie pe celălalt.

Când îți revii, să știi că mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Rămăsesem mută, doar se uitase la mine și vocea lui răsună în capul meu, dar cum?

Exact așa cum o făcea și Ana, mă lămurii el. Da, și eu sunt ca tine, vin tot dintr-un Centru de Formare, cel din Regiunea 9.

Așa se explica viteza, dexteritatea, forța și agilitatea de care dădea dovadă. El ne croi drum printre soldați până la o ușă mare, metalică, pe care Andrei se chinui să o deschidă cu un dispozitiv. Dincolo de ea se afla o cameră simplă, ce conținea două transportatoare cilindrice făcute din sticlă. Mai fusesem acolo, de fapt mereu treceam pe acolo când mă duceam la antrenamente.

— E singura soluție de a ajunge sus la timp, spuse Andrei. O să urcăm pe rând.

Andrei apăsă câteva butoane și tuburile cilindrice prinseră viață. Eric mă lăsă jos, cel puțin acum eram capabilă să stau pe propriile mele picioare. Tipa roșcată mă împinse într-unul din cilindre și se lipi de mine, nu eram încă stăpână pe mine, așa că ea mă prinse de mijloc și mă ținut ca să nu îmi pierd echilibrul. Mark urcă și el în celălalt, iar sticla se închise în urma noastră.

— O să urmărim și noi imediat, explică Andrei. Anunță Echipa 2 de îndată ce ajungeți sus, vor sosi pentru extracție cât de repede pot. Dacă se întâmplă ceva și noi nu mai ajungem, plecați, nu ne așteptați, are să vă apere Mark în caz de ceva.

— Dă-i drumul odată! țipă ea.

Platforma pe care stăteam se ridică încet. Mergeam pe un culoar foarte bine luminat. Mi-am intersectat privirea cu Sara și am citit pe fața ei îngrijorarea, teama, dar și furia.

— Mulțumesc, am zis eu.

— Nu te obosi, îmi răspunse ea sec. Plătesc doar o datorie, și tu ai salvat cândva pe cineva foarte drag mie. Consideră că acum suntem chit.

Vocea ei era rece, chiar răutăcioasă. M-am gândit atunci că probabil fusese obligată să participe la misiunea respectivă, era clar că nu voia să se afle acolo, salvându-mă. Probabil nu avusese de ales, dar asta nu putea explica ura cu care mă privea. În plus, nu era prima dată când mă trata cu dispreț.

— Ai face bine să îți revii, mă amenință ea. Nu știm ce surprize ne așteaptă sus, iar puterile tale magnifice ne-ar prinde bine.

— Am să încerc, am răspuns eu, enervată de modul în care îmi vorbea. Ai o problemă cu mine sau așa te comporți tu de obicei?

Nu am vrut să par răutăcioasă, mai ales că ea era unul din salvatorii mei. Ar fi trebuit să îi arăt recunoștință, totuși nu puteam să trec peste atitudinea ei reticentă.

— Uite ce e, îmi zise, în timp ce platforma se apropia de ieșire. Unul dintre susținătorii noștri dă o mulțime de bani pe curul tău, bani de care noi avem mare nevoie. Avem o grămadă de refugiați la avanpost care trebuie hrăniți și, în plus, ți-am spus deja că îmi plătesc doar datoria față de tine.

— Mulțumesc, am zis eu ironic. Dar, sincer, preferam să mă lași să mor.

— Crede-mă, dacă te mai apropii de familia mea, te omor eu cu mâna mea.

— Ce? Care familie?

Nu a mai apucat să îmi răspundă, tavanul se deschise și platforma ne duse la suprafață. Cilindrul de sticlă se retrase și coborî înapoi în pământ. Încă mă țineam de ea, aș fi vrut să îi dau drumul, dar picioarele mele nu erau vindecate complet.

Afară era întuneric, însă știam exact unde ne aflam. Eram în orașul folosit pentru antrenamente. N-am mai fost niciodată acolo noaptea, noi nu făceam antrenamente pe timp de noapte. Totuși, prezența unor panouri de iluminat pe diverse clădiri m-a făcut să-mi dau seama că

Alex a avut dreptate, se schimbaseră multe în ultimii patru ani. Și, pe cât se părea, cei de la Centru organizau acum și antrenamente în nocturnă.

Stăteam în fața unei clădiri impunătoare, mare, afectată de trecerea timpului, dar cu o arhitectură impresionantă. Cred că era un stil neobaroc, sau cel puțin așa îmi zicea o informație implantată în capul meu. O parte din acoperișul ei era distrus.

Alte clădiri construite în același stil se aflau în fața unui mic parc, sau ceea ce fusese odată un parc. Un singur brad mai era în picioare, iarba era arsă și doar câteva bănci rupte mai sugerau că acolo a fost cândva un loc de relaxare. Un loc în care oamenii puteau să se odihnească, să își plimbe copiii, să mai schimbe o vorbă după slujba de duminică. Două biserici stăteau față în față, unite prin ceea ce părea a fi fost cândva o arcadă. Și pe ele timpul își pusese amprenta.

Zugrăveala era scorjită, gardurile erau ruginite, ferestrele erau făcute țândări, iar una din turlele catedralei era căzută la pământ. Un sentiment de regret mă cuprinsese când mintea mea încercă să reconstituie cum arătase odată orașul respectiv. Micuț, pașnic, cochet, probabil un loc ideal pentru a duce o viață liniștită sau a-ți întemeia o familie.

— Ai de gând să nu mai visezi și să ne ajuți? mă întrerupsese vocea pițigăiată a roșcatei.

— Las-o, o repezi Mark. Avem alte probleme pe cap și o încăierare între curci nu ne-ajută. Îți poți rezolva problemele mai târziu.

Tipa se enervă brusc și încercă să mai spună ceva, dar nu mai apucă. Sunetul unor focuri de armă îl făcu pe Mark să reacționeze instantaneu. În clipa următoare eram amândouă la pământ, adăpostite după un maldăr de moloz. Sara îmi dădu drumul și își scoase pistolul de la brâu. Mark îi făcu semn să nu intervină, dar ea nu îl băgă în seamă.

— Ești nebună! țipă el. Stai dracu' jos!

— Nu-mi spune mie ce să fac, protestă ea.

— Ești tâmpită! Crezi că au trimis armata după noi? Uită-te mai bine la ei, îți par a fi îmbrăcați în uniforme Armatei Regale?

Am ridicat și eu ușor capul din ascunzătoare, doar cât să văd mai bine ce se întâmpla. Mark avea dreptate, cei care trăgeau în noi nu erau soldați. Nu. Uniforma lor era gri, elastică, o centură le înconjura talia și aveau cizme negre în picioare. Știam echipamentul respectiv, și eu îl purtasem.

— Sunt subiecții din Centru, am spus eu. Ne caută?

— Tu ce credeai? îmi confirmă tipul. Că o să ne lase pur și simplu să plecăm de aici? Că au să aducă fanfara să cânte în timp ce noi ieșim triumfători la pas?

Corpul meu a fost cuprins de un nou val de durere. Mi-am dus mâinile la cap și m-am rugat să înceteze. Pielea mă ardea din nou, insuportabil.

— Hei, îmi spuse Mark. Concentrează-te, o să fie bine. Știi că e cam din scurt, dar trebuie să te pui pe picioare.

— Nu pot, am răspuns eu. Mă doare tot corpul.

— Eu zic să o împușcăm și să scăpăm de problema asta, spuse sec tipa.

— Jur că te pocnesc dacă nu te potolești! o amenință Mark. Dacă nu voiai să vii, trebuia să stai dracului la Stup. M-am săturat de tâmpeniile tale. Ai vorbit cu cealaltă echipă?

— Nu.

— Și ce dracu' aștepți?

Roșcatei nu îi plăcea tonul pe care el îi vorbea, dar scoase dintr-un buzunar un receptor și începu să transmită niște date. Era vizibil enervată, dar situația în care ne aflam nu-i mai permitea să protesteze. Mușchii mei se mai relaxaseră, dar nu îndeajuns cât să răspundă la timp comenzilor date de creier.

Mark se aplecă deasupra mea și scoase o injecție.

— Ești nebun, protestă Sara. I-am administrat deja mai mult decât unei persoane normale.

— Ți se pare că noi suntem normali? o ironiză Mark, în timp ce îmi prinse brațul. Mai gândește-te. Avem nevoie de ea ca să scăpăm, nu mai putem aștepta, nu mai e destul timp.

— Andrei și Eric nu au apărut încă!

— Nu îi mai putem aștepta, răspunse el. Trebuie să ajungem la un punct de extracție. Ați stabilit deja unul?

— E un centru comercial vechi în apropiere, răspunse ea. Clădirea e încă solidă și pot ateriza deasupra ei fără să se lovească de ceva. Doar să ajungem până acolo.

Nu îi mai puteam urmări. Când serul injectat de Mark îmi pătrunse în organism, am simțit o nouă explozie în creier. Simțurile mele o luaseră razna. Totul se intensifică. Fiecare sunet deveni din ce în ce mai puternic. Pupilele se dilată și puteam vedea prin întuneric exact ca o pisică. Vedeam totul clar, exact așa cum o făcusem și în urmă cu câțiva ani, în timpul antrenamentelor. Mi-am arcuit spatele și i-am smuls Sarei arma din mână.

Totul se petrecu rapid. Am sărit de după mormanul de moloz și am tras de câteva ori în subiecții aflați în fața mea. Gloanțele zburau spre mine din toate părțile. Cineva mă nimeri în umăr, dar nici măcar nu am sesizat. Știu că și eu am nimerit vreo doi până să mă arunc pe geamul spart al unei clădiri.

Mi-am folosit toată forța interioară și am simțit cum organismul meu începe încet-încet să scoată din el corpul străin care intrase. Mă durea groaznic, dar adrenalina injectată îmi dădea mici impulsuri electrice, ce mă făceau și mai puternică. Era ca și cum băusem zece espresso și patru energizante cu uraniu. Eram în priză. Atomică.

O siluetă înaltă sări pe geam după mine. Nu era cineva cunoscut, așa că am sărit și l-am lovit cu pistolul după cap. S-a ferit în ultimul moment și mă lovi cu cotul în stomac. Tipul se mișca la fel de repede ca mine. Era înalt, slăbuț și nu părea să aibă mai mult de 17 ani.

Arma îmi scăpă din mână în momentul în care el mă izbi, dar brațele se încolăciră în jurul gâtului său și, cu o singură mișcare, i l-am frânt fără să mă mai gândesc. Remușcarea mă cuprinse în momentul în care trupul lui căzu la pământ. Chipul lui semăna cu cel al unui adolescent, dar în realitate era un subiect antrenat să ucidă. Situația nu-mi permitea să stau și să-i plâng de milă.

Ești bine?, răsună o voce cunoscută în capul meu.

I-am răspuns că da, deși nu eram convinsă că mă auzise. Am luat arma din mâna victimei mele și i-am desfăcut centura din jurul taliei. Am pus-o în jurul meu și am descoperit că avea prinsă de ea mici biluțe din cauciuc. Nu eram sigură pentru ce sunt, dar nu aveam timp să stau și să analizez cât de mult se schimbaseră armele în ultimii patru ani.

Strângi de cauciuc și le arunci în adversari, interveni vocea enervantă din capul meu. *Conțin o substanță care arde pielea, la un om normal sunt foarte eficiente, dar pe subiecți doar îi încetinește. Arunci și fugi, ei se vindecă repede, după cum ai putut să îți dai seama.*

Bine, am răspuns eu.

Am ieșit din clădirea respectivă și m-am trezit azvârlită pe jos de o altă persoană. O fătucă de vreo cincisprezece ani mă izbi de perete, apoi mă trânti la pământ și mă lovi cu piciorul în coaste de câteva ori. Mi se opri respirația pe la a doua lovitură, credeam că avea să îmi strivească cu picioarele cutia toracică. Se opri brusc și căzu peste mine, împrôșcându-mă cu sânge.

Mark stătea în picioare în fața mea. O împușcase pe fată în cap. Mă ajută să mă ridic și se asigură că sunt bine. Sara veni în urma lui, părea și mai agitată.

— Andrei și Eric nu mai ajung, spuse ea îngrijorată. Avem mai puțin de zece minute să o ștergem sau ne prăjim și noi.

— Ce se întâmplă în zece minute? am întrebat eu nedumerită.

— Tu ce crezi? spuse Mark, ridicând o sprânceană și mimând cu mâinile suflul unei explozii. Buumm! Așa că ar trebui să ne mișcăm.

— Imposibil! Sunt copii aici, am protestat eu.

— *Mda, copii care tocmai au încercat să te omoare, mă avertiză Mark. În plus, acum câteva zile, familia regală a dat licența pentru produsul final. Săptămâna viitoare or să înceapă primele teste pentru armată. Iar atunci chiar o să avem o problemă.*

— Nu, am murmurat eu. Nu poate fi adevărat.

— Te asigur că e, îmi spuse el, făcându-mi semn să mă mișc mai repede.

Nu aveam timp să stăm și să depănăm amintiri, eram pe fugă. Suflul unei explozii mă făcu să tresar. Mark ne împinse pe amândouă din calea zidului care se prăbuși. Cineva aruncase o grenadă, iar zidul clădirii, fiind și așa firav din cauza vechimii, nu rezistă. Praful rezultat din căderea cărămizilor ne făcu pe toți să tușim. Eram întinsă pe jos, cu fața în sus, dar am văzut-o la fix. O față mai solidă ca mine sări dintre dărâmături și aruncă un cuțit către mine. Se mișca rapid, la fel mă mișcam și eu.

Cuțitul se împlântă în pământ la doar câțiva centimetri de capul meu. Am strâns o bilă de cauciuc din centura furată și am azvârlit-o spre față. Undeva la jumătatea distanței dintre mine și ea bila explodă, improșcând-o pe tipă cu un lichid acid. Tipă groaznic atunci când substanța intră în contact cu pielea ei. Mirosul de carne arsă îmi întoarse stomacul pe dos, bine că nu mai mâncasem nimic de mai multe zile.

Mark scoase cuțitul din pământ și-i despică fetei abdomenul dintr-o singură lovitură. Cred că am rămas câteva clipe cu gura căscată, și eu eram puternică, mă rog, fusesem odată, dar tipul ăsta era un adevărat zeu. Asta pe lângă faptul că mă simțeam frustrată fiindcă eu nu puteam comunica în gând cu el; Ana putea să o facă, eu de ce nu puteam? Mă simțeam discriminată.

Sara își scutură haina de praf și trase câteva focuri de armă în direcția mea. Ochii mei se închiseră, la felul cum mă privise mai devreme credeam că eu eram ținta. Doar în momentul în care am auzit un țipăt, am realizat că cineva era în spatele meu.

— Și tu care ai zis că mai bine stăteam acasă, veni remarcă sarcastică a lui Mark.

— M-am înșelat, ce pot să zic, spuse ridicând din umeri.

— Ai putea să-mi mulțumești, tocmai ți-am salvat pielea.

— O să-ți trimit o felicitare și un cozonac de Crăciun, drept mulțumire.

Mai multe focuri de armă se auzeau în spatele nostru. Ne-am întors cu toții. Atât eu, cât și Mark țineam armele îndreptate spre locul cu pricina. Sara scoase din haina ei o pereche de ochelari cu infraroșu și cercetă zona. Noi vedeam bine, chiar și prin praful cauzat de căderea zidului, dar Sara avea nevoie de ochelari.

— E Andrei, spuse ea dezamăgită. Doar Andrei, și e rănit.

— La dracu'! spuse Mark, alergând în direcția lui.

Brațul drept al lui Andrei era ars, mai mult ca sigur arsura era cauzată de vreo substanță asemănătoare cu cea din bilele de cauciuc pe care le aveam și eu. Mark îl ajută să se sprijine, căci avea o rană urâtă și la picior.

— Eric? întrebă Sara.

Andrei nu răspunse. Își lăsa doar privirea în jos, nici nu avuserăm nevoie de o explicație mai amplă. Mark îl luă după cap și ne îndrumă spre locul de extracție.

Am trecut pe sub arcada ce unea cândva cele două biserici și am mers rapid spre clădirea unde trebuia să ne întâlnim cu Echipa nr. 2. Pe ușa bisericii ieșiră cinci subiecți înarmați până în dinți, blocându-ne calea. I-am făcut semn lui Mark să ocolească prin spate:

— Ia-i de aici, m-am răstit. Mă ocup eu de începătorii ăștia.

Nu am glumit când am zis începători. Unul dintre adolescenții încă avea cicatricea în dreptul tâmpiei stângi, semn că fusese operat recent. Probabil cu câteva zile în urmă; nici nu trecuse bine de primul implant, că-l și trimiseseră la luptă. Îmi era scârbă de oamenii care conduceau Centrele de Formare. Pe ei voiam să-i văd morți, nu pe bieții tineri.

Bieții tineri își scoaseră cuțitele și se pregăteau să mă facă tocăniță. *Gata cu mila*, mi-am zis în

gând. Am pus mâna pe centura din jurul taliei și am lăsat să îmi scape un zâmbet ironic. „Ori ei, ori eu” înseamnă eu. Mereu.

Am fugit câțiva pași și mi-am luat avânt. Mi-am sprijinit piciorul pe un maldăr de pietre și din săritură am aruncat bilele cauciucate. Doi dintre subiecți îmi urmară exemplul și aruncară la rândul lor bile spre mine. M-am învățit câteva secunde în aer și m-am ferit cât am putut eu de bine de substanța acidă care zbura către mine.

Pe unul l-am nimerit chiar în față. Căzu la pământ și își duse ambele mâini la ochi. Deși palmele îi acopereau chipul, era clar că avea să se vindece la fel de repede cum o făcusem eu. Cu o singură mișcare rapidă, am îndreptat pistolul spre el și l-am nimerit exact în creștetul capului. La aterizare am călcat strâmb și m-am dezechilibrat.

Cineva mă lovi în spate cu piciorul. M-am rostogolit rapid spre dreapta și, într-o clipă, am fost la loc în picioare. I-am parat următoarea lovitură și l-am prins de ambele brațe. Mă fulgeră cu privirea, dar nu i-am dat importanță. În timpul pe care el îl pierdu uitându-se urât la mine, eu mi-am izbit fruntea de maxilarul lui, de vreo trei ori. Trebuie să recunosc că m-a durut, dar pe moment mi s-a părut cea mai bună soluție.

Cu coada ochiului am văzut un alt subiect îndreptând pistolul către mine. M-am smucit din încăierarea mea cu celălalt și i-am folosit trupul pe post de scut. L-am azvârlit într-o parte când mi-am dat seama că nu mai mișcă și l-am ținut cu privirea pe cel care trăsesese spre mine. De fapt, pe cea care trăsesese, fiindcă era o fată.

— Centrele de Formare nu mai sunt ce au fost, am spus eu ironic și m-am aruncat asupra ei.

Nu i-a rămas timp să se ferească, eram mai rapidă decât gândurile ei, iar mâinile mele se înfipseră deja în carne și o trântiră la pământ, înainte de orice ripostă. Mi-am pus genunchiul pe pieptul ei și i-am cărat câțiva pumni. O lumină ciudată sclipi în ochii ei albaștri. Observasem că în jurul meu praful începea să se ridice, iar un zgomot puternic venea de undeva de sus. Am ridicat capul doar câteva secunde, să pot vedea ce se întâmplă, dar a fost o prostie din partea mea.

Un alt subiect mă lovi în ceafă cu patul puștii și mă trânti peste fata rămasă inconștientă. Izbitura a fost puternică, iar a doua aproape că mă lăsă fără grai. Imaginile din capul meu se învățiră de câteva ori, iar apoi am simțit lama rece cum îmi străpunge pielea în zona omoplatului. Am țipat cât m-au ținut plămânii. Încercam cumva să prind mânerul cuțitului și să îl scot, dar o nouă lovitură mă opri.

Băiatul se dădu câțiva pași înapoi. Din câte mi-am dat eu seama, pe moment cineva trăgea în el, dar fără succes. Am profitat de confuzie și am încercat să scot cuțitul. M-a văzut și a vrut să mă oprească. I-am aruncat în față una din bilele cu acid și într-o fracțiune de secundă am scos lama din corpul meu și am împlântat-o în piciorul lui.

O nouă senzație de arsură îmi cuprindea spatetele, în timp ce rana recentă începea să se închidă. Sunetul unei arme se auzi din depărtare, iar glonțul trimis de ea își făcu loc în gâtul subiectului.

Elicopterul pe care îl observasem mai devreme aterizase pe acoperișul plat al centrului comercial aflat în fața catedralei, iar câțiva lunetiști stăteau la pândă pe clădire. Unul dintre ei mă salvase la timp și acum îmi făcea semn să mă grăbesc.

Am alergat cât de repede am putut, știam că nu mai aveam mult timp la dispoziție, cel puțin asta îmi dădura de înțeles Andrei și Mark. M-am oprit brusc în fața magazinului, neștiind pe unde să o iau. Intrarea din față era blocată și, deși câteva geamuri erau sparte, nu puteam să îmi dau seama pe unde puteam să urc.

— Ai face bine să te miști, se auzi o voce pițigăiată de femeie. Pe aici!

Din spatetele magazinului, sau, mă rog, de pe o alee din spatetele magazinului, Sara îmi făcea semn să o urmez. Am luat-o într-acolo și am găsit o scară de incendiu șubredă.

— Haide, nu avem timp, mă zori ea.

Am luat-o înainte, încercând să mă prind de barele metalice ruginite. Eram aproape de acoperiș

când am auzit-o pe Sara țipând. M-am uitat în urmă și am văzut unul din subiecții de la Centru prinzând-o de picior. Încercă să se zbată, dar nu reuși să scape de el.

Prinzând între degete ultima bilă de cauciuc pe care o mai aveam, i-am făcut semn să se ferească. Știu că nu i-a picat bine să fie nevoită să asculte de mine, dar n-avea de ales.

Bila explodă chiar în fața băiatului. Acesta se dezzechilibra și căzu în gol. Scara fragilă pe care eram agățate se desprinsese din zid. Partea care făcea legătura între parter și primul etaj căzu la pământ, odată cu trupul inert al atacatorului. Am prins-o pe Sara de braț în ultimul moment. Rămase suspendată cu picioarele în aer.

— Prinde-te cu mâna de bara aceea, i-am făcut eu semn. Nu te pot ține mult.

Nici eu nu stăteam prea bine. Iar scara metalică se putea rupe în orice moment. Sara se chinui câteva clipe, apoi reuși să se prindă cu cealaltă mână și să își mențină balansul. Își propti piciorul de zid și, cu ajutorul meu, se trase în sus până în dreptul meu.

Gâfâia, iar ochii ei erau înlăcrimați. O bucată de metal îi tăiase pulpa stângă în momentul în care scara se desprinsese. Avea blugii ruși și plini de sânge, nu puteam să îmi dau seama cât de adâncă era rana, dar sigur durea ca dracu'.

— Mai stăm mult după voi, fetelor? strigă unul dintre lunetiști.

Vocea lui îmi umplu sufletul de bucurie, o puteam recunoaște dintr-o mie. Era Dan. Un zâmbet involuntar îmi apărui pe buze în momentul în care mi-am ridicat privirea și l-am văzut păzind capătul scărilor. Lăasă arma jos și mă ajută să o ridic pe Sara. O luă pe brațe și fugi cu ea înspere elicopterul care deja se pregătea de decolare.

Sunetul provocat de elice era puternic și enervant. Mi-am lăsat capul în jos și am dus mâna la ochii, ca să mă feresc de praful împrăștiat în toate direcțiile. Dan și ceilalți urcară în elicopter, Mark îmi întinse mâna și îmi zâmbi.

— Știam eu că o să reușești, mă încurajă el.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, am răspuns.

M-am așezat pe unul din scaunele libere și Mark îmi închise centura de siguranță. Elicopterul se ridică ușor și se pierdu printre nori.

Am lăsat orașul în urmă, eram deja deasupra unui câmp, dar tot am auzit zgomotul puternic produs de explozia Centrului de Formare. O lumină orbitoare se vedea în depărtare. Fumul se ridică asemeni unei ciuperce hulpave. Am înghițit în sec când m-am gândit la oamenii care se aflaseră încă în clădire în momentul exploziei.

Oare au reușit să iasă?

Știu că toți mi-au făcut rău, unii direct, prin experimentele mai vechi sau prin tortura recentă, alții doar prin faptul că păstrasera tăcerea atâta timp. Nu mișcaseră un deget pentru salvarea copiilor care au fost aduși în decursul anilor. Dar un regret aveam.

Mi-am lăsat capul pe spate și am răsuflat ușurată. Se sfârșise. Eram în siguranță. Chiar dacă nu știam încotro mă îndrept, cel puțin învinsesem. Zidurile clădirii în care am fost prizonieră atâția ani erau acum praf și pulbere. Pe unul din gemulețele rotunde ale elicopterului am observat cerul care se lumina în zare. Îmi scăpă o lacrimă, probabil de fericire. Sau poate că doza de adrenalină era pe sfârșite, iar corpul meu începea să resimtă extenuarea din ultimele săptămâni.

O să fie bine, ai să vezi, sună vocea lui Mark în capul meu.

— Vrei să încetezi? Dacă ai să îmi zici ceva, zi-mi în față. Mă înspăimântă când faci chestia aia.

— Ți-e ciudă că cipurile pe care le ai tu implantate sunt model vechi și nu de calitate ca ale mele, mă ironiză el. Ești un model uzat, scos de pe piață.

Am râs amândoi, era o glumă proastă, dar, fiind ambii copii crescuți la Centru, o înțelegeam. Am privit la ceilalți pasageri. Față în față cu mine stăteau doi dintre lunetiștii de pe acoperișul centrului comercial, iar, lângă ei, mai mult mort decât viu, stătea Andrei. Tras la față, palid, era

clar că pierduse mult sânge și avea nevoie urgentă de îngrijiri medicale. Speram din tot sufletul să ajungem cât mai repede la sol, nu aș fi vrut să mai moară cineva din cauza mea.

În partea cealaltă stătea Sara, întinsă pe două scaune și cu capul pe pieptul lui Dan. Mâna lui îi mângâia ușor părul, și, din câte mi-am dat eu seama, îi șoptea la ureche că va fi bine. O sărută pe frunte, iar eu mi-a simțit dinții scrâșnind. Își ridică privirea și o întâlni pe a mea. Mă analiză câteva clipe, apoi își lăsă capul în jos și o strânse pe Sara mai tare la piept.

Mama mă-sii de treabă, am zis eu în gând. *Mai bine o lăsam să cadă.*

— Unde mergem? l-am întrebat pe Mark.

— La avanpost.

— Unde? am țipat eu, neînțelegând nimic din cauza zgomotului.

— La avanpost, locul de întâlnire al celor răzvrățiți. Ai să vezi! Dar, înainte de asta, e cineva care vrea să te cunoască.

Îmi făcu semn către scaunul pilotului, dar nu mi-am putut da seama cine era. Purta cască și era greu de descifrat fizionomia. Am vrut să-l întreb pe Mark, și mai cu seamă de ce plătise pentru a mă salva, dar am renunțat la idee. Doar ce se opri din vorbit și nu voiam să începă din nou.

Soarele rășări, aducând cu el speranța unei zile mai bune. Elicopterul ateriză pe o pistă îngustă, lângă două hambare scorojite. Eram undeva între munți, deși, la câtă geografie știam eu, puteam fi și pe lună. Probabil aveam stocate niște hărți undeva în baza de date din capul meu, dar eram prea obosită să caut.

Câteva mașini ne așteptară la aterizare. Un om îmbrăcat în halat alb, care după stetoscopul atârnat de gât părea a fi medic, îi examină pe Andrei și Sara. Îi rugă pe ceilalți doi lunetiști aflați în elicopter să îl pună pe Andrei pe o targă și să îl ducă într-una din ducele aflate pe pistă. Dan o luă pe Sara pe brațe și se urcă cu ea în cealaltă dubă. Nici măcar nu se uită în direcția mea, darămite să vorbească cu mine.

Eram frustrată de comportamentul lui, dar știam că nu era momentul oportun să discutăm. M-am dat jos și eu, alături de Mark, și ne-am îndreptat împreună spre una din mașini.

— Diane! strigă o voce în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe pilot venind spre mine. Purta o salopeta albastră și încă avea casca pe cap. Nu l-am recunoscut până nu a venit mai aproape de mine.

— Noi doi avem multe de discutat, îmi spuse el, scoțându-și casca.

Rămăsesem stupefiată. El era sponsorul care plătise pentru salvarea mea? Și nu doar atât, ba chiar pilotase elicopterul până acolo, expunându-se pericolului. Nu-i plângeam de milă, avea bani, doar deținea cele mai selecte cluburi din regat.

— Sper că au fost cele mai regretate două minute din viața ta, îmi spuse Emil, zâmbind. Eu m-am oferit să te salvez, Dia, dar tu ai complicat lucrurile.

Eram mută. Stăteam acolo cu gura căscată până la pământ și nu-mi venea a crede. Mark se îndreptă spre el și îi ceru câteva explicații:

— Cum a fost?

— Destul de rău, răspuse Emil. I-au prins pe câțiva în celelalte Regiuni.

— Ce? am întrebat eu bulversată.

— Au fost mai multe echipe care au acționat simultan, îmi răspuse Mark. Am vrut să distrugem toate Centrele, doar că unii nu au fost la fel de norocoși ca noi.

— O să ne regрупăm la avanpost și o să vedem exact ce și cum, spuse Emil. Încă nu am primit confirmarea de la toți agenții trimiși pe teren.

— Și în Centrul din 4? am întrebat eu, cu gândul la Alex.

— Deci ai aflat? spuse Emil.

— Mi-a făcut o vizită de *rămas-bun* înainte de a pleca.

— Îmi pare rău, Dia, spuse Emil, privind în gol. Centrul era mult prea bine păzit, nu am reușit

să îl distrugem. Nici pe cel din 4, nici pe cel din 7.

Mi-a scăpat o înjurătură. Nu îmi venea să crede că nemernicul acela era încă în viață. Ah, dacă aş fi putut da timpul înapoi şi să-i fi sucit gâtul când am avut ocazia!!!

— Şi acum, ce e de făcut? am întrebat eu.

— Asta e o informație confidențială, doar pentru cei din E.S.C.U., spuse Emil, întinzându-mi mâna. E decizia ta dacă vrei să ni te alături sau nu.

Ochii mei priveau în gol. Mi-am revăzut întreaga viață în câteva secunde. Nici nu aveam mare lucru de văzut. Un singur gând nu îmi dădea pace, o singură dorință mă mistuia, la un singur lucru mai râvneam: să mă răzbun. Să le-o plătesc tuturor celor care mă răniseră sau mă făcuseră să sufăr. Da, nu mai aveam ce să aștept. A sosit clipa în care toți cei care mi-au făcut rău trebuie să plătească, mai ales Alex. Şi o să mă asigur că fiecare dintre ei va da mâna cu întunericul.

— Foarte bine, i-am spus lui Emil. Cu o singură condiție.

— Spune.

— Când îl prindeți pe Alex sau pe domnul D., vreau să fac parte din plutonul de execuție!

Deschise portiera unei mașini şi mă pofti înăuntru. Îmi aruncă o privire caldă, îmi zâmbi şi aprobă din cap.

— Haide, o să avem destul timp să ne facem planuri în drum spre avanpost.

Sfârșit.

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din suflet lui Marius Pițigă, pentru susținere și răbdarea de care a dat dovadă. Părinților mei care m-au încurajat, familiei mele (Călina și Voicescu). Prietenelor Ioana Tămășilă și Cristina Larionesi, pentru că au fost primele care au citit cartea și m-au încurajat să merg mai departe.

Mii de mulțumiri editurii, lui Leonard Ancuța pentru că m-a sprijinit și m-a suportat în tot acest timp.

Nu în ultimul rând le mulțumesc prietenilor care au fost alături de mine: Pițigă Sorin, Pepa Cosmin, Daniliuc Silviu, Lambu Sorin, Bijan Adrian, Țifui Ioana, Calina Emilia Ana, Dărăban Ionela, Petru Acsania, Alexandru Milulescu și Adriana Fediucel.